

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Garren Pier Jean\Mark Stone - Zkaza Solanu.pdb

PDB Name: Mark_Stone-Zkaza_Solanu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Již více než pětset let provádí Zemská Unie (federace zahrnující 85 planet) intenzivní výzkum celé galaxie. Postupem času si však vlády začínají uvědomovat, že sbližování s příliš primitivními civilizacemi vyvolává mnoho zbytečných potíží a nepřináší žádné výrazně pozitivní výsledky. Většina domorodců se po prvních kontaktech s vyspělou technikou federace stává pasivními žebráky, kteří nijak neusilují o svůj další samostatný vývoj. Je to pochopitelné. Kulturní a civilizační šok přináší těmto jednoduše uvažujícím bytostem těžké deprese a postupem času i znechucení nad nízkou úrovní vlastních výtvorů. Chybí jim jakákoliv snaha vytvořit něco nového a to má za následek tragický konec celých civilizací.

Proto vznikl zákon o nevměšování se. Jakmile vesmírná loď objevila planetu s humanoidy, zaregistrovala ji, ale posádka nikdy nevstupovala do kontaktu, dokud nebyl proveden pečlivý průzkum civilizační úrovně obyvatel.

Jestliže dosáhli určitého prahu technického rozvoje, pak s nimi Ministerstvo pro záležitosti Galaxie navázalo diplomatické styky. Jinak byly dokumentační materiály předány Službě pro dohled nad primitivními planetami, která průběžně vypracovávala zprávy o rozvoji domorodců.

K tomu sloužily kontrolní mise, které se pro danou civilizaci opakovaly asi dvakrát za sto let. Na primitivní planetu byly vysílány skupiny, složené z agenta činné služby a androida, kteří se zcela diskrétně zamíchali do místní populace. Jedním z těchto agentů byl také Mark Stone.

1.

Na východním pobřeží právě vycházelo slunce. Zlatavá záře postupně zalila vršky střech a po chvíli pronikla i na betonový plácek přímo v centru luxusního soukromého komplexu Elsy Svensonové, majitelky akcií většiny vývojových laboratoří pozemské unie a pravděpodobně nejbohatší ženy galaxie. Její bohatství si vynutilo krutou daň ve formě dlouhých nudných porad a zbytečně promarněného času na zasedáních představenstev různých společností. Proto byla tato mladá dáma velice spokojena, že si konečně může udělat týden dovolené ve svém novém letním sídle.

Elsa se začala pod nečekaným tlakem slunečních paprsků pomalu probouzet. Obrátila se na levý bok a zatrásla peřinou vedle sebe: "Marku, ..no tak Marku, vstávej, je ráno !"

Náhle se otevřely dveře a v nich se objevila svalnatá postava kapitána Služby pro dohled nad primitivními civilizacemi. I přes jeho veškerou snahu o normální vystupování se dalo vysledovat, že Mark je něco víc než jen dobře stavěný usměvavý šestatřicátník. Jeho chůze připomínala svojí pružností pohyb nebezpečně šelmy a ostražitý a přímý pohled tmavých očí dával tušit odvahu a upřímnost. Snědý obličej, opálený mnoha slunci celé galaxie, se roztáhl širokým úsměvem.

"Dobré ráno Elso. Tak jaká byla noc ?"

Elsa prudce odhodila z tváře pramen tmavých vlasů a vyskočila z postele. Upřela na Marka spalující pohled svých zelených očí sršících jiskřičkami smíchu. "Jak se můžeš takhle ptát. Nepokoušej se mi namluvit, že tu byl místo tebe celou noc Ray."

Markovi strnul úsměv na rtech. Ray byl jeho nejlepší kamarád, android, se kterým se pravidelně vydával na mise Služby. Mark mu bezmezně důvěřoval, protože mu již mnohokrát zachránil život. Přestože byl Ray pravým divem pozemských technologií, technici tvrdili, že není schopen hlubších citů a lidského pohledu na život. To však odporovalo Markovým zkušenostem. Ray již mnohokrát prokázal v prekkérních situacích více citu než většina ostatních lidí. Vrcholem bylo, když minulý týden, kdy byl Mark obviněn Komisí pro nevměšování z neuváženého postupu na jedné z primitivních planet, Ray originálním způsobem změnil rozhodnutí předsedkyně komise. Markovi nebylo dost dobře jasné, kde si osvojil slovní zásobu zkušeného svědce ani všechny související techniky, ale pravdou zůstává, že předsedkyně v průběhu líčení dost dlouho trvala na tvrzení, že Ray přeci nemůže být android. O důvodu svého přesvědčení pak s rozpaky mlčela, čímž vytvořila prostor pro Markovu svéráznou obhajobu. Veškeré návrhy na jeho potrestání byly po kratší diskusi zamítnuty a tak mohl vzít Mark tentokrát Raye s sebou na dovolenou.

Teď si však nebyl vůbec jistý, jestli udělal dobře. Na okamžik zavřel oči a vyslal telepatickou zprávu. "Rayi, kdes byl minulou noc ?"

Ray byl jedním z mála modelů, který byl vybaven psychickým zesilovačem, umožňujícím telepatickou komunikaci. Tato možnost již Markovi zachránila několikrát život. Protože tento druh domluvy nebyl příliš rozšířen ani na Zemi, měl Ray

skvělé předpoklady dostávat Marka zcela překvapivě z nebezpečných situací. Nejnovější generace androidů již nebyla podobným zařízením vybavována, neboť málokterý z aspirantů Služby pro dohled nad primitivními civilizacemi ovládal alespoň částečně metapsychickou komunikaci. Mark měl tu výhodu, že se na jedné z misí setkal s rostlinným společenstvím, které disponovalo ohromným potenciálem v oblasti psychické komunikace a pomohlo mu plně rozvinout jeho skryté schopnosti. Nyní by dokázal Raye zavolat i kdyby byl na druhé straně planety. To však nebylo třeba.

Druhými dvěma vešel do místnosti Ray. Podobnost androidů S.D.P.P. s lidmi byla takřka neuvěřitelná. Jeho postava byla ještě o něco mohutnější než Markova. Sympatický výraz ve tváři se mu postupně měnil až do rozpačitého. Pozorně upřel svůj hlubkový pohled na Marka. Právě postřehl výrazné změny na kapitánově obličeji v oblasti infračervené části spektra a vydedukoval, že Markovy duševní pochody nejsou v tuto chvíli zcela korektní.

Ray se na Marka usmál. "Co je ? Někdo vykradl v noci ledničku ?"

Mark neměl pro Rayovy vtipy pochopení. "Ne, ledničku ne! Tak kde jsi byl dnes v noci?"

"Hrál jsem poker s androidem vzadu u brány. Vyhrál jsem na něm dva úplně nové akumulátory. Mám je venku v tašce." odvětil Ray.

Vtom zasáhla Elsa: "Ale Marku, přeci bys nežáril. Ty vůbec nemáš smysl pro humor."

"Proč bych měl mít smysl pro humor, když ho tu mají všichni ostatní ?" ušklíbl se Mark. Na tyto neapné vtipy opravdu neměl náladu. Na Else mu totiž záleželo již od chvíle, kdy se poprvé setkali. Tehdy to bylo sice za dosti neobvyklých okolností a Mark byl nucen zachránit Else život i část jejího bohatství, to však pro něho nebylo to hlavní. Mark si velice cenil skutečnosti, že Elza je krásná a chytrá mladá dáma a snažil se plně vychutnat každý okamžik, který trávili společně. Elza měla na užívání života podobný názor jako on a tak by byl jejich vztah ideální, kdyby nedocházelo občas k podobným nemístným žertíkům. Alespoň Mark stále ještě věřil, že jsou to žerty.

Elza pomalu prošla místností, ozářenou ranním sluncem a podívala se Markovi zpřima do tváře. Její zářící oči výrazně kontrastovaly se efektní koronou paprsků v tmavých vlasech. Usmála se a přistoupila k Markovi. "Vždyť víš, jak jsme byli včera unavení. S tím surfováním na vlnách jsme to trochu přehnali a tak ani nevím, jak jsem se dostala do postele. Ale co jsme zaspali, můžeme ještě dohnat !" svůdně našpulila své rudé rty a mrkla na Marka.

Ten s úsměvem dodal: "Ale nejdříve musím s Rayem opravit rozbité bezpečnostní zařízení. Byl bych dost nerad, kdyby nás tu někdo rušil."

"Tak se do toho pusť, ale ať jste do oběda hotovi. Přichystám vám překvapení." slíbila Elsa.

Ray dodal: "Já mám vše připraveno. Můžeme se do toho pustit hned."

Mark sundal ze zdi v chodbě brašnu s měřicími přístroji, vyzkoušel generátor a otevřel pancéřované dveře do dvora. Z blízké džungle se rozléhaly nejrůznější zvuky a o nejbližší plot, který měl být nabitý elektřinou se zvenčí klidně opíral líně vyčkávající tygr. Ray Marka informoval: "Včera večer, když přišla ta hrozivá bouřka, uhodil blesk do energetické skříně laserového jištění. Zřejmě vyhodil hlavní jistič. Ještě stále jedeme na záložní zdroj."

Mark proklel okamžik, kdy Else navrhl, ať pošle správce a pomocníky objektu na týden pryč. Soukromí je sice hezká věc, ale v tuto chvíli mu ukazovalo svoji stinnou stránku. Přistoupil k hlavnímu rozvaděči a opatrně začal testovat jednotlivé okruhy. Tygr u plotu byl zatím zcela klidný a vyhříval se na slunci.

Ray o kousek poodstoupil, protože vysoké napětí pro něho představovalo až příliš reálné nebezpečí. Jakožto android byl imunní vůči většině záladností okolního světa. Infekce ani zemětřesení jej příliš nevyváděly z míry. Ale elektřina, to bylo něco jiného. Přestože byl vybaven dvojité izolovaným pláštěm, nemohl zaručit, že si v případě přímého zásahu bleskem udrží kontrolu nad svým dezintegrátorem, umístěným v levém zápěstí. Jediný výstřel, provedený v okamžiku nepozornosti, může mít za následek okamžitě zmizení celé budovy a ještě k tomu silnou zbytkovou radiaci. To si nemůže dovolit. Už kvůli Markovi ne. A pak jsou tu ještě paměťové krystaly. Tisíce fragmentů vzpomínek na společné expedice do nitra barbarských civilizací. To vše může zmizet v průběhu jediného záblesku. Nyní byla opatrnost zcela na místě.

Mark se konečně propracoval k poškozenému obvodu. Vyměnil několik desek a pak, s tichým cvaknutím, se mu podařilo zaklapnout aretovaný spínač hlavního okruhu.

Poté se událo několik věcí najednou. Tygr, opírající se o plot byl neznámou silou se suchým zapraskáním odhozen kamsi do džungle. Veselý povyk ptactva prořal táhlý hvizd generátoru laserového jištění a dvůr se ponořil do tisíců záblesků energetických svazků, které velice efektivně pročešávaly oblohu nad skupinkou budov. Po několika sekundách se dvůr ponořil do absolutního ticha. Laserové zaměřovače, v okamžiku nouzového režimu přepnuté na maximální citlivost, se akusticky zaměřovaly na každý šelest a neúprosně zlikvidovaly jeho příčinu.

Mark, ochromený v půli pohybu u rozvodné skříně, vyslal k Rayovi telepatickou poznámku: "Taky jsi mě mohl upozornit na to, jak nebezpečný může tenhle systém být." Pokusil se vši silou vypnout právě nahozený jistič, ale marně. Systém byl blokován proti úmyslnému rozpojení a Mark musel konstatovat, že zcela dokonale. Pak dodal: "S něčím takovým jsem se ještě nesetkal."

"Já také ne." odvětil android a pak dodal: "Jako bys nevěděl, že Elsa chce mít doma vždycky to nejlepší."

Mark se na něho podíval "Máš pravdu. To jsou ty nevyzkoušené systémy. Z laboratoře přímo na dvorek. Ale proč zrovna sem?"

"Asi se chtěl konstruktér dobře zapsat u vedení firmy."

"Tak to se mu tedy povedlo !" usmál se Mark "Co teď ?"

Ray chvíli vyhodnocoval případné technické slabiny systému a pak vyslal: "Musíme se v absolutní tichosti dostat přes dvůr k pancéřovaným dveřím. Použil bych antigrav a odnesl tě vzduchem, ale systém má magnetická čidla a energetický tok v antigravitačním zařízení by mne prozradil. Musíme tedy pěšky. A našlapuj opatrně!"

Mark se modlil, aby pancéřové vstupní dveře neskřípaly. To je jejich jediná naděje na přežití. Opatrně našlapoval a s citem překračoval zuhelnatělé zbytky pestrobarevného zpěvavého ptactva. Vtom se mu v hlavě vynořil spásný nápad.

Obrátil se na Raye : " Mám u sebe nouzový komunikátor S.D.P.P. Mohu vyslat kódový signál a oni vypnou proud v celé oblasti."

Android se zasekl v půli kroku a vyslal: "Ne, jen to ne. První ignorant, který šifru zachytí, bude chtít akustické potvrzení. Ta krabička to na tebe zabučí a než se stačíš leknout, budeš mít upálenou ruku s komunikátorem až k lokti. Snaž se přitom raději držet stranou ode mne, ať to neschyťám taky. Nikdy nevíš, který laser tě zabere."

Mark se otráveně otočil a vydal se pomalu za androidem. Uvědomil si, jak nebezpečná věc svírá jeho zápěstí. Ještě že Služba využívá komunikátor jen v nouzových situacích. Pravděpodobnost, že ho s ním teď někdo zavolá je prakticky nulová. I když.... Marka polil studený pot a chvílemi měl pocit, že má na ruce připevněnou časovanou bombu.

Pomalou a velice potichu ušli asi třetinu cesty, když tu se náhle ozvalo z okna do dvora hlasitě : "Oběd !!?....."

Z druhého konce betonového plácku vyšlehl oslnivý záblesk a úzké plastexové okno se změnilo v bublající beztvárovou hroudu odporně čpící hmoty. Mark se zastavil tak pruce, že se mu z opasku vyhákla měřicí sonda a s třesknutím dopadla na kamennou podlahu těsně vedle špičky jeho levé boty. Energetický výboj kdoví odkud se zařizl do kamenných dlaždic a odhodil nerozbitnou sondu o kus dál společně s rozpálenými úlomky popraskaného mramoru.

Ray s Markem se tak stali svědky neuvěřitelně podívaně, když oslnivé výboje déle než minutu přehazovaly sondu po celém dvoře a pokaždé, jakmile s třesknutím dopadla, prot'al ionizovaný vzduch další paprsek, který ji odhodil o kousek dál. Po minutě a půl se ukázalo, že nezničitelná sonda do extrémních podmínek nebyla až zase tak úplně nezničitelná. Několik střípků z pouzdra sondy se však při její explozi bolestivě zaseklo Markovi do lýtky. Ten zat'al zuby a pomalu se vydal za Rayem na únavně rozvleklou pouť směrem k pancéřovaným dveřím.

2.

Generál Khov měl již od rána velmi špatnou náladu. Tento posaditý chlapík, který už více než dvacet let vedl Službu, měl dnes všeho přesně až po krk. Soustředěně procházel po kanceláři a usilovně přemýšlel. Jeho holá lebka zářila mnoha odlesky v paprscích zapadajícího slunce, které pronikaly do kanceláře širokou prosklenou stěnou. Náhle se zastavil a upřel své šikmé mongolské oči do stěny, za níž se rýsovaly vzhledem dominanty nejvyšších budov newyorské aglomerace.

"Peggy, okamžitě mi sem přineste podrobnou analýzu z té poslední mise na Zirdě." zahučel do zdi.

Z interkomu skrytého pod vrstvami papírů kdesi na stole se vzápětí ozvalo medové "Hned to bude. " a z chodby zazněl energický klapot podpatků.

Dveře se prudce otevřely a do místnosti vstoupila generálova osobní sekretářka. Podala Khovovi svazek papírů a upřela na něho skrz tlustá skla svých brýlí malá očka. Její hubená, kostnatá postava mírně zakolísala, pak však opět získala stabilitu a zhluboka se nadechla. " Doufám generále, že s tím případem na Zirdě něco uděláte. Všem je moc líto, co se stalo poručíku Johnosonovi na té hrozné planetě a myslí si, že byste tam měl poslat někoho zkušenějšího. Někoho, kdo nebude zbytečně uvažovat nad použitím mezních prostředků, jako chudák Johnson."

"Ale Peggy," konejšil ji generál "vždyť ten chlapík přeci není mrtvý. Ještě stále je tu naděje, že nám něco poví."

Peggy zalapala po dechu "Po tom pekle, kterým prošel se již nikdy nevzpamatuje. A vy to víte, generále !"

Khov náhle vypadal, jako by zestárl o deset let "Samozřejmě, že to vím. Ale pochopte, že pro mne není vůbec jednoduché poslat na smrt někoho dalšího. Ten Johnson alespoň nevěděl do čeho jde."

Peggy zavzlykala "To tedy nevěděl. Mluvil jsem s ním ještě před misí a tolik se těšil na svji dovolenou, až se vrátí. Měl na Venusii předplacený i pokoj."

"Tak tím se vysvětluje, proč tolik stál o rizikové příplatky. Pobyt na Venusii není vůbec levný!" odpověděl Khov.

Venusie patřila mezi nejlepší rekreační centra v celé galaxii. Postupně se stala oblíbeným sídlem milionářů a nejbohatších vrstev. Ohromné množství hazardních heren a prudce pulzující noční život se stovkami podniků, kde měl solventní zákazník prakticky neomezené možnosti, jí vybudovalo fantastickou pověst. Místní úřady byly velice benevolentní a vycházely z předpokladu, že co je dobré pro Venusii, to je dovoleno. Proto měla galaktická policie s touto planetou občas drobné problémy, které však nikdy nedosáhly takových rozměrů, jako věčné spory s právníky ze Solanu. Ten byl totiž vzhledem ke své smířlivé politice k pirátství trnem v oku jak Galaktické policie, tak i Služby pro dohled. Nitky většiny loupeží z celé galaxie vedly převážně právě na Solan. Při střetu s jeho zástupci, však nikdy nedošlo k žádným výrazným pokrokům. Proto byl Solan neoficiálně považován za centrum všech pirátů.

"Stejně mne ten mladík překvapil svojí vytrvalostí, když chtěl dostat právě tuto misi, " pokračoval Khov.

"Upozorňoval jsem ho, že tato teramorfní planeta se nachází v těsném sousedství Solanu ale nechtěl o tom nic slyšet. Chvillemi jsem měl pocit, že chtěl tuto misi schválně vzít kapitánu Stoneovi, který byl na řadě. Je také pravda, že Stone díky podobným riskantním operacím vede v S.D.P.P. v čele tabulky vyplacených honorářů, ale myslím, že z této mise nebude mít žádnou radost."

Generál se temně pousmál : "Ale má smůlu, už je zase na řadě."

Peggy opět nasadila komisi výraz a suše Khovovi sdělila : "Kapitán Mark Stone si tento týden vybírá svoji rok starou dovolenou."

"Tak to je mi ho líto, bude ji muset přerušit." pokrčil rameny generál "Máme tady mimiořádnou situaci a nikdo se Stoneovou kvalifikací právě není k dispozici."

Peggy se ostře podívala generálovi do očí: " Víte do čeho toho chlapce posíláte ? Třeba se už vůbec nevrátí."

"Cha, to je dobrý vtip." zasmál se generál "Stone se vrací stejně spolehlivě jako bumerang. Pokaždé, když končí misi, zavolá mi přímo domů. A zatím si vybral skoro vždycky ten nejnevhodnější okamžik. Když jdu večer do postele, manželka mi pokaždé říká, jak se těší, až nám zase ten Stone zavolá."

"Vidím, že je to v podstatě váš dobrý přítel." utrousila Peggy.

"Dobrý ? Jeden z nejlepších. Je to jeden z mála lidí na které je absolutní spolehnutí. Bohužel ve všem. I v těch nočních telefonátech." dodal Khov.

Peggy se na něj usmála: "Takže tentokrát mu to můžete vrátit. Slyšela jsem, že odjel s Elsou Svensonovou někam k pacifiku. Mám mu zavolat ?"

Generál otevřel tlustý svazek, který měl na stole a zamyslel se. Po chvíli odpověděl : "Zavolejte mu, ať se do hodiny hlásí i s Rayem zpátky do služby. K dopravě může použít nejbližšího vojenského letadla. Jedná se o stav nejvyšší nouze."

Peggy potřásla hlavou: "Aha, tak to tedy mohu použít přímo jeho komunikátor a nemusím hledat žádné telefonní číslo." Otočila se a prudce vyrazila z místnosti.

Generál si sedl zpátky za stůl, zapálil si doutník a pomalu a dlouze se nadechl. Siluety města za prosklenou stěnou se pomalu utápěly v houstnoucím šeru, kterým probleskávaly tisíce drobných světel vzdálených transvozidel, proudících po městských komunikacích. Khovovi začínalo být pomalu jasné, že dnes přijde domů hodně pozdě.

3.

Elsa se právě probrala z šoku a začala se pomalu zvedat ze země. To co se stalo těsně předtím, než ji neznámá síla odhodila proti kamenné zdi chodby, si vybavovala jen velice nejasně. Kromě čerstvých odřenin a pošramocených zad byla prakticky v pořádku. Opatrně vstala a snažila se rozpomenout, co předcházelo tomuto podivnému vývoji událostí. Poslední věc, kterou si pamatovala, byla skutečnost, že šla něco Markovi sdělit. Ale co to mohlo být ? Pomalu se pootočila a oči se jí rozšířily údivem. Kde je to nádherné okno do dvora ? A co mají znamenat ohořelé kamenné desky, které na první pohled vyvolávají iluzi středověké třílny, jež dostala plný zásah. Co se tady vlastně stalo ?

Podivné otázky se jí honily hlavou a Elsa začínala být čím dál zvědavější. Opatrně přistoupila k začouzenému otvoru a nakoukla do dvora. Naskytl se jí neuvěřitelný pohled. Celý dvůr byl poset zuhelnatělými mršinami zpěvného ptactva a uprostřed této šílené podívané opatrně našlapovaly dvě postavy. Mimochodem si vybavila humornou scénu z jednoho magazínu, ale velice rychle ji pustila z hlavy. V podezřelých postavách právě poznala Marka s Rayem. Mark na ni zamával a právě když na něho chtěla zavolat, co to tam vlastně dělá, přiložil si prst na ústa. Elza zůstala v tichosti, vyklonila se z okna a se zájmem pozorovala, co se bude dít dál.

"Marku vydrž, už budeme u cíle" odvyšlál Ray.

"Vždyť už je na čase. Nikdy by mne nenapadlo, že cesta přes tenhle dvůr může trvat půl hodiny." odpověděl mu telepaticky Mark.

Ray přistoupil ke dveřím a opatrně stiskl zelené tlačítko ovládání. Mark tiše doufal, že magnetické panty nezabzučí příliš hlasitě, protože detektory laserů jsou zřejmě až příliš citlivé. Reklamní slogan k tomuto druhu dveří sice hlásal "Panty, které vám nikdy nebudou vrzat", ale Mark měl na reklamu svůj vlastní názor. Přikrčil se a tiše vyčkával.

Nestalo se však vůbec nic.

"Elektronický zámek je jištěn zevnitř. Základní zabezpečovací okruh nedovolí tyto dveře otevřít jinak než z druhé strany." informoval Marka android. "Musíme se domluvit s Elsou."

Mark vzápětí udivil všechny přítomné svým hereckým výkonem. Snažil se totiž pantomimou Elze vysvětlit, že potřebuje odemknout a to se mu dařilo tak dobře, že se Elza nemohla odtrhnout od okna, aby náhodou o něco nepřišla. Mark, který si její vyčkávání vykládal jako nepochopení, přidával další a další čísla a výsledkem bylo pětiminutové představení, za které by se nemusel stydět ani velmi zkušený bavič.

Když se Mark unavil, Elsa seběhla ze schodů a přiložila prst na detektor zámku. Těžké pancéřové dveře se s jemným šelestem začaly velmi pomalu otevírat. Ray se protáhl rozšiřující se škvírou dovnitř a Mark se hrnul těsně za ním.

Náhle se Rayův obličej zkrivil zděšením a Markovi proběhlo přes neurony děsivé varování. "Marku, pozor ! Právě jsem zachytil satelitní vysílání pro tvůj komunikátor. Do dvou sekund začne pítat. Rychle se ho zbav!"

Markův obličej se protáhl údivem: "Cože ??"

Na vysvětlování však už nebyl čas. Černá krabíčka na Markově zápěstí zacvrlikala vlastním životem a Mark si uvědomil, že jestliže se bude chtít protáhnout skrz dveře, uvnitř už bude jenom jako popálená postava bez levé ruky a bez komunikátoru. Nemůže riskovat, že laserové záblesky určené jemu, poraní Elsu nebo Raye. Okamžitě se rozhodl a ve chvíli, kdy se z komunikátoru začalo drát protivné pípání, už velice svižně poskakoval po dvoře.

Generátory laserového zdroje táhle zavily a vzduch kolem Marka se rozžhavil energetickými výboji.

Ray v návalu zděšení na Marka hlasitě zavolal: "Vydrž, běžím vypnout proud !!", čímž si vykoledoval přímý zásah do ocelového rámu pohyblivé konstrukce, zpoza které vykukoval. Dveře zamrzly v napůl pootevřeném poloze a naděje, že by jimi mohl proběhnout plně rozeběhnutý Mark se rapidně blížila k nule. Android prudce vyrazil do schodů a zastavil se až ve čtvrtém patře u skříňky s ovládáním energetického zdroje. Jeho temné tušení se rázem proměnilo v holou skutečnost. Zámek jističe byl na osmimístný kód a ten znal zřejmě stejně jenom správce. Vyklonil se z okna a spatřil desítky laserových zaměřovačů po obou stranách betonového plácku, na kterém chvatně poskakoval Mark s pípajícím

přístrojem na ruce.

Ray se vyklonil z okna co to šlo a zamířil ukazováčkem pravé ruky na nejbližší zaměřovač. Z prstu mu vytryskl tenký laserový paprsek, který se však zachytil na vnitřní straně neviditelné bubliny silového pole, které obklopovalo každé okno budovy. Nyní bylo Rayovi jasné, jakým zázrakem Elsa přežila přímý zásah. Teď ale musí silovou stěnu prorazit a co nejrychleji zachránit Markovi život. Dal do výstřelu maximální energii, kterou měl k dispozici a s hrůzou pozoroval, jak se mu pravý ukazováček začíná tavit. Ještě pár sekund. Musí to vydržet. Energetický zdroj budovy přece nemůže být neomezený. Pak, stejně náhle jako se objevila, energetická bublina praskla. Ze skřínky s jističi se ozvalo tiché lupnutí.

Ray již neváhal ani okamžik a snažil se mířit co nejpřesněji. Z ukazováku mu pravidelně tryskal tenký laserový paprsek a záblesky na dvoře postupně pohasínaly. V okamžiku, kdy zhasl poslední generátor, ukončil Mark svůj šílený tanec, zhluboka se nadechl a tupým úderem přes komunikátor potvrdil příjem.

Z krabičky zakrácoral nepřijemný hlas: "Kapitán Stone ? Co je s vámi ?"

"Ahoj Peggy, trefila ses trochu nevhod." odpověděl Mark "právě jsem si vychutnával zaslouženou dovolenou."

"Musím vás bohužel upozornit, že vaše dovolená právě skončila." sdělila mu Peggy "Do hodiny se máte i s Rayem hlásit u generála Khova."

"Tak to budou zase příplatky." zaradoval se Mark, "Už se těším, až budu v bezpečí na palubě svého astronefu."

"Dočkáte se velmi brzy." odpověděla Peggy a hovor utichl.

Mark posbíral nářadí, které se mu před chvílí povedlo rozmetat po dvoře, rozloučil se s Elzou a už seděl i s Rayem v transvozidle za domkem. Zamával Else na rozloučenou a odstartoval.

Stroj se pomalu odlepil od země, postupně nabíral rychlost a po chvíli se již zběsile řítit těsně nad vodní hladinou vstříc zapadajícímu slunci. Mark přenechal řízení Rayovi a začal se zabírat myšlenkou, co by po něm asi tak mohl generál Khov chtít. Kdyby to býval věděl, ani by se tolik netěšil a možná, že by si stihl sehnat i neschopenku.

4.

Neuplynula více než hodina a kapitán Mark Stone vstoupil do moderní výškové budovy z oceli a plastexu, kde již několik let sídlila Služba pro dohled nad primitivními planetami. Z jedné z mnoha kapes své kombinézy vylovil svoji identifikační kartu a navyklým pohybem ji zastrčil do příslušné štěrbiny kontrolního robota. Následovalo několik sekund napětí, než tento metr a půl vysoký ovoid ukončil ověření Stoneovy totožnosti. Ten si mezitím vzpomněl na politováníhodný incident, který se při podobné příležitosti přihodil jeho kolegovi Oliveru Standmanovi.

Tento aspirant Služby byl při svém příchodu do budovy ovoidem z nepochopitelných důvodů zadržen a jeho doklady se v průběhu několika dlouhých sekund proměnily v hromádku drobně řezaných proužků plastexu, kterou mu ovoid úslužně vrátil. Překvapený Oliver se nestačil ani divit, když se u stropu přijímací haly rozhoukala až příliš hlasitá siréna a ze všech dveří začali překotně vybíhat příslušníci pořádkových jednotek. Později se mu sice dostalo omluvy a vysvětlení, že v centrální databázi jakousi podivnou shodou okolností figurovalo jeho jméno pod kolonkou nebezpečných uprchlíků z lágru vydeděnců, ale to již nemohlo napravit Oliverův záporný postoj k identifikačním robotům.

Markovi se naštěstí nic takového nestalo a ovoid mu doklad v bez problémů vrátil. "Všechno je v pořádku, kapitáne Stone." zaskřehotalo to někde v hlubinách robotových útrob "Kancelář generála Khova se nachází v nejvyšším poschodí. Výtahy jsou na konci chodby vlevo."

"Taky by té bedně šrotu mohlo jednou dojít, že už tu nejsem poprvé." zahučel Mark a vydal se k výtahům.

Nahoře u výtahové šachty už na něho čekal generál. "Marku, starý brachu, to jsem rád, že vás zase vidím." zahlaholil ještě ve dveřích. "Pojďte dál."

Peggy, trůnící za baterií počítačových obrazovek se právě probudila a kývla Stoneovi na pozdrav.

Generál zavedl Marka do své pracovny a velice pečlivě zavřel dveře. Pak pomalu přistoupil k velké skříně uprostřed místnosti a zapnul ventilátor, který se začal velmi zvolna roztáčet.

"Právě jsem vyřadil všechny odposlechy z místnosti." poznamenal Khov "Tahle skřín vytváří nesmírně intenzivní kolísavé elektromagnetické pole. Chci, abyste věděl, že tento hovor je skutečně jen mezi námi dvěma."

Mark se pousmál "Dobře, ale stále mi není jasné, o co vlastně jde. Stalo se snad něco vaší ženě ? Jestli ano, tak s tím nemám nic společného. Já i Ray jsme byli minulý dva dny u Elsy Svensonové na druhé straně Zeměkoule."

"Ale ne." odvětil generál "Jedná se o přísně tajné záležitosti Služby."

Mark se zatvářil ustaraně "A myslíte, že to skutečně musím vědět ? Víte, já bych se chtěl dožít alespoň důchodu a každé podobné tajemství mi tuto vizi oddaluje."

"Milý Stone, ničeho se nemusíte bát. Teď nás skutečně nikdo neuslyší." hájil se generál.

Peggy v sousední místnosti právě ztlumila odposlech a nasadila si sluchátka. Uvědomila si, že musí příště Khova upozornit, aby při podobných příležitostech nezapoměl vypnout interkom.

"Jak už jsem říkal," pokračoval generál komisiním hlasem "je nutné abyste znal určitá fakta."

Mark se pohodlně usadil v křesle a se zaujetím pozoroval, jak se Khov pomalu utápí v mlžné cloně ze svého čerstvě zapáleného doutníku. Po chvíli začal mít pocit, že zůstal v místnosti sám a za generála mluví nějaký monotónní automat na jeho stole. Iluze byla dokonalá. Mark si v houstnoucím dýmu neviděl ani na špičky svých bot.

Khov však přemýšlel tak intenzivně, že si ani neuvědomil, jak rychle se vzduch kolem něho zamlžuje. Kdyby jej teď viděl někdo z podřízených, kteří mu tento doutník z obchodu se žertovnými předměty přibalili mezi jeho kuřácké náčiní, určitě by zajásal.

"Při poslední misi na Zirdě se nám vyskytly určité těžkosti," rozvláčně pokračoval ve výkladu generál "Jednalo se ostandartní misi, která byla součástí dlouhodobého sledování tamnější humanoidní civilizace, jejíž úroveň se podle posledních údajů pohybovala kdesi na hranici našeho středověku. Přestože toto období je součástí vaší specializace, zúčastnil se mise poručík Johnson."

Mark si mimoděk vybavil vyčáhlého snaživce, který se proslavil tím, že navázal na jedné ze svých prvních misí přátelské vztahy s domorodými pavouky, kteří mu pak přes noc naleptali androida do té míry, že nebyl schopen zavolat ani přistávací modul. Johnsona po půl roce zachránil právě aspirant Standman. Ten ještě dlouho po návratu vyprávěl, jak hledal po celé planetě tu nejhorší pavučinu a v ní pak objevil zapleteného Johnsona, jak si hraje na pavouka a čeká na svou kořist. Podle vyprávění se dalo soudit, že to nebylo nijak příjemné. Ale Johnson byl velice přizpůsobivý a od té doby se mu ve Službě přezdívalo Pavouk.

"Bohužel Johnson měl na své misi zřejmě určité problémy," pokračoval dále Khov "a proto se výsledky této mise rapidně blíží nule. Nyní jste na řadě vy, Stone a očekává se, že opravíte vaší skupině její pošramocenou pověst z minulé mise. Po pravdě řečeno, stále ještě mi není jasné, proč jste ty barbary vedl do sebevražedného boje proti civilizované sektě v horách."

"To už jsem jednou vysvětloval." odrazil útok Stone "Strážci sekty mi byli prostě nesympatičtí. A Ray měl nabitý generátor a chtěl si zastřílet."

Generál prudce zrudl: "Marku, jsem vám vděčný, že alespoň před komisí jste použil jiná slova."

"Ale zpět k mé misi, generále." nedal se zastavit Mark "Planeta Zirda leží v těsné blízkosti Solanu. Piráty se to tam jen hemží. Předpokládám, že to, co se stalo Johnsonovi nebyla jenom jeho chyba, jako obvykle. Je docela dobře možné, že mu někdo i pomohl. Co se tam tedy vlastně stalo?"

"To právě nikdo netuší" odvětil sklesle Khov "Johnsona našli polomrtvého ve výsadečkovém modulu, když kroužil kolem Ziridy. Dle stavu zásob se dá usuzovat, že strávil na oběžné dráze asi tři měsíce. Jeho astronef zmizel a žádné nouzové hlášení jsme nezachytili. Johnson je stále ještě v bezvědomí a lékaři jsou značně skeptičtí. Jediné, co jsme u něho našli, byly paměťové krystaly z jeho androida. Vkládali jsme do nich značné naděje, ale bohužel zcela zbytečně. Někdo je prohnal tak silným magnetickým polem, že by to roztavilo i skelet této budovy. Na Johnsonovi jsme dokonce našli stopy radioaktivního ozáření a tak máme důvod předpokládat, že se na Zirdě děly příšerné věci, které vůbec nezapadají do kontextu civilizační úrovně tamních obyvatel. Proto jsem vám chtěl zcela diskrétně poradit, abyste v případě ohrožení použil všech, opakuji všech prostředků, které máte k dispozici."

"Děkuji za radu, generále" zasmál se Stone "ale nemusíte se obávat, že bych se dopustil nějakých zbytečných chyb. Budu pouze chránit svůj život a ostatní majetek služby."

Khov se naklonil přes stůl a upřeně se podíval přes mlžnou clonu Markovi do očí. "Co se týká majetku Služby, mám pro vás smutnou zprávu. Johnsonův astronef byl poslední volný provozuschopný stroj, který měla služba k dispozici. Budu vás muset poprosit, abyste použil svůj soukromý astronef Merkur. Případné výdaje vám uhradí po návratu můj finanční asistent."

"Ten vydržiduch !" pomyslel si Mark, "Nechce riskovat stroj ani peníze a jestli to takhle půjde dál, tak si budu za chvíli platit i výplatu ze svého."

Obě postavy na sebe chvíli upřeně zíraly a pak Stone prohlásil "Dobře generále, ale to je naposled, co na akcích Služby riskuji svůj soukromý majetek."

"Děkuji vám Marku." usmál se Khov "Ani nevíte, jak se mi ulevilo. Už jsem myslel, že si budu muset půjčovat astronef od galaktické policie. Vždyť víte, jak těžko se s nimi jedná."

"To vím." odušil Stone "Už několikrát mi nabídli velice dobře placené místo, ale já to zatím nepřijal."

"Hmm." zamyslel se generál a snažil se odbočit hovor jiným směrem "Do třiceti minut můžete odstartovat. Chcete zavolat taxi?"

"Ne." ověřil Mark "před chvílí jsem se telepaticky domlouval s Rayem a právě teď by jeho transvozidlo mělo přistávat před hlavním vchodem."

"Tak hodně štěstí a držím vám palce." dodal Khov a tentokrát to myslel mimořádně upřímně.

Stone pomalu vyšel z budovy a zhluboka se nadechl. Z této mise neměl vůbec dobrý pocit. Bude si muset dávat opravdu velký pozor, aby nedopadl stejně jako smolař Johnson. Pozorně se rozhlédl a spatřil tiché transvozidlo, přistavené těsně vedle chodníku. Uvnitř seděl usmávající se Ray, který se zjevně těšil na novou misi.

"Za dvacet minut startujeme, směr Solan." sdělil mu Mark a pohodlně se usadil do příjemně tvarované sedačky. V průběhu několika okamžiků se jejich transvozidlo vyhoupllo nad nejvyšší budovy aglomerace, kterou vzápětí zanechalo kdesi vzadu.

Generál Khov pozoroval přes prosklenou stěnu, jak se Markův dopravní prostředek mění v nepatrnou tečku na obzoru. Po chvíli i ta zamíhotala a ztratila se docela. Šéf služby si nyní upřímně přál, aby dnešní den nebyl poslední, kdy toho příšerného Stonea spatřil.

Motory astronefu tiše vířily a jejich pacovní teplota se již začínala stabilizovat. Dispečer z věže ohlásil Rayovi začátek odpočítávání. Zbývalo pouze pár posledních formalit.

"Jaký je cíl vašeho letu?" zahlaholil přijímač a na obrazovce se objevila zvědavá dispečerova tvář.

Ray se usadil proti komunikačnímu zařízení a s klidem odpověděl: "Venusie."

"Aha." pousmál se z obrazovky dispečer a nasadil chápavý výraz. "Za dvacet sekund máte zelenou. Přeji vám příjemnou zábavu." Monitor pohasl a na obraz řídicího stanoviště z věže vystřídal rychle se měnící čísla.

Ray se obrátil na Marka. "Myslím, že Venusie jako cíl cesty je nejbezpečnější. Nikdy nemůžeš vědět, kde všude má Solan své špehy a rád bych nás udržel v anonymitě alespoň dokud to půjde."

Mark kývl na souhlas a pohodlně se usadil do anatomického křesla. Bylo to jedno z mnoha vylepšení, kterými se astronef Merkur lišil od běžných strojů Služby. Mark jej dostal jako dar od myslících bytostí z jiné části galaxie. Tento unikát spojoval vysokou operativnost strojů S.D.P.P. s bojovou kvalitou stíhaček Galaktické policie. Největší výhodou Merkura byl ovšem jeho civilní vzhled, který vytvářel iluzi bezbranného kosmického plavidla. Toto zdání již několikrát Markovi zachránilo život a proto si svého astronefu velice cenil.

Velká obrazovka na hlavním panelu zaplála zeleně a kabinou se rozlehla dlouho očekávaná věta "Start povolen!"

Ray se opřel o řídicí páku. Motory zakvílely a silné přetížení zarazilo Marka do křesla. V průběhu několika okamžiků byli na oběžné dráze.

"Ponoření do subprostoru za dvě minuty," hlásil Ray.

"Proč až tak pozdě?" podivil se Mark.

"Podle nové vyhlášky se smí do subprostoru pronikat až za Marsem. Materializační třesk při dimenzionálním přechodu dělal nějaké problémy satelitům a na stacionární kosmické stanici před Marsem už z toho prý byli všichni radiisti nahluchlí," objasňoval situaci android.

"Tak já to tedy radši zaspím. Podej mi ten neuronový induktor, ať se ve spánku naučím jazyk humanoidů na Zirdě." požádal Mark.

Ray se na něho usmál. "Jak to tak sleduji, tak si myslím, že vystačíš i se Solanštinou. A tu už umíš velice dobře ze svých dřívějších setkání s piráty."

"Nestraš. odušil kapitán." Třeba se Johnsonovi při přistávání přehrával generátor. Uvolněný iontový svazek má pak za následek nemoc z ozáření, astronef mu vybuchl a on se dostal na oběžnou dráhu ve výsadkovém modulu. Pak by to mohla být mise jako každá jiná.

"Ty si to maluješ." houkl na něj Ray. "Ani nevíš, jak bych si přál, abys měl pravdu."

Android se intenzivně přehraboval ve vzdělávacím boxu. Po chvíli vylovil podivnou drátěnou síťku, připojil k ní plastový váleček a podal vše Markovi.

"Doufám, že ses nespletl jako posledně. Víš, jaký to byl šok, když jsem se probudil a místo jednoho z galaktických nářečí jsem perfektně ovládal znakovou komunikaci kamenných struktur z Xenu," prohodil Mark a navlékl si síťku.

"Ničeho se neboj." uklidňoval ho Ray. "Kazetu z Xenu už jsem vyřadil."

Mark pohodlně ulehl do křesla, zlehka stiskl drobný výčnělek na plastovém válci a vzápětí se propadl do říše vzdělávacích snů. Proto již ani nezaregistroval, jak se astronef, který již překonal pásmo Marsu, oťrásl mohutným výbojem a provedl mimoprostorový skok napříč galaxií.

Vynoření ze subprostoru proběhlo bez problémů. Mark s Rayem se velice rychle vzpamatovali z gravitačního šoku a zaujali svá místa u řízení. Teprve teď si mohli pořádně prohlédnout planetární systém Zirdy. Centrální hvězda se o své absolutní panství dělila s bývalou vládkyní, která se však již před dlouhou dobou gravitačně zhroutila a teď se projevovala pouze jako ledově temný bod, který odsával z velkého slunce v ohromných vírech jeho zářící hmotu. Byla to černá díra, jedno z nejnebezpečnějších a nejzáhadnějších těles vesmíru. Podle rychlosti, jakou odčerpávala masu z druhé hvězdy se dalo předpokládat, že tento relativně stabilní stav vydrží ještě několik miliard let.

V bezpečné vzdálenosti od těchto gravitačních obrů začínal planetární systém. Všechny planety zde byly pusté a zcela bez života. Pouze na šesté planetě systému, která měla dostatečnou gravitaci, se kdysi dávno zažehl termonukleární plamen. Následkem toho se tato oběžnice systému proměnila v prapodivné malé slunce, kolem kterého obíhala skupinka měsíců úctyhodných rozměrů. A jedním z těchto měsíců byla i Zirda, jediné teramorfní těleso soustavy. Zde se vyvinul humanoidní život.

"Zirda má v průměru 1,2 velikosti Země. Gravitace je taky mírně vyšší, ale alespoň budeme mít po návratu lepší kondičku," informoval Marka android. "Den zde trvá 27 hodin a planeta, jestli se jí tak dá říkat, má dva malé měsíce. Složení vzduchu je podobné jako na Zemi."

"Tak to je dobré." zaradoval se kapitán. "Po poslední implantaci kyslíkového přístroje mám ještě čerstvé jizvy a nerad bych si to zopakoval zbytečně brzy."

"Civilizace je zde soustředěna do dvou oblastí. Vývojově dále je velkostrovní říše, ale slibně vypadá i technická civilizace na jihu největšího kontinentu," dodal Ray.

Mark si se zájmem prohlížel pestrou planetu, která postupně zaplnila celou obrazovku. "Necháme autopilota zaparkovat astronef na oběžné dráze za menším měsícem a dolů sestoupíme jen s výsadkovým modulem. Průzkum začneme na ostrovní říši. Dolů zamiříme po nejstrmější dráze, kdyby tam byly nějaké radary, tak ať nemají zbytečné starosti se zaměřováním. Máš vše připraveno?" obrátil se na Raye.

O chvíli později se od astronefu oddělil malý modul, který se prudce propadl do husté atmosféry planety. Na několik okamžiků zazářil jako jasný asteroid a pak beze stopy zmizel v neproniknutelné tmě odvrácené polokoule Zirdy.

6.

Hustá atmosféra zaplála ohnivou stopou a keramický povrch přistávacího modulu se rozžhavlil do běla. Ray provedl několik obratných manévru, které vyrazily Markovi slzy z očí. Přetížení bylo téměř nesnesitelné, ale bezpečnost mise a její utajení bylo na prvním místě. Pravděpodobnost, že takto prudce sestupující stroj zachytí nějaký radar byla prakticky mizivá. Ale přesto tu nějaká byla.

Právě když Ray odpočítával poslední sekundy před provedením prudkého přistávacího manévru, zatřásla modulem dutá detonace, která se sice v kvílivých vibracích brzdících trysek téměř ztratila, ale přesto měla zásadní vliv na další sled událostí.

"Ted' !" prohlásil Ray a energicky zabral za páku spínače plného výkonu brzdících trysek. Nestalo se však vůbec nic a střemhlavý let proti pevnině, pomalu prosvítající řídkými mraky pokračoval s děsivou neodvratností.

Ray vykřikl : "Marku, je zle. Neumím si to vysvětlit, ale brzdící okruhy nefungují."

"Ouhhhoooooooouuuu." odpověděl mu kapitán, který měl v tuto chvíli dost problémů sám se sebou. Nesnesitelné přetížení jej zalisovalo do popruhů a právě teď měl pocit, že mu na plicích leží dvěstěkilové závaží. Nemohl se nadechnout, oči ho pálily a v uších mu už několik sekund podivně pískalo. Jediná myšlenka, která se mu honila hlavou, byla naděje, že takové utrpení nemůže trvat věčně. Až se vrátí s Rayem na Zemi, nechá mu prověřit některé jistící obvody, protože android chce teď zřejmě spáchat sebevraždu. Ale proč mu to neřekl předem !

A bylo hůř. Ray provedl další prudkou změnu směru a Markovo vědomí se roztříštilo na tisíce kousků a pokračovalo samo někam dál v původním směru. Kapitán zůstal bezvládně ležet v anatomickém křesle a možná, že to tak bylo pro něho lepší. Dokonce i android pociťoval chvilkové motorické výpadky a to byl projektován pro extrémně náročné mise. Za průhlednou čelní stěnou se rozprchly zbytky mraků a Rayovi se otevřel perfektní výhled na skupinku sedmi hnědozelených ostrůvků v temně modré třpytivé ploše planetárního oceánu. Na obzoru zapadalo slunce a celá plocha se pomalu nořila do temného stínu. Pohled to byl tak úchvatný, že by jej dobrý malíř vydržel sledovat mnoho desítek hodin. Android ale tolik času neměl. Nejbližší z ostrůvků se začal prudce zvětšovat a v průběhu několika sekund zabral skoro celý výhled. Ray se zoufale pokoušel brzdit silovým polem o okolní rozpálený vzduch, ale marně. Rychlost byla příliš vysoká.

Proto alespoň zmírnil úhel sestupu a bez ohledu na pravidla o absolutním utajení zamířil křížem přes pevninu. Náhle se na horizontu objevil mlhavý odlesk vodní hladiny. Android provedl bleskurychlý výpočet a okamžitě se rozhodl. Rozžhavený modul s hlasitým kvílením zamířil k vodní hladině, nad kterou se elegantně proháněli nic netušící ptáci, velmi podobní pozemským rackům. Ti byli vzápětí rozplašeni syčivým výbuchem, když se stroj dotkl vodní plochy. Modul se odrazil od hladiny jako žabka a pokračoval ve své zbesíle dráze. Až po několika skocích konečně vyčerpal svoji energii a s posledním žbluňknutím se zabořil hluboko do bahna dalšího z ostrůvků.

Za mihotavého sviitu hvězd vyprostil android Marka z těsných popruhů jeho křesla a táhl ho hustým bahnem a podivnou vegetací ke břehu. Všude kolem to žbluňkalo, kuňkalo a jakoukoliv zvukovou orientaci neesměrně ztěžovala kulisa neúnavného cvrkání bahenních obyvatel. Ray se však dokázal orientovat i v naprosté tmě a tak prudce zrychlil, když uviděl dva podezřelé plazy, kteří se nehučně odlepili od břehu zamířili přímo k oběma návštěvníkům. Vyšlo to jen taktak a zadýchaný Ray uložil Marka do vlhkého písku. Sám vylezl na nejbližší strom a pozorně se rozhlédl po okolní krajině. Podél pobřeží byl absolutní klid, nikde žádné lodě ani nic podobného. Ale ve vnitrozemí ostrova plápolaly desítky velikých ohňů a androidovy senzory pomalu zalévaly jednotlivé vlny parapsychických proudů jakéhosi náboženského transu. Hlubší analýzou se nezabýval a spokojen se zajištěním nouzového přistání se vrátil na pobřeží ke svému příteli. Pohodlně se opřel o nejbližší plochý kámen a trpělivě vyčkával vzdálený východ slunce.

Když se Mark ráno probudil, nevěřil svým očím. Všude kolem něho byla spousta zeleně, drobných tvorů, hmyzu a bahna. V blízkém ležícím kusu bláta rozeznal dokonce i Raye, ale stále nemohl najít přistávací modul.

Otočil se na androida s tichou výčitkou "Taky jsi mohl při přistání dávat trochu pozor."

Ray se prudce zvedl "Přistával jsem bezchybně jako vždycky, ale selhaly kompletně všechny přistávací trysky."

"To není možné, jsou tam ještě dvě záložní. A tento druh poruchy není normálně bez vnějšího poškození možný. Celý mechanismus je umístěn pod pancéřovaným pláštěm na boku stroje." odvětil Mark a pokusil se vstát. Krutá bolest zad i všech končetin mu však okamžitě připomenula intenzivní zážitky předešlého dne.

Ray se nasupil "Já vím také, že to není možné, ale prostě se to stalo. Třeba jsme se potkali s meteoritem."

"Tak to je opravdu hodně pravděpodobné." ironicky ukončil neplodnou diskusi kapitán a znovu se pokusil vstát. Android mu pomohl a tak se mu to tentokrát podařilo. Pomalu se odšoural do příjemného stínu blízkého lesa, protože zdejší slunce začínalo být opravdu žhavé.

"Tvař se trochu důstojně, zapínám nahrávání. Ať můžeme komisi po návratu ukázat, že jsme tady vůbec byli." prohlásil Ray.

Mark se upravil, nasadil optimistický úsměv kosmického veterána a mávl na androida, který zbytečně neváhal a začal podávat všechny předpisové informace : " Po pravděpodobné kolizi a následné poruše motoru proběhlo nouzové přistání úspěšně. Modul je ztracen v bažině, ale stále máme spojení s naším astronefem. Při přistání nebyly zjištěny ve vzduchu žádné toxické látky. Nejbližší výspa civilizace leží asi sedm kilometrů na sever."

"Dobře. Zatím prozkoumáme nejbližší okolí a pak se pokusíme proniknout mezi místní domorodce. Předpokládám, že jsi z modulu zachránil naši výbavu vyrobenou podle dostupných informací ." odpověděl komisně kapitán.

Ray se mírně pousmál "Samozřejmě. Máme připraveno oblečení podle padesát let staré módy a tady máš svůj ochranný pás." a podal Markovi stříbrný opasek ve kterém rudě zářil veliký syntetický krystal.

Byla to jedna z modifikací energetického opasku, který nosili všichni agenti S.D.P.P. na primitivních planetách.

Miniaturní generátor v přezce vytvářel intenzivní silové pole, které chránilo svého majitele před nečekaným útokem. Ovšem ochrana nebyla až tak dokonalá. Při zásahu laseru nebo ocelové šipky nepocítil agent ani škrábnutí, ale po ráně palicí nebo sekou byl zlikvidován stejně spolehlivě, jako kdyby žádný silový štít neměl. Údery těžkých předmětů silové pole pouze tlumilo, ale zároveň se pod nimi deformovalo, což mělo za následek, že nejprimitivnější zbraně byly vlastně nejnebezpečnější. Naštěstí se na opasku dal regulovat výkon generátoru, který byl při plném vybuzení schopen jednorázově pohltnout i několik přímých útoků. Pak mohl ovšem agent tento vybitý opasek rovnou zahodit a proto nouzový obranný režim nikdo nepoužíval.

Mark si oblékl šedivou tuniku, připjal plastový meč a vše přepásal energetickým opaskem. Teprve nyní byl android spokojen. Po dohodnutém znamení ukončil nahrávání a vesele na Marka zahlaholil "Možná, že to tu bude klidnější než naše pozemská dovolená."

"To doufám," utrousil Mark a vzpoměl si na hrůzné scény na Elsině letním sídle.

Ray vyndal z ocelového pouzdra několik výživných tabletek a podal je kapitánovi. Ten je zapil několika hrstmi vody z blízkého pramene a pak společně vyrazili směrem k nejbližší vesnici.

Odešli právě včas, aby nezaslechli tichý svist vrtulníku, který se vzápětí vyhoupl nad les a pomalu se přesunul nad bažinu, kde zůstal viset, jakoby něco hledal. Žhavé slunce již dorazilo k horizontu a neúnavně pražilo do pobřežního písku, ze kterého začali postupně vylézat drobní členovci na svůj denní lov. Pláž se hemžila drobným životem a pouze vzdálený klapot vrtulí připomínal, že tato planeta není tak pustá, jak se na první pohled zdá.

Nejmladší kněžka řádu služebnic svatého paprsku měla dnes velmi špatný den. Přestože měla stejnou zlatou členku, jako všechny její družky, stal se tento prostředek splynutí s bohem důvodem jejího vnitřního utrpení. Nechácala to. Vždyť s bohem vždycky vycházela tak dobře. Nikdy ji neřekl křivého slova. Vždycky ji nazval jejím dívčím jménem a instrukce byly jasné a přehledné. A teď najednou samé "Rayi sem, Rayi tam, všechno vpořádku, postupujeme vpřed." Co to má znamenat ?

Začalo to časně zrána. V průběhu ranní bohoslužby, kdy upnula svoji mysl ke strážci slunce a ve zlaté čelence, která jí dávala právo hovořit s bohy a vládnout poddaným, něco náhle podivně zasyčelo. V mysli se jí místo zářící tváře s korunou duhových paprsků splývajících v božské zjevení náhle objevila ostře řezaná mužská tvář, která jí vyjevila děsivou pravdu : "Když to takhle půjde dál, je s námi ámen. A nepokoušej se o spojení, je to marný !".

Subtilní dívka se rozplakala. Tak děsivou věštbu se ani neodvažovala znovu vyslovit. Copak upadl celý klášter v nemilost ? Proč už nemohou mluvit s bohem ? A kdo je ten nový bůh ? A proč dělají všechny ostatní kněžky, že nic neslyší ? Proč je právě ona tou vyvolenou ?

Když si vzpoměla na vzteklost stařenu, ke které chodil každý, kdo dostal od bohů nějakou špatnou zvěst, rozhodla se, že bude své zjevení tajit. Bohové jsou moudří. Tak jim to snad dojde, přestanou ji komplikovat život a vyjví své pravdy někomu jinému. Třeba zrovna ta stařena by na to byla vhodná. Ta už se s tím nějak určitě vyrovná.

Ale členka byla neúnavná. Bůh se již sice nezjevoval, ale o to více mluvil. Jenže mluvil nějak divně. Copak se může bůh nekoho obávat ? A co je to to SDPP ? A modul ? Snad nějaká tajemná formule. Ani nevěděla jak a ocitla se v knihovně. S mokřým hadrem na čele začala zběsile hledat ve svaté knize zjevení.

Ray spustil svůj pohled z oblohy a obrátil se zpět k Markovi.

"Já si nemyslím, že by to bylo marný," zakroutil hlavou "Modul se sice neozývá, ale chaotický šum na nouzové frekvenci vypadá, jako by ji někdo pro komunikaci stále používal."

"To není možné. Jsme na primitivní planetě."

"Mě je to také divné, ale vypadá to na přímou nervovou modulaci," hlásil android "Budu tam vysílat nesouvislé útržky našich rozhovorů a třeba se někdo časem ozve."

"No, moc chytré řešení to sice není, ale jinou možnost stejně nemáme," rozhodl Rayův plán Mark.

"A teď kupředu. K civilizaci to máme ještě hodně daleko."

"To jo. Ještě nějakých tisíc let klidného a ničím nerušeného vývoje," doplnil android.

Laserová mačeta zasvištěla a v bujně vegetaci se začala rýsovat úzká pěšinka, kterou se oba pozemšťané vzápětí ponořili do hlubin lesa.

Úzká šlachovitá solanská tvář velitele helikoptéry se sevřela v krutém úšklebku. Jeho cynický pohled spočinul na vraku modulu SDPP, který právě vyprošťovali dva potápěči ze změti lián, mršin a mazlavého bahna.

"Měli smůlu, hoši. Naše řízené střely jsou jedny z nejlepších. Už jen proto, že jsou přímo z arzenálu kosmické policie." Z komunikátoru u stropu řídicí kabiny se ozvalo vzteklé zachrčení : " Xer, hlase se. Už jste něco našli ?"

" Zatím jen modul, ale nemůžou být daleko," odpověděl solaňan.

" Tak najít a zlikvidovat ! Nezapomeňte, že kousek odtud máme transmisní centrum pro severní galaktickou oblast. Je to přísně tajná pozemská technologie a nesmíme dopustit, aby se tam dostali. Alespoň ne živí !"

" Toho bych se nebál," prohlásil Xer " Naše kněžky jsou dobře vycvičené a když jim něco dobře vyjvíte, tak v okolí kláštera nepřežije ani myš."

" Dík za radu, ale chci, abyste je dostali ještě v lese. Nesmíme naše věřící příliš znepokojovat. Dávám ti to na starost !"

Hlas z komunikátoru utichl a Xer se začal potit. Taková smůla. Proč se nedokáže nikdy ovládnout a vždycky

nadřazeným poradí, co mají dělat. Už se viděl, jak letí s modulem na základnu a teď aby honil po lese nějaké pozemšťany. On, zkrachovalý filozof, který hledal na Solanu práci a agentura mu dohodila skvělé místo za nadstandartní plat. Místo práce v knihovně teď lítá s vrtulníkem a nyní bude ještě lovit nějaké nešťastníky v té odporne, husté, lepkavé, tmavé a nebezpečné džungli. Proč to vlastně dělá. Z přízpěvku v nezaměstnanosti si mohl žít cellkem v klidu, doma a možná že by si i vyžebal víc, než mu dávají tihle vydrhduši. A ty výčitky svědomí a děsivé noční můry. Stále se vracející předtuchy, kdy osamocená kosmická loď pod tlakem pěti naváděných střel naráz exploduje, ocelové pláty pomalu pukají a do vesmíru se zlověstným syčením utíká životodárný kyslík. A on, Xer, nevěřicně zírá na monitor, kde mu ten pozemský zabiják Stone stále ještě slibuje, že nevystřelí jako první. A pak tma. Konec. Děsivé probuzení a další pracovní den ve službách solanské tajné služby.

"Konec průzkumu ! Zpět na břeh, jdeme hledat trosečníky !" zachrchlal Xer z helikoptéry na své tři muže. Pozorně pohlédl na infrazaměrovač, kde se mlhavě chvěly dvě narůžovělé stopy, mizící v husté zeleni lesa.

"Postupujte v rojnici vpřed směrem k severozápadu a v případě kontaktu protivníka okamžitě zlikvidujte !"

Všichni potápěči zmizeli na chvíli v druhé helikoptěře a o několik okamžiků později vystoupili jako opancéřovaná monstra, vybavená nejtěžší kosmickou technikou. Po zkoušce arzenálu, kdy vypálili polovinu bažiny, se jejich plamenomety zařizly do husté vegetace. S azbestovými obleky postupovali mnohem rychleji nežli prchající pozemská dvojice a těžkotonážní ovoid s dezintegrátory, ťapkající za nimi, jenom dokresloval dílo zkázy.

"To je ale hrůza," povzdychl si Xer " A to jsem byl za mlada aktivním členem Greenpece za ochranu přírody."

Pohled z vrtulníku byl skutečně úchvatný. Celý pruh pralesa v jednom ohni kolem sebe šířil husté a temné mraky štiplavého dýmu.

"Zvyšuji výšku a ztrácím s vámi vizuální kontakt, buďte na příjmu na frekvenci 47." chrmlal Xer do tlampače a prchal i se svým strojem do příznivějších podmínek. Přesto, že na Solanu je relativně méně kyslíku, než zde, zhoršené rozptylové podmínky mu rozhodně nedělaly dobře.

Na planině pod ním se mezitím rozpoutalo pravé peklo. Bojový ovoid, jehož radar nefungoval v hustém dýmu pálicí se džungle zrovna nejlépe, zmateně pářil po drobných tvorech řinoucích se z pekelné výhně a používal k tomu laserové dělo, které po každém výstřelu zanechávalo v krajině několikametrové krátery. Nakonec ztratil spojení se vzdalující se rojnici s plamenomety úplně a zůstal uvězněn v bludném kruhu vysokých hromad popela, do kterých systematicky povrtával nové a nové škvařící se díry.

"Rayi, cítím nějaký kouř" prohlásil Mark a opřel se o nejbližší palmu, která na něj zlověstně zasýčela a had se rychle odvinul dolů s kmene kamsi do chvějící se zeleně.

"O analyzátory pachů jsem přišel když jsme přistávali, takže ti můžu teď jenom věřit." odpověděl android a pozorně na svého přítele pohlédl.

"Vidím na tobě značné známky únavy, měl by sis vzít výživnou tabletu."

"To je dobrý, stejně tam snad už brzy budem, ne ?" odpověděl Mark a zahleděl se na mítinku, kde se jako zázrakem pásł dobytek. Hned za ní se rýsovala neuvěřitelná stavba. Pět věží, tyčících se hrdě k obloze dávalo tušit, že stavitel určitě nemusel s ničím šetřit. Opevnění i střílny dodávaly stavbě věrohodný dojem nedobytného sídla. Ale čillý ruch kolem prozrazoval, že právě dnes nikdo žádný útok nečeká. Hradní most byl spuštěn a hustý proud obchodníků a trhovců přetékal přes chatrné zábradlí přístupové cesty.

"Poď, budeme se vydávat za místní." zašeptal Mark "Já jsem hluchoněmý žebrák a tobě vyřizli jazyk při loupežném přepadení v lese."

"No to mám radost, že tě napadne vždycky něco originálního." odušil Ray a začal si vyšroubovávat z nitra lebky jazyk. Když byl hotov uschoval jej do tajného pouzdra na náhradní díly v levém stehně, kde nosil také lékárníčku a záložní akumulátor.

"Huuu...hu!" sdělil Markovi.

Mark si nasadil kapuci více do čela, sundal brýle proti slunci a polil sebe i Raye odporně páchnoucí tekutinou, aby nebyli mezi vesničany podezřelí. Bohužel to tentokrát trochu přehnal.

"Jdeme."

Už dvacet kroků před mostem se jim lidé začali vyhýbat a nebýt obchodníka s dobytkem, ke kterému se nakonec přidali, nikdy by se přes stráž ne dostali. Takhle však získali nového spojence, přestože Stone později na Zemi v protokolu uvedl, že onen muž páchl tak nesnesitelně, že nebylo možné se s ním na rozumnou vzdálenost ani domluvit. Rayovi to však tolik problémů nedělalo a tak brzy zjistil, kde je zde nejbližší hostinec.

Vývěsní štít sice nevypadal, že dělá čest nějakému prosperujícímu podniku, ale zase tak strašně, jako ta chalupa, kde chytł Mark toho dotěrného parazita ze zkažené polévky, to také nevypadalo.

"Riskneme to, ne ?" prohlásil Ray.

"No, já nevím. Je to nutné ?" Markovy vnitřnosti se při pohledu na světle zelený lektvar v mastných miskách na špinavých stolech podivně sevřely.

"Samozřejmě. Musíme navázat spontánní kontakt. Jedu záznam." Ray nasadil optimistický výraz a Mark ho chtěl nechtě následoval. V SDPP se totiž těžko vysvětluje, proč se na primitivní planetě tváříte stejně kysele jako doma. Ještě jednou a máte důtku za reprezentaci a už vás pošlou akorát tak mezi delfíny. A tam zase nesmíte myslet na žádný ošklivý vtíp o rybách. Na Grahui jsou totiž všichni strašně zvědaví, ale také hrozně vztahovační. Jak feknete ryba jako ryba, tak jsou schopni vyhlásit vám válku. Stone, který o tom velmi dobře věděl, nasadil oslnivý úsměv a vstoupil do lokálu.

"Máňo, vyved' to ho dementa !" zařval někdo z hostů " Tváří se jak pitomec a smrdí jako tchoř."

Následovala salva hromového smíchu na adresu nově příchozích, kdy se nesmáli pouze ti, co stáli nejbližší a to jen proto, že se dusili.

"Něco jim na nás asi vadí." obrátil se Mark na Raye "Nemohl bys je nenápadně vypařit dezintegrátorem, dnes se mi prát nějak nechce."

"To asi nepůjde. Je to proti předpisům. Vyber si toho vlevo. Ten je opilý. Jedna rána stačí." Mark se rozhlédl a vyrazil.

"Ale ne! Toho vedle!!" vykřikl Ray, ale pozdě.

Stone pomalu přistoupil k největšímu svalovci a pomalu mu pohlédl do skelných očí. Ten si odhodil splepené vlasy z čela, které mu svírala ocelová čelenka. Sehnul se k Markovi a bouchl do stolu.

"Nemám tě zabít, když půjdeš hodně rychle se mnou."

Mark nic nechápal. Proč se s ním nikdo nebral? Proč mu Ray nepomohl? A kam ho to, ksakru, ten obr právě teď vleče?

Těžká dubová vrata druhých vnitřích hradeb se se skřípotem otevřela a k pozenšťanovi přistoupila dlouhovlasá dívka se zlatou čelenkou. Kolem prstenu na levé ruce jí slabě sršela namodralá záře. Pozvedla hlavu a zřímá se zahleděla Markovi do očí.

"Ha, hlobová mentální sonda." pomyslel si v duchu a snažil se rozptýlit pronikavý a drtivý pohled temných očí kněžky. Nezvládl to. Jeho narychlo vystavená psychická bariéra se sesula jak domek z karet a mentální pohled procesával nitro bouřící se myslí. Nejzajímavější na tom bylo, že zřejmě stále nic nenacházel. To, že Marka chtěli kvůli chaotickému způsobu myšlení vyhodit už z prvního kola přijímacích zkoušek SDPP, se ukázalo nakonec jako výhoda. Jenom škoda, že peníze, které rozdál Stoneův strýček na úplatcích, mu již nikdo nevrátí. Co se dá dělat.

Knězka se otočila a přistoupila k hromotlukovi. Opatrně přiložila prsten k jeho čelence až se ozvalo suché zapraskání. Primitivní obličej umoloušané postavy se rozářil blahem a obr se sesul k zemi v nezvladatelných křečích. Zpoza sloupů u vchodu se vynořily strážce.

"Ráno ho vyhoďte na ulici." otočila se na Marka "A vy pojdte se mnou."

Před kapitanem se otevřely těžké kamenné dveře a knězka jej vyzvala, aby do nich vstoupil jako první. Dlouhé točité schodiště se několikrát zalomilo a pak vyústilo v úzkou dlouhou chodbu. Mihotavé louče na stěnách osvětlovaly zatuchlé prostory jen velmi slabě, ale i tak si Mark všiml nenápadných orientačních značek, vytesaných v kamenných stěnách chodeb. U jedné z nich náhle knězka zastavila a ponořila své štíhlé prsty do pěti nenápadných prohlubní pod zvláštními znaky. Mark měl co dělat, aby nevykřikl údivem. Ne, nemohl se mýlit. Ty znaky byly skutečně solanské. Ale tady? Proč? Že by se snad agenerál Khov se svými podezíravými domněnkami konečně jednou trefil do černého? To je ale nepravděpodobné. Na generálovy úsudky je přeci spolehnouti, ještě nikdy se totiž netrefil. Alespoň ne přesně.

"Jděte dovnitř." přerušila Stoneovy zběsilé úvahy knězka a ukázala na nepatrnou škvíru ve zdi, která se z rachotem pomalu rozšiřovala.

"Ještě, že nejsem kuřák." pomyslel si kapitán "Teď by mi totiž údivem určitě vypadla cigareta z pusy a propálil bych si syntetický oblek." Vzpomínka na neúspěšné kouření dýmky míru na jedné primitivní planetě se Markovi vybavovala poměrně často. Tehdy to vypadalo velmi slibně. I když měl Ray poruchu a indiáni na něho navrhli mohyly, Stoneovi se podařilo přežít a přesvědčit celý kmen o své nadpřirozené moci. Tak těžké to zas nebylo. V podstatě mimoděk skolil místního šamana, když si mezi ostatními zajatci nervózně pohrával s laserovou pistolí. Poslepu zašátral ve svém batohu, pak to v něm zasyčelo a už hořel. Když Mark zadupal plameny do země, čímž si zničil většinu výbavy včetně nouzové vysílačky, uvědomil si, že ten obtížný stařec, který kolem něho stále přešlapoval, někam zmizel. Popálený kouzelník zmateně prchal k lesu a hlasitě proklínal zajatce i celý svůj kmen. To se mu stalo osudným a tak mohl Mark nastoupit do jeho funkce. Ovšem dýmka míru patřila k nezbytným ceremoniím, kterými se musel prokousat. A když mu při kouření chytla od špatně nasypaného prskajícího tabáku vesta, zahodil dýmku a v ohnivém démonickém tanci přivodil náčelníkovi kmene infarkt. Na místní poměry udělal neuvěřitelnou kariéru, ovšem život v indiánském ležení nebyl ani tak žádný med. Mark měl velmi rád zvířata a docela mu vadilo, když jednoho dne dostal svého nejoblíbenějšího psa k obědu. A pak ty obřady. Jako šaman a náčelník v jedné osobě byl pracovně vytížen od rána do večera. Přivolávat déšť, vyhánět zlé duchy, plánovat války se sousedními kmeny, aby se bojovníci nenudili a neustále uspokojovat svých sedm žen. Ještě štěstí, že přišel ten velký lesní požár a Markovi se podařilo nepozorovaně zmizet, opravit Raye a nakonec zavolat i záchranný modul. Představa, že by tam byl ještě dnes, byla děsivá.

"Jděte dovnitř!" obrátila se na kapitána knězka poněkud drsnějším tónem.

"Pojďte dál, Marku. Jste vítán." ozvalo se z tajemné místnosti.

Stone se nenechal dvakrát pobízet a zvědavě vstoupil. Hlas, který ho vyzval mu byl velmi povědomý. Co by tu ale, proboha, dělala manželka generála Khova. Není to snad příliš velké riziko, cestovat za trochou dobrodružství a erotiky až na druhý konec galaxie? A že by na to generál nepřišel? Je to skutečně ona?

Mark se zvědavě rozhlédl po místnosti. Pravidelné mramorové stěny zdobily desítky holografických obrazů a z hadích hlav u fantasticky vyornamentovaného stropu se linula hřejivá záře, která splývala s tichými tóny jakési líbivé varhanní skladby. Dlaždice v hale vytvářely magické obrazce, které chtě nechtě nutily oko pozorovatele sledovat jedno jediné místo. Tím bodem byl široký majestátný trůn, na němž hrdě seděla tmavovlasá dívka s božskými rysy. Její světlá tunika splývala v bohatých záhybech až k podlaze a zajímavý střih šatů odhaloval většinu vnad dívčiny krásné postavy.

"Pojď blíž." pohodila hlavou a dlouhé havraní vlasy, které se svezly s čela, odkryly zlatou čelenku, jakoby přirostlou ke spánkům sedící kněžky.

"Odkud znáte mé jméno?" vzpamatoval se Stone.

"Od tebe." usmála se dívka "A víme toho o tobě mnohem více. Přišel jsi z hvězd. Znáš věci, které nikoho z nás nikdy ani nenapadly a přesto pořádně nevíš, co tady vlastně děláš. Radily jsme se o tobě a teď ti můžu říct pravdu, kdo

skutečně jsi."

"Tak to jsem zvědavěj." pomyslel si Mark "Doufám, že si alespoň splete moji hodnotu u SDPP, vždyť už jsem měl být dvakrát povýšen."

Kněžka nasadila vážný výraz a ukázala na Stonnea chvějící se rukou "Jsi bůh. Vím to."

Mark se mírně pousmál "S tím jasnovidectvím to tu nebude až zas tak slavné."

Kněžka však nemínila přestat : "Tak dokaž, že jsi bůh. Teď když o tom víš, už ti nic nebrání, abys splnil prastarou legendu."

Při pohledu na nechápavý Markův výraz sice trochu zaváhala, ale pak pokračovala : "Celé generace čekáme na tvůj příchod. Měl ses nejdříve zjevit v našich myslích a pak přijít do kláštera přestrojen za venkovského obchodníka. My víme kdo jsi. Jedna mladá kněžka tě poznala již při včerejším zjevení. A teď nadešel čas, kdy potvrdíš i ty, že vyvolená z kněží může stát po tvém boku a vládnout svému lidu pod boží ochranou."

Mark nevycházel z údivu.

"Neumíš si představit, jak dlouho na tebe čekáme. A zprávy, které jsi nám celou dobu posílal, byly tak jednoduché, tak přímočaré, nebyl v nich žádný rozmar ani božská prorocství. Až dnes ráno, kdy jsme nad tvými slovy musely skutečně dlouho přemýšlet, pochopily jsme, že jsi setoužil a přijdeš mezi nás."

Podala Markovi čelenku zářící diamanty.

"Jsem bůh." prohlásil zpitomělý Stone a nasadil si čelenku.

Byl to šok. Tisíce pocitů všeho druhu. Pohledy. Zvědavé, nestoudné i hrůzné. Byl náraz v desítkách myslí, které se k němu hlásily o radu a povzbuzení. Mezi nimi zachytil i slabou mentální výzvu od Raye, který právě drtil zoufalému strážci vnitřní brány kláštera vaz.

"Pojď ke mě a splyneme v jednu bytost." nedala si pokoj kněžka.

Mark pocítil, že z čelenky sálá ještě něco jiného. Vášeň a síla. Moc, které se nemohl bránit. Musel. Musel se jí poddat a skočit do rozbouřených vln emocí a neskutečné vášně. Nemohl jinak. Čelenka, jakoby se náhle stala součástí jeho mozku, podílela se na každém jeho pohybu. Jako náměsíčný přistoupil ke kněžce a pak skutečně splynuli v jednu bytost. A nejen fyzicky. Každá myšlenka, i ten nejslabší pocit, byl pro oba společný. Nemohl si být vůbec jist, ve které hlavě se zrodil. Na dlouhé minuty splynuli v jednu jedinou duši a poté si Mark s hrůzou uvědomil, že tato kněžka je jediným tvorem ve vesmíru, před kterým nemá žádné tajemství. Krásné i děsivé zároveň. Ale síla toho pocitu byla fantastická. Měl by to tak někdy vyzkoušet i s Elsou. Ale dají se ty čelenky někde koupit ?

"To byla nádhra." vydechla kněžka, odpočívající vedle Marka na širokém trůnu.

"To teda jo." potvrdil Stone a pokoušel se strhnout si čelenku z hlavy, protože ho nějaký pastevec právě obtěžoval s hřichy, na které vůbec neměl chuť. Kapitán se vzepřel vši silou o masivní opěradlo trůnu a čelenka s dusivým lupnutím náhle povolila. Mark vyjeveně zíral na drobné jehličky, které z čelenky za tu krátkou dobu vyrašily a začaly si navrtávat cestu do jeho spánků a pak možná i dál, někam do nitra jeho lebky. Temné stružky krve, které kapitánovi vyrašily na lících a pomalu odkapávaly snící kněžce na její bílý šat, svědčily o tom, že se mu to skutečně nezdá.

"Do háje !" zavrčel Mark "Tak tohle Else nabízet nebudu."

Při představě, že by se musel i s čelenkou potácet celý zbytek života a poslouchat problémy, které nejsou jeho, se mu udělalo nevolno.

"Rayi, kde jsi ?" posteskl si Mark.

"Tady jsem !" do dveří sálu vpadl udýchaný Ray a za ním celý zástup zuřivých kněží.

Mark ztuhl jako opářený a rozhlédl se po stěnách. Jediné dveře v této místnosti byly ty, kterými právě přišel jeho věrný android i s doprovodem. O nějakém útěku nemohlo být ani řeči. Ray mezitím doběhl až k trůnu a přisedl si k Markovi a vyjeveně kněžce, která vypadala, že se právě probudila do zlého snu.

"Ty.....Ty sis sundal božskou čelenku. Ty jsi ďábel." blábolila zmateně a Stone jí raději nic ani nevysvětloval. V tuto chvíli by to bylo asi stejně zbytečné. Zničil jim tady takovou krásnou čelenku, pošpinil čest kněžky zaslíbené bohu a teď si ještě Ray sedl na ten divný trůn ve kterém náhle začalo podezřele prskat. To nevypadá dobře.

Kněžky pomalu obestoupily celou místnost podél stěn. Pak jejich velitelka s odhodlaným výrazem vyndala spoza pasu nebezpečně vypadající dýku a napřáhla se k ráně. Ostatní kněžky ji bleskurychle napodobily.

"To se na nás vrhnou, nebo budou těmi nožíky házet ?" zeptal se Mark, který měl odjaživa smysl pro detaily.

"Budou házet. To je konec !" zaječela kněžka na trůně a přikřčila se za Raye.

"Nastav si energetický opasek na maximální výkon a já tě budu krýt." zvolal Ray na svého společníka a víc už nestačil. Desítky nožů zasvíštěly náraz vzduchem a způsobily pravé divy. Některé kněžky nebyly v házení příliš dobré a jejich ostré dýky přeletěly svůj cíl a našly si náhradní cíle mezi kněžkami na druhé straně místnosti. Jedna z útočnic se dokonce pořežala sama a druhou zranil její vlastní nůž, který se po odrazu od trůnu vrátil.

Ale přesto část ostrých a zákeřných zbraní našla svůj cíl mezi pozemšťany, se kterými to teď nevypadalo vůbec dobře.

Ve chvíli, kdy generátory energetických opasků obou astronautů kvílely na maximální výkon a silové krystaly v přezkách se rozžhavily do běla, zaječel v nedaleko poletující helikoptě elektronický alarm komunikátoru, který vytrhl zdeptaného soláňana z jeho chmurných úvah.

"Xer na příjmu, co se děje ?", zachraplal do mikrofону.

"Stav nejvyšší pohotovosti. Zapněte skupinový příjem. Všichni členové jednotky musí být informováni o krizové situaci."

"Moment..." zavrčel velitel a marně přemýšlel, jak zdůvodní, že se svými lidmi už před půl hodinou ztratil spojení.

Rozhodl se lhát.

"Spojení provedeno. Nastaven šifrovací kód 52.", hlásil Xer a rachotil s vysílačkou.

"Před deseti minutami jsme zcela ztratili mentální kontrolu nad kněžkami z kláštera slunce. V klášteře došlo ke vzpouře. Podle posledních zpráv mají nového boha, kterým je podle všeho pozemšťan Mark Stone. Je to jeden z nejnebezpečnějších agentů SDPP a vesmírné policie a nyní pronikl do naší nejpřísněji střežené zóny. Všichni víte, že zde chráníme jeden z největších a nejtajnějších vynálezů s jehož pomocí jednoho dne dobudeme vesmír.

Teď máte všichni jeden jediný úkol. Ve jménu budoucnosti. Zabijte pozemšťany s využitím jakýchkoliv prostředků i za cenu zničení naší transgalaktické základny. Naše technologie nesmí být vyražena.

Tímto povolují samostatné akce v plném rozsahu bez ohledu na ztráty a škody na zařízení."

"Potvrzuji příjem. Zahajuji akci.", vyštěkl Xer a uvědomil si, že kromě pilota vrtulníku už nemá žádné další bojeschopné muže. Ti šílenci v azbestu, kteří se propalují zelení někde hluboko pod ním jsou nyní nepoužitelní a to znamená pro velitele jedinou strašnou věc. Když do akce nikoho nepošle, tak definitivně skončil. Nad místem akce je teď sám. Co se dá dělat?

"Ten Stone...." hučel si pro sebe solaňan, "Já mám prostě strašnou smůlu."

O několik okamžiků později se nad klášterem objevila burácející helikoptéra, ze které se na pružném laně bleskurychle spustila drobná postava po zuby ozbrojeného Xera.

Pružný dopad. Rychle vstát a dopředu. Teď ke straně. Rychleji, rychleji. Víc při zdi. Zatracená stará dlažba. Solaňanův mozek pracoval na plné obrátky. Teď jde o všechno. Je tu sám a musí být přesný.

Mihavě si vybavil instruktážní mapku sítě podzemních chodeb, spojujících tajné laboratoře s klášterním sklepením. Ze všech sil vyrazil, jak nejrychleji uměl, přes nekonečně dlouhý dvůr. Čekal odpor a nějaké problémy, ale tady nebyla ani hlídka, dokonce ani jediná kněžka.

"Tím líp." pomyslel si Xer. "Alespoň nebudu muset zabít nikoho nevinného."

Přiběhl ke klášterní studni. Dřevěný rumppál se ještě kýval a plné vědro stálo kousek vedle.

"Skvělé." dlouho se nerozmýšlel a skočil. Na poslední chvíli. O několik minut později už byla studna prázdná, přesně v souladu s nouzovými pokyny pro případ ohrožení solanské základny.

"Dostal jsem to." sípal Mark a měl pravdu. Lesklá ocelová dýka pronikla silovým polem a bolestivě mu přibodla plastexovou košili k trůnu tak šikovně, že se začal dusit.

"Počkej!" Ray propadl panice. Když viděl jak se jeho přítel dusí, odhodil kněžku, která se ho držela, stranou a vši silou udeřil do základní desky trůnu. V temně mahagonovém materiálu se objevila podivně nazelenalá prasklina.

Tím se Mark trochu uvolnil, ale stále ještě se nemohl hýbat. Vší silou viklal s dýkou, doufaje, že ji snad přeci jen povolí. A povedlo se.

"Konečně." Mark vydechl a otočil se. Užasle sledoval zběsilé kněžky, jak se hrnou přes sál přímo na něj a na jeho masivní trůn. Ten se ježil zabodanými noži, jako nějaké bodlinaté zvíře. Pozemšťan povstal.

"Jsem váš bůh. Odhodte zbraně a modlete se!" zahřímá hromovým hlasem.

Mezi kněžkami se objevila nejednotnost. Některé poslechlly a jiné ho s pochybami pozorovaly.

Této chvíli však využila i nejmocnější z kněžek, která se právě mátožně zvedala z trůnu a uvědomila si, že musí získat zpět svou autoritu.

"Nevěřte mu. Je to ďábel. Posedne vaše duše a zničí vás v pekelném ohni. Zabte ho." řvala zajímavým hlasem a marně se pokoušela vytrhnout z trůnu nejbližší dýku, aby mohla demonstrovat, že svůj čin myslí skutečně vážně.

Mark mezitím sklesle meditoval nad příčinami svých neúspěchů u příležitostných partnerek. Nebylo to poprvé, co se ho některá snaží zabít. Ale proč? Vždyť si tak dobře rozuměli. A není to tak dlouho. Otočil se na Raye.

"Co to děláš?"

"Moje detektory zaregistrovaly v trůnu nějaké energetické zařízení. A celý tenhle sál vypadá v rentgenovém spektru jako nějaká tavící pec. Nejenom, že je to tu nezdravé, ale je tu na můj vkus až příliš mnoho radiace." Ray se na okamžik zamyslel a napřáhl se k ráně.

"Snad jako kdyby bylo pod trůnem nějaké šílené zařízení." prohlásil a začal systematicky demolovat desky trůnu, přičemž odkrýval útroby čehosi neznámého.

"Jak šílené zařízení?" podivil se Mark a s obavami sledoval váhající kněžky.

"Náš astronef Merkur je proti tomu dětská hračka. Ale nevím přesně o co jde." ucedil android a ponořil ruku do zeleného slizu proudícího mezi krychličkami pod deskou trůnu.

Odstřelená kněžka se nedala odbýt: "Tak na co čekáte. Roztrhejte je. Jsou to ďáblové."

V tu chvíli android nahnátl v útrokách trůnu nějaký výstupek a ozvalo se hlasité cvaknutí.

"A sakra." Ray zbledl.

Na vzdálených stěnách se zajiskřilo a s temným vytím fičel škvírami mezi kamennými bloky do sálu zatuchlý vzduch z podzemí. Kněžky padly na kolena.

"Co je?" otočil se Mark, který dosud zvědavě pozoroval nerozhodné kněžky.

"Probudilo se to k činnosti. Celá místnost se aktivovala. Nastav si radiální spektrum štítu na maximum. Trůn pod námi se asi za chvíli začne ttavit.", pronesl android hysterickým hlasem.

A nemýlil se. Trůn se začal nebezpečně rozžhavovat a celou místnost zachvátily podivné vibrace. Všechny kněžky padly hlavami k podlaze. Jejich družka seskočila z trůnu a opatrně se přikrčila mezi ně, očekávajíc hněv bohů.

"Marku drž se, už tuším, co se stane." zaječel Ray.

Astronaut na androida tázavě pohlédl, ale zeptat už se nestačil. Hluboký hvízd z útrob kláštera ohlušil všechny jeho smysly a místnost se ponořila do namodralé mlhy. Setmělo se. Mráz pronikl až do morku kostí a děsivá síla zalisovala Marka do trůnu. Obrazce na podlaze v sále několikrát zazářily a pak zmizely zároveň s celou realitou. Oba pozemšťany obklopila mrazivá tma.

Xer putoval sklepením pomaleji než předpokládal. Obří pavouci, které tu před několika lety vysadili, se tu cítili jako doma a útočili na vše živé. Zuhelnatělé zbytky odporných potvor svědčily o nerovném, ale vyčerpávajícím boji, který tu před chvílí proběhl. Solaňan celý zpocený přechal z této části labyrintu o to rychleji, že stěny, roztavené laserem ještě sálaly horkem a pavučiny u stropu právě dohořivaly. Xer přidal a nervózně pohlédl na energetické ukazatele svých zbraní. Paprskomet už měl akumulátor z poloviny vybitý a to solaňan neurazil ještě ani dvě třetiny cesty.

Podíval se do elektronické mapky. Pseudointeligentní ukazatel mu bleskurychle našel pozici. Pod energetickým generátorem.

"To není dobré." ucedil solaňan a zamyslel se. Olověné desky sice zadržují většinu záření, ale ionizovaný vzduch a podivné šelesty ve stěnách dávají tušit, že systém je stále v chodu. Je třeba co nejrychleji absolvovat tutu část trasy a dostat se zezadu do korunního sálu.

Xer se otočil a vystřelil nad sebe magnetickou skobu od které se pomalu odvíjelo dlouhé ocelové llano. Vší silou zabral a začal se pomalu sunout vzhůru. Protáhl se poklopem a pokračoval stále výš a výše. Jeho pohledu se začala odkrývat gigantická podzemní stavba, která jako ohromný monument v pravidelné struktuře obsahovala prvky snad všech existujících stavebních slohů. Ne to nebyla stavba. Byl to hlavní generátor a nad ním jako malá tečka se sunul solaňan k velkým olověným dveřím s dvojitým elektronickým jištěním. Sáhl rukou k pasu a aktivoval bezpečnostní program svého sektoru, doufaje, že nebudou žádné problémy.

Nebyly. Ocítl se v jedné z bočních chodeb a opatrně nakoukl pootevřenými dveřmi do sálu. Oba pozemšťané kutili na trůnu cosii podezřelého a kněžky stály v uctivé vzdálenosti kolem.

"Jsem bůh." ozvalo se ze sálu, právě, když si Xer připravoval zaměřovač.

"Doufám, že ne." ucedil solaňan a vložil do své odstřelovačské varianty pěchotní zbraně výbušnou střelu s nervovým plynem. Ale něco se mu stále nezdálo. Otočil se. Přímě za ním se pomalu blížil po vyleštěných kolejnicích v mramorové podlaze nízký hranol s širokou trubicí vpředu.

Xer ztuhl. Vzápětí uskočil a přitiskl se ke stěně. Hranol se těsně před ním zastavil a pak se nic nedělo. Napočítal do desíti, pomalu se odlepil od chladné kamenné zdi a zblízka si to podivné zařízení prohlédl. Do oka mu padl štítek s nápisem: Tajná technologie pozemské unie - zákaz exportu.

"Ale ne." pomyslel si "Ještě, že se odsud teď už nelítá. Jinak by mne mohl nějaký dobrák vyslat ve svém paprsku někam do vesmíru a složili by mne třeba až na druhém konci galaxie. A tahle hračka by při tom určitě pomohla."

Uklidnil se a poklekl ke dveřím. Dalekohled se pomalu zaostřil a solaňan zamířil. Jeho cílem byla sehnutá postava pozemšťana, lovcího z útrob trůnu nějakou odpornou želatinu. Střed záměrného kříže se nehybně promítal na krční tepnu. Xer pomalu vydechl a zesílil tlak na spoušti. Oběti už nebylo pomoci. Dokonce i solaňan, jakkoliv měl dobrý výcvik, pocítil náznak litosti nad tímto rychlým koncem. Ale úkol je úkol. V následující okamžiku absolutního klidu a soustředění zahřměl výstřel.

Do Xera něco zezadu lehce ťuklo. Otočil se a vyděšeně zíral na zářivý objekt na rozžhavených kolejnicích. To, co bylo ještě před chvílí chladným a temným kusem kovu, teď osvětlovalo svou energetickou září celou chodbu. Solaňan ucítil spáleninu a pohlédl na své boty. Pak zavyl.

Tím pro něho pobyt na této planetě skončil. Energetický vír hlavního generátoru prorazil strop příčné chodby a s hlasitým lomozem ho vrhl do sálu, kde se právě rozkládala realita do hustých sítí informačních dat. Kněžky už byly dávno pryč a tak nikdo neviděl, jak se vyděšený Xer taví v chuchvalcích umělé mlhy, která rozkládala každý atom jeho živé tkáně. Némý výkřik byl mrštěn neuvěřitelnou energií systémem podzemních zářičů pryč, daleko, daleko, ke hvězdám, až na druhý konec známého vesmíru.

Na solanské kolonii v systému Delta čtyři byl stejně všední den, jako každý jiný. Operátor u transgalaktického přijímače právě dojedl svačinu a těšil se na brzký konec své nudné šestadvaceti hodinové služby. A pak se to stalo. Alarm u řídicího panelu nemohl nechat nikoho na pochybách. Systém právě absorboval data z planety, která nebyla nikdy v seznamu aktivních vysílačů. To vypadalo na průšvih. Titulek "Maximální utajení" to potvrdzoval.

"To vypadá na stav nouze." Prohlásil druhý operátor, když zvedl zrak od sloupců dat z obrazovky.

"Data nejsou kompletní a budeme je muset doplňovat uměle. Navíc jsme nezachytili kompletní signál a poslední sekvence nám utekla o třicet stupňů mimo."

"Takže ten třetí má smůlu?"

"Ale ne. Za půl roku ho zachytí naše stanice na asteroidu Vega 5 a tam ho zmrazí. Časem si pro něho někdo určitě přileť."

"No, to určitě. Víš, jak je to daleko? Ten nás nejspíš všechny přežije."

"To je dost dobře možné", potvrdil operátor a upřel zrak do mlhy v kondenzační komoře. "Za chvíli je tu máme."

Nejdříve se zhmotnil Mark, hned po něm Ray a nakonec i výbušná paralyzující střela, která vykristalizovala několik centimetrů od androidovy hlavy a upadla neškodně na zem.

"Materializace ukončena." zaharašil syntetický zvuk z kabiny. Mezitím ventilátory s hlasitým lomozem rozháněly

zbytky mlhy do rohů místnosti, kde se vsakovaly drobnými kanálky kamsi pod podlahu.

Oba pozemšťané opatrně otevřeli oči a nevěřicně zíraly na postavy v solanských uniformách za pancéřovaným sklem. Ventilátory náhle ztichly.

"Kdo jste?" ozvala se energicky menší z obou uniformovaných postav.

Mark se pokusil vydat nějaký zvuk, ale nedařilo se mu. Snažil se dál.

"Úúúú.....úúúú.....účastníci zkušební mise." konečně pronesl nacvičenou větu.

"Čeho?"

"Mise s tajným posláním."

"Jaká je vaše identifikace?"

Android se konečně probral a prohlásil: "Ray Zerg. Kapitán solanské tajné služby. A toto je Mark Lork, krycí vojenský důstojník. Oba jsme se podrobili plastické operaci pro akce na planetách pozemské unie. Bohužel jsme se dostali do nepřehledné situace v průběhu vědeckého experimentu, kdy došlo k destrukci zařízení. Kupodivu jsme to přežili."

Oba solaňané chvíli pozorovali monitory, kde se přelézaly dlouhé řady čísel a pak, zřejmě uspokojeni výsledky se obrátili k pozemšťanům.

"Tak vás vítáme na solanské rekreační koloni." ozval se vyšší z obou solanských důstojníků "Dokud se nespojíme s centrem a neověříme si vaši totožnost, zůstaňte v našem komplexu. Později budete mít volnou možnost pohybu po celé planetě a příští týden vás paprskneme zpět na Solan."

Muž v uniformě rozdál oběma kosmonautům jejich nové provizorní identifikační karty a vzápětí se ponořil zpět, mezi desítky ovládacích panelů aby připravil hlášení pro evidenční centum. Před oběma pozemšťany se s tichým šelestem odsunula jedna z bočních stěn místnosti. Vzápětí vstoupili do široké chodby, která směřovala k jedné z dopravních tepen podzemní dráhy.

"No nazdar." povzdychl si Mark. "Na Solanu už nám možná právě teď někdo kope pěkné hrobečky. Ty jejich výsledky nemůžeme nikdy přežít. Známe jejich metody."

"Klid." ucedil android "Nemusíš si s tím lámat hlavu. Naše mozkové implantáty nám při hlubších impulsích výsledk určitě zkrátí. Krátce to cukne a konec. Prý to ani nebolí."

"Ha, ha." kapitán nasadil cynický úsměv. "Snad mě nechceš přesvědčovat, abych těm felčarům z SDPP věřil. Johnsona taky určitě vyslyšeli, vymyli mu mozek a přesto se vrátil živ a zdrav."

"Podle lékařské zprávy moc zdrav nebyl."

"Podle mě nebyl zdrav ani předtím, než letěl na misi." prohlásil Mark, když míjeli vchod do podzemní dráhy. "Druhého takového snaživce jsem nikdy neviděl. Ten si ty maléry snad vyrábí opravdu sám."

"No, uvidíme." zasmál se Ray a přitiskl svoji novou solanskou identifikační kartu k senzoru u dveří podzemní dráhy, která se právě se skřipotem zastavila. Čidlo krátce písklo, rozsvítila se zelená a oba pozemšťané vstoupili do útrobu soupravy, která se vzápětí dala do pohybu.

Mark si tu připadal jako na Zemi. Velkoplošné projektory na obou stranách vagónu vytvářely fantastický výhled na otevřenou krajinu, kterou se řítily úchvatnou rychlostí. Některé z bočních oken zůstaly kouřově černé, jiné dokreslovaly panoramatický výhled na vzdalující se stádo pobíhajících zeber, v dáli zapadající rudé africké slunce a nádherné temné dravce, vznášející se vysoko na obloze.

"Nechcete červené kredity, dnes mám velmi dobrý kurz." přitočil se k Markovi podezřele vypadající starší muž, zatímco nejbližší cestující se otočili na druhou stranu a dělali, že nic nevidí ani neslyší.

"Za kolik?" zeptal se překvapený pozemšťan, který absolutně netušil o čem je řeč, ale snažil se nebýt v žádném případě nápadný.

"Sedmdesát červených za jeden žlutý."

Mark se zasmál. Smlouvání byla jeho silná stránka již od dob, kdy jako aspirant vstupoval do služeb SDPP a po dvouhodinové diskusi s generálem Khovem dostal takový plat, že si o něm mohli nechat zdát i velmi staří veteráni této instituce. Poslední dobou byl však v akci tak často, že ze svého platu stejně žádný výraznější užitek neměl. A pak tu byla Elsa. Milionářka Elsa, která sponzorovala jejich společné dovolené. Elsa. Jak rád by teď byl někde hodně daleko odsud. Někde na pláži, kousek od jejich letního sídla a díval se do modravé nádhery pěnících vln. Na její pružnou postavu, třpytící se tisíce záblesky drobných kapek. Na zářivý úsměv a jiskřivé svůdně zelené oči, ve kterých si mohl přečíst i ta nejtajnější přání.

"Osmdesát červených." vytrhl kapitána ze zamyšlení ten podivný chlápek.

"Ne. To je málo. Po sto nejdu." prohlásil Mark a upřel na to podivné individuum svůj zdrcující pohled.

"Devadesát pět. A víc už opravdu nemůžu, těch zbývajících pět je moje provize."

"Měl bys to vzít." radil Ray "Ten chlápek je na dně. Ještě chvíli ho budeš deptat a máme ho na svědomí. Zkus z něj dostat nějaké informace."

"Tak jo. Beru." řekl Mark a podal chlápku svou identifikační kartu. Ten ji přiložil k čidlu nejbližšího peněžního automatu, zamrkal a zůstal zírat na mihotavý displej.

"Co je?" zeptal se Ray "že by ten automat probíjel?"

"Ne...." blekotal chlápek "Ale vy... Proč chcete červené kredity, když z nich stejně nemůžete nic mít? Máte tu spoustu žlutých, které fungují v luxusních podnicích, ale taky tu máte omezení, podle kterého vás okamžitě zatknou, jakmile opustíte oblast vojenského sektoru. Takže svoje peníze v podstatě nemáte za co utratit." zalapal po dechu, "Kdo jste a kde jste ty karty vzali?"

"Ztratili jsme ty svoje a tak nám dali nové. Bohužel máme zatím omezení pohybu, než se to vyšetří." vychrlil pohotově Ray.

" Tak to se máte na co těšit." šklebil se podivný cestující. "Za ztrátu karty a její zneužití tu byly loni čtyři tresty smrti. No, to víte. Chráněná technologie a kdo ji chce rozluštit, ten si za důsledky může sám. Doufám, že už se neuvídíme.."

Chlápek se zasmál a vydal se rychle napříč vagónem pryč.

" Počkejte." zvolal Mark.

" Co je ? Chcete si ještě něco vyměnit ?"

" Ne, ale chceme ty červené někde utratit. Copak tu opravdu nikde nic není ?" rozčiloval se Ray.

" Bohužel. Nejbližší je disco club v přespolní stanici, ale to už je mimo vaše povolené pásmo. Při vstupu do budovy karty vyšlou své impulsy do sítě a v příštích pěti minutách jste zatčeni. Být vámi, vystoupil bych."

Souprava s hučením zastavila a mírné přetížení přitisklo Raye k projekčnímu plátnu. Uvědomil si to příliš pozdě a tak nyní zíral na černou trhlínu ve fiktivním okně do nedotčené zelené přírody. Podivný chlápek při pohledu na zničenou scénérii zakroutil hlavou a vyrazil do jiného vagónu hledat další klienty pro svoji pokoutní obchodní činnost.

" Nevystoupíme ? " zeptal se stále ještě vyjevený Ray.

" Ne." zasmál se Mark " Při troše štěstí nás v disco baru hned nenajdou a pak je tu určitá naděje, že se u někoho schováme nebo tak něco. V každém případě je to lepší, než čekat v klidu na přepravu na Solan a pak na popravu.

Ve stejném okamžiku se v přijímací intergalaktické centrále solanského velitelství rozdrnel poplachový signál. Centrála ze Solanu potvrdila totožnost obou pozemšťanů a vydala příkaz k jejich okamžitému zatčení, výslechu a likvidaci. Všechny sekce na planetě obdržely jejich identifikační kódy a fotografie a vzápětí začala vyšetřovací akce úctyhodných rozměrů, která na této poměrně klidné a tolerantní rekreační planetě neměla obdoby a předznamenávala brzký konec klidného života v této části vesmíru. Věčný běh dějin se však nedá zastavit a všechno má svůj čas. A čas vyměřený několika obyvatelům této planety se právě nachýlil bez ohledu na jejich vinu či nevinu. To jim však nebrání, aby si poslední okamžiky své svobody ještě v klidu užili.

V disco baru bylo plno. Mark s Rayem vešli postranním vchodem a bleskurychle se zamíchali mezi chaotické skupinky tančících postav.

"To bylo jen taktak." ucedil Mark a s obavami se podíval směrem ke hlavnímu vchodu, kterým právě vstoupili příslušníci pořádkových jednotek a začali systematicky prohledávat sál z druhé strany.

"Musíme pryč !" otočil se na Raye, který nepatrně kývl hlavou, čímž dal Markovi na vědomí, že i když je v sále takový rámus, že není slyšet vlastního řevu, složité obvody v androidově ušních boltecích jsou schopny vykonávat pravé zázraky. Na to, aby Mark v duchu poděkoval šikovným technikům z SDPP však už neměl čas.

Jak se Ray pomalu proplétal sálem, dostal se pod intenzivní křemíkový zářič, který rozsvěcel na parketu a oděvech tanečníků neuvěřitelné grafické struktury a na androidově syntetické tkáni dokázal pravé zázraky.

" Koukněte na něj ! Svítí mu holá kůže. " Zakřičel jeden z tanečníků a ukázal na Raye. Ten s údivem zíral na vlastní tělo, které nepoznával a reflexní obvody nouzových reakcí prudce škubaly jednotlivými končetinami ve snaze zbavit se toho svítícího děsu, ale marně. Ray se pomalu, ale jistě stával středem pozornosti. Dav vytvořil kolem šilícího tanečníka jásající kruh a Mark měl co dělat, aby ho povykující nadšenci neušlapali.

"Rayi, vzpamatuj se ! Nad tebou je zářič. Dělej jako by nic a zamíchej se do davu, musíme pryč." Vyslal telepaticky Mark a s hrůzou se ohlížel k blížícím se příslušníkům pořádkových jednotek. Ti až nápadně často kontrolovali tanečníky, kteří se výškou a vzhledem podobali Markovi. Těch tu však naštěstí bylo dost a tak kontroloři zatím ještě postávali v bezpečné vzdálenosti.

Ray se uklidnil, vypadl z rytmu dunivé hudby a ustoupil několik kroků do stínu od jasného kuželu křemíkového světla, jež zeleně opalizovalo v šedavém dýmu, který mezitím odkudsi zaplnil sál. S odlehčením sledoval svojí znovu získanou normální kůži a opatrně se rozhlížel sálem, kde jsou další křemíkové zářiče. A nebylo jich málo. Solaňané na svých zábavních podnicích rozhodně nešetřili a podobná centra vybavovali nejlepšími technickými novinkami přímo ze Země.

Mark si pomalu razil cestu napříč sálem, přičemž výrazně podupával v rytmu komíhavé hudby tak, jak ho to učili při výcviku pro případ, že by se na přechodnou dobu musel stát šamanem nějakého primitivního domorodého kmene. Na svoji důslednost však v zápětí doplatil. V reproduktorech po obou stranách sálu zazněly důrazné bubny a halou se rozezněl hukot psychedelické hudby tříštící se v chaosu těžkých kopyt bizoních stád. Silné laserové reflektory jakoby zázrakem oživily a zasypaly tanečníky dlouhou sérií mihotavých záblesků, ve kterých se realita rozpadala v trhavý a zpomalený film. Markova souseda popadl amok a s pěnou u úst předváděl na podlaze fantastické taneční kreace. Jeho spolutanečníci na něho zírali s posvátnou úctou jako na zjevení a sborově zavili, když si nepozorný Mark přidupl do rytmu a omylem rozdrtil pancéřovou podrážkou své plastexové boty nešťastníkově levé zápěstí. Následovalo děsivé zavítí svíjející se postavy, která znásobila svůj již tak náročný taneční výkon, přičemž opisovala soustředné kružnice v děsivě rychlých obrátcích.

Mark pocítil, že jej někdo dost drsně uchopil za rameno.

"Situace je kritická a vyžaduje nouzová řešení." zahučel si pro sebe. Na okamžik ztuhl na místě, aby v zápětí dotěrného obtěžovaka pro tento večer zcela umlčel prudkým úderem za který by se nemusel stydět ani několikanásobný mistr karate, ke kterému Mark chodil dlouhá léta na soukromé hodiny ještě jako student akademie SDPP.

"Marku, jdu k tobě. " zaslechl Rayovu telepatickou výzvu a pořádně se rozhlédl. Několik kroků od něho se vynořil z davu vyjevený Ray. Nebyl však sám. Kolem něho totiž vesele poskakovaly v rytmu vířivé hudby dvě nadšené dívenky, které jásalý štěstím, že právě našly svého vyvoleného tanečníka pro dnešní den.

" Tak to nepůjde. Těch se musíme rychle zbavit !" Zavrčel Mark v jednom z galaktických nářečí a Rayovi ztuhl jeho optimistický úsměv.

" Ale proč, vždyť nás mohou docela dobře krýt. Stejně tu nikoho neznáme a můžeme se od nich dozvědět něco o místních zvyklostech."

" To se dozvíme asi stejně co nevidět." prohlásil Mark a znepokojeně sledoval, jak se obě krásné dívky bezvadně sešrané v rytmickém tanci k Rayovi mají. Ten zcela v souladu se svými programy již od děvčat odkoukal základní taneční sestavy a teď z nich byla na parketě trojice radost pohledět. Mark mezi nimi trapně podupával a vysílal k Rayovi vyčítavé pohledy.

" Jak si tohle zdůvodníme před komisí ? Vždyť jim možná nebylo ještě ani patnáct. " zaúpěl.

" Ale bylo !" zasmál se na něj android. " Už jsem se od nich dozvěděl, že podle místního zvyku musí den po svých patnáctých narozeninách protancovat celou noc a najít si partnera pro následující rok. "

" Ale ne !" vytřeštil se Mark. " To je tady chceš celý rok tahat sebou ? Stejně nevydržíš tancovat celou noc. Vybijou se ti baterie a já tě budu muset zase táhnout pryč."

" Neboj, za chvíli půjdeme. S tím tancováním už to tu neberou až zas tak vážně. Vybrali si a půjdeme pryč."

" Rayi.. Mám dojem, že to přeháníš. Víš co je to za přítěž, utíkat a ještě tady s těmi...." Mark se soucítěně podíval do usměvavých dívčích tváří a s hrůzou si uvědomil, že při pohledu na svižná opálená těla, předvádějící svou mladou krásu a půvab ladných pohybů jej začínají napadat myšlenky, které jsou zcela v rozporu s kodexem pravidel kontaktu s domorodými obyvateli.

" No tak, Marku, vždyť na tobě vidím na co myslíš." zazubil se Ray.

" Tak schválně, na co myslím ?" upřel Stone svůj zlostný pohled do tváře tančícího androida a přitom se pomalu dostával do rytmu zuřivě tančící trojice.

Ray se pomalu rozhlédl po sále a v obličejích se mu zračilo napětí "Rychle se rozhodni. Buď půjdeš s námi a nebo budeš muset utíkat sám s tou blondýnkou co už chvíli kolem tebe tančí. "

Mark s sebou trhl a uvědomil si, že Ray má na mysli to divoké individuum, které mu každou chvíli zastínilo výhled.

" Tak jo, jdu s vámi. Ale jak to vysvětlím Else"

"Nemusíš nic vysvětlovat. Vypnul jsem nahrávání." ucedil android.

"Paráda." Mark se zbavil výčitek svědomí a už ho jen trochu tížil fakt, že Ray převzal veškerou iniciativu a on, šéf výpravy, se tu potácí jak nesvéprávný.

"Alespoň nějaká změna." pomyslí si "stejně mě ta zodpovědnost a příkladnost šla poslední dobou už dost na nervy. Když se něco stane, odnese si to Ray a pak to stejně svedeme na techniky z SDPP." Markovy myšlenky však náhle přerušil podezřelý pohled, který se mu naskytl, když nejbližší dvojice tanečníků náhle o kus ustoupila a těsně za nimi stáli uniformovaní strážci pořádku.

" Rychle pryč. Mizíme ! " vyštěkl na Raye a oba se v rytmu veselého tance v doprovodu ševelicích děvčat vydali k východu.

"Měli jsme veliké štěstí. " oddychl si venku Ray a vzal do náručí smějící se dívku se stříbrnou čelenkou, kterou si evidentně pro dnešek vybral.

Mark, přestože znal androidovy sklony k prozkoumávání všeho možného i nemožného včetně křehkých mezilidských vztahů se nestačil divit.

" Za rohem mám zaparkovaný modul." ozvala se rozpačitě druhá dívka. Dlouhé havraní vlasy jí jemně splývaly s přiléhavými šaty a mnohoznačný úsměv ani jiskřičky v očích nenechávaly Marka na pochybách o dalším průběhu výpravy. Mimochodem si vybavil slova kněze, který mu před každou výpravou na Elsinu prosbu zvláště kladl na srdce některé položky z desatera, které se teď právě chystal porušit. Ale co, alespoň dá jednou zapravdu té děsivé pověsti, kterou o něm roznáší Ray po všech stopatnácti patrech ústředního sídla SDPP. Tomu, že není sukničkář už nevěřila ani upjatá sekretářka nejvyššího šéfa generála Khova a jeho odměřená manželka mu dokonce při poslední návštěvě učinila takovou nabídku, že zčervenal i teď, když si na to vzpoměl.

" Koukám, že se ti vrací barva do tváří. "zahlaholil Ray a opatrně nasedal do modulu, aby nepřilehl dívku, kterou držel v náruči.

" Hmmm...." zahučel Mark, políbil svojí novou spolujezdkyni a sešlápl pedál akcelerace.

" Kde jste se naučil tak skvěle řídit ?" zeptala se uštěpačně dívka, když všichni celí zelení tápavě vysedali před nádhernou vilou z transvozidla.

Mark přemohl nutkání zvracet a s ledovým klidem odpověděl " Ani nevím. Asi nejsem dnes ve své kůži."

" Ale to se dá spravit " zasmál se Ray a přátelsky poplácal kolegu po zádech. Nechybělo mnoho a ono poplácání mohlo mít osudné následky. Naštěstí se kapitán ovládl a přemohl svoji nevolnost.

O chvíli později již seděl Mark o samotě se svojí novou dívkou a oba s rozpaky poslouchali ze sousední místnosti tlumené vzdechy.

Mark se přistihl, že si někdy přeje, aby se v androidovi něco porouchalo a aby se alespoň chvíli nemusel snažit dohánět Rayovy kaskadérské výkony, které ho někdy doháněly k šílenství. Vždyť tu dívku proti sobě ani neznal. Připadala mu tak mladá, krásná, nezkušená..... A ten pitomec Ray si tam vedle bez jakýchkoliv skrupulí užívá jako by se nechumelilo. Ne, to ne. Bude muset technikům v servisu domluvit, aby dali Rayovi nějaká omezení. I když..... Pak už by Markovi nikdo nepomohl, kdyby se stalo něco podobného, jako když se před půl rokem ukrýval v královském harému na jedné primitivní planetě a nebýt Rayových schopností, tak by to tam nepřežil. I tak se z toho léčil ještě dva měsíce a dodnes se necítí úplně v pořádku.

Obrátil se zpět ke své partnerce. Pohlédl jí upřeně do očí, ale víc už nestihl. Celá jedna stěna bytu s oslnivým zábleskem explodovala a když se Mark rozkoukal, zíral do dlouhých trubic laserových zaměřovačů příslušníků

pořádkových jednotek, kteří se hrnuli do místnosti jako mravenci.

"Kapitán Stone ?", zaslechl za sebou povědomý hlas.

"Coo.... Já jsem...."

"Já vím. Obchodní cestující zvedající morálku kolonií náležících Solanu. Půjdete se mnou. " vyštěkl mu do tváře šéf přepadové jednotky.

Ještě když Mark nastupoval do modulu, naposledy si prohlédl nádhernou budovu obklopenou zelení, ze které ho před chvílí vyvedli. Ta, jakoby náhle tála před očima, se velmi rychle propadala pod zem.

"Rayův dezintegrátor asi teď jede na maximální výkon." ucedil Mark a nemýlil se.

Záblesky. Tisíce záblesků a ohnivý svist trhající ušní bubínky. Tak nějak by mohl Mark ve stručnosti líčit zážitky následujících několika hodin. Psychická sonda už pronikla hluboko do podvědomí a obrazovky kontrolních snímačů zaplnily útržky vzpomínek z nedávného bujarého večírku SDPP, který bohatě zasponzorovala Markova přítelkyně Elsa. Její půvabná štíhlá postava, hýřící smyslnými gesty v mlhavém svitu lampiónové zahradní slavnosti přiváděla operační techniky v solanské výslechové komoře do vytržení. Ve chvíli, kdy hlahol Markových kolegů utichl kdesi v dáli a kolem blízkého křoví se mihla lysá lebka generála Khova, který zřejmě něco hledal, zazářily z monitoru jasně zelené Elsinovy oči.

Její nádherná tvář náhle ztvárněná : "Tak mi to řekni."

"Zapněte záznam !" zařval od monitoru šéf směny.

"Ale co ?? " divil se Mark.

"Záznam jede !" potvrdil technik.

"Nedělej že nevíš, co mě tak zajímá !"

"Nevím. U tebe člověk nikdy neví. "

"Viděla jsem ty nahrávky, co Ray zcenzuroval a chtěla jsem se tě zeptat jaké to bylo."

"Ale co ? S tou medvědicí v jeskyni jsem nic neměl. To jenom tak vypadalo..."

"Ty víš co, jen se tak hloupě nevymlouvej."

"Víš o tom, že mi na poslední periodické prohlídce doktor našel soustavný pokles inteligence ?" zkusil Mark odbočit hovor.

"To mě nezajímá, to s tím nemá co dělat." zvýšila hlas Elsa.

"Já myslím, že jo. Nic si totiž nepamatuju." vymlouval se Mark.

"Jo od toho je tam vždycky Ray, aby to nahrál."

"Víš co ?" změnil Mark tón.

"Co ?"

"Zkusíme si to zrekonstruovat. Třeba si vzpomenu."

Elsin obličej se roztáhl do širokého úsměvu a monitory zahalil růžový šum s hlasitými vzdechy. Elsa byla tak aktivní, že se již i technici začínali potit a obsluha musela zapnout automatickou cenzuru nepřetržitého proudu citoslovců.

Náhle prořízl syntetické ticho hromový hlas : "Kapitáne Stone !!"

"Co je ? Co... co tu děláte, pane generále ? " zíral Mark do vzteklé tváře generála Khova posilněného alkoholem, který nad ním vztekle přešlapoval.

"Celý večer se každého ptám, jestli náhodou neviděl mé brýle. Prohledal jsem kde co. A teď, když jsem dal data do centrálního počítače a on analyzoval moji cestu po této zahradě a brýle lokalizoval..... " admirál celý vzteky zrudl a Stone mimoděk zalapal po dechu.

" Teď vás tady najdu, Stone, jak se mi tu se svojí přítelkyní válíte po brýlích. Že vám není hanba. To jste si nemohli lehnout kousek vedle ?"

Mark sebral obroučku i obě sklička a podával je zuřícímu admirálovi. "Promiňte, neviděl jsem je a ani jsem nevěděl, že jsou vaše...."

Admirál se ušklíbl. "Moje nejsou, jsou mé ženy. To je ještě horší. Jak jí to teď vysvětlím ? "

Mark bezradně pokrčil rameny a Elsa se dusila záchvaty smíchu ještě ve chvíli, kdy se admirál prodíral masožravým houštím na druhém konci zahrady.

"Zítřka mu nechám poslat něco proti opuchlinám, ať si ho udobříme."

"Tak jo." řekl Mark a s obavami sledoval potácející se postavu svého nadřízeného.

Zdálí zaznělo tlumené volání o pomoc.

"To je zase dneska párty. Ještě že jsem poslala služebnou pryč, aby jí tví kolegové neznásilnili jako posledně."

"Cože ? " divil se Mark "Ona měla být pryč ? Před chvílí jsem měl pocit, že jí támhle vidím."

"Třeba je to někdo jiný. Dnes večer se měla přijít podívat na mou zahradu předsedkyně komise pro evidenci majetku." dodala Elsa.

"Tak to si předsedkyně vybrala dost špatnou chvíli." ucedil Mark.

"Pomoc !" zaznělo znovu z druhého konce zahrady.

"Ještě, že tu není Ray, ten by zase zachraňoval, až by hlavy litaly a SDPP by pak musela dělat nový nábor agentů." oddychl si Mark.

"To máš pravdu." povzdechla si Elsa "Raye už na party nikdy nepozvu. Vždyť dělal jenom ostudu a nepořádek. Já nevím, jak s ním můžeš na těch misích vůbec vydržet."

Mark chtěl něco říct, ale jeho slova zanikla v mohutném hromobití blesků, které ozářily celé luxusní sídlo.

"Který idiot objednal bouřku ?" divil se Mark.

"To je určitě dárek od Raye. Asi se urazil, že jsme ho nepozvali." mávla rukou Elsa.

"Kdo to tu o mne tak špatně mluví." ozvalo se z oblohy, odkud se za pomoci antigravu právě snášel usměvavý Ray.

"Už to nevydržím ani minutu !" zařval Solaňan u řídicího monitoru. "Spusťte hloubkovou sondu úroveň bé šest. !!"

"Bé šest ?" divil se technik, "Ale podle tabulek má teď přijít á čtyři. Jinak by mohlo dojít ke spálení nervových tkání."

"Vy mi nebudete radit nebo dostanete bé šestku taky a hned !!" rozlétl se šéf.

"Tak jedem. Bé šest."

Všechny obrazovky pohasly.

"Co se děje ?"

"Nevíme."

"Proč svítí jenom nouzová světla ?"

"Spusťte poplach. Někdo se nám dostal do systému !"

Místnost zahalilo ticho.

"Dejte vyslýchánému paralyzující injekci, ať nám neuteče."

"Kde je ? Teď tu byl ." ozval se vyděšený hlas z výslechové komory " A co je tohle ?"

V popelavém svitu právě probuzeného nouzového osvětlení zíral solanský technik na dva malé odjištěné termické granáty.

Ale stihli jsme to o fous. Pochvaloval si úspěšnou akci Ray, zatímco v pozadí s velmi efektními erupcemi odhazovala do výšky jednotlivá patra centrální budova pořádkové správy tohoto sektoru. Když explodovalo i přízemí, Markovi se konečně vrátil hlas.

"Máme ještě nějaké termické granáty ?"

"Ne. To bylo posledních padesát, co jsem měl sebou."

"Každou misi ti musím znovu a znovu připomínat, že s nimi musíš šetřit." rozčilil se kapitán, který se už viděl doma, jak mu část vyplývaného arzenálu strhnou z platu.

"Když tě zachraňuji, tak s ničím šetřit nebudu." zaprotestoval Ray.

"Tak ti dík." usmál se Mark a pozorně se podíval na svůj lokalizační displej, o který před chvílí dvakrát málem zakopl. Malá skříňka hýřila všemi barvami a přestože kapitán absolvoval mnoho speciálních kurzů, jak ji používat, nemohl se stále rozpomenout, co by mohly ty pípající tečky znamenat.

"Ještě dvakrát mi vymyjí mozek a můžu jít rovnou do důchodu.", zahučel Stone.

"Já myslím, že bys měl jít do důchodu hned." přesvědčoval ho android.

Marka zaplavily stísněné pocity, jak se k smrti nudí v některém pozemském luxusním sídle své přítelkyně a jediné dobrodružství, které ho může potkat je, že se jim rozbije sekačka a bude ji opravovat pod proudem, což se mu konec konců už stejně jednou stalo. Naštěstí tentokrát posbíral Ray amputované prsty včas. Chvála bohu technikům z SDPP.

"Kam to vlastně jdeme ? ", zeptal se kapitán, když překračoval jeden z mělkých hrobů, kterých tady bylo všude plno.

"Za hřbitovem je kontrolní zóna a pod ní jsem lokalizoval transmisní stanici. Musíme se tam dostat a nechat se paprsknout zase zpět na naši oblíbenou primitivní planetu. "

"Když to tak hezky vyprávíš," zasmál se Mark a zastínil si oči před ostrým svitem zapadajícího solanského slunce, " skoro bych věřil, že se nám to i povede."

Ostatné dráty byly nepříjemně ostré a kdyby je Ray neuzemnil včas, jiskřily by ještě teď, když přes ně s vypětím všech sil přelézal unavený a narkotiky otupělý Mark. V postupu mu bránily i nízké keřky a spousta bodavého hmyzu. Každý krok byl provázen nesmírnou námahou a terén byl neskutečně strmý. Nakonec to však přeci jenom dokázali. Otevřel se jim výhled na kosmickou základnu, která nijak nezapadala do struktury tohoto relativně klidného a důmyslně vybudovaného turistického centra. O to však byla impozantnější a děsivější s desítkami podivných strojů zaparkovaných po stranách od startovních ramp a ohromným bojovým monstrem kosmického křižníku, pevně zaklesnutým v hlavní rampě. Tlumené vibrace zpod letištní plochy dávaly tušit, že se antigravitační motory tohoto výkonného stroje roztáčeji na plné obrátky.

Ve chvíli, kdy kapitán vylezl na hřbet svahu, se náhle stalo několik věcí najednou. Z keřku za Markovou hlavou se zasyčením vyrazily zubaté jazyky plamenů, které se rychle rozšiřovaly všude kolem tak, jak automatický laser ze strážní věže propaloval okolí obou pozemšťanů. Zároveň se odněkud z nitra největší budovy rozezněl tichý hvizd polašné sirény.

Ray hodil Markovi svůj laser a prudce vyrazil vpřed. Dezorientovaný Mark chvíli zíral, jak mu po silovém poli generovaném jeho opaskem, sjíždějí namodralé stuhly prskajících laserových výbojů. Pak generátor v přezce náhle hlasitě zabzučel a kapitán si s hrůzou uvědomil, že energetická rezerva opasku je pryč a každý další zásah už bude smrtelný. Všechna únava jako by z něho náraz spadla. Rozeběhl se a skočil dolů ze svahu právě v okamžiku, kdy na letištní plochu začaly vybíhat ozbrojené strážce. Za hlasitého dupání těžkých solanských bot se Mark skulil do stínu jednoho z palivových kontejnerů a s obavami sledoval, jak se temné postavy blíží k čerpadlům, za kterými se krčil Ray. Nad celou základnou se náhle rozeřvala siréna a kapitán si instinktivně zakryl uši dlaněmi. "To bude dnes zase pekelná noc." Pomyslel si a vůbec se nemýlil.

Sarga byl starší, prošedivělý muž a jen málokdo by uhádl, že jeho šlachovitá postava není výsledkem dlouhodobé a namáhavé práce v suchém prostředí, ale dědictvím po solanských předcích. Oblečen byl vkusně a přiměřeně prostředí. Jeho světlé trenýrky ostře kontrastovaly s čokoládovou pletí smyslné mulatky, která mu právě velmi citlivě masírovala záda. Byl na zasloužené dovolené. Mnohaletá a náročná práce pro solanskou tajnou službu, kdy řídil a vymýšlel nejrafinovanější akce v celé galaxii, ho v jeho oboru řadila k absolutní špičce a tak si nyní dle svých představ užíval svojí odpočinkovou dovolenou. Namodralé hřebeny vln jiskřily slunečním svitem a on se kochal pohledem na krásné opálené postavy svých přechodných spolupracovníků. Kdyby tu tak mohl být déle než tři týdny. Věřil, že by se konečně přiblížil nirvāṇě, tak jak ji znal z jednoho z pozemských náboženství.

"Ta prokletá Země." pomyslel si. Země a celá pozemská unie komplikovaly jeho planetě život od té doby, co byl na světě. Solanská civilizace byla postavená především na naprosto volném obchodu s kýmkoliv ať už pocházel odkudkoliv. A teď ty pozemské diktátorské zákony. Zboží se musí prověřovat na náklady Solanu. Ze všeho se musí platit unii daně, aby z nich pak financovala své akce v úplně jiných oblastech galaxie. A ještě hůř. Sarga si s odporem vzpoměl na jednu nechutnou deklaraci, která měla povinně zajišťovat kterémukoliv obyvateli unie, aby ve volbách svobodně rozhodoval o věcech veřejných té planety, na které právě je. Tím dosáhli pozemšťané v rámci pomoci jedné planetě postižené sopečnými erupcemi státního převratu pokojnou cestou. Stačilo, když se záchranné týmy a pracovníci podpůrného průmyslu z jiné planety zúčastnily místních voleb a všechno bylo naruby. Ovšem bohužel zcela legálně, ke škodě Solanu, který tím ztratil jednoho ze svých největších spojenců. Pak teprve solanská vláda rozhodla, že neustoupí unii ani o píď a tajná služba začala dostávat na starost některé vyložené záškodnické akce. A právě v té době se stal velitelem severního galaktického sektoru tehdy ještě velmi mladý Sarga.

Měl štěstí a zatím se mu dařilo udržet velmi labilní situaci, kdy unie musí trpět obchodní výstřelky Solanu s odvoláním na hrozbu konfliktu a teroristických akcí. O ty akce se právě Sarga a někteří piráti věrní solanské vládě v pravidelných časových intervalech starali.

Masérka se s úsměvem zvedla a solaňan se spokojeně otočil na záda. Hlavou mu proběhl temný stín myšlenky, která mu již několik dní i přes vynikající snahu místního personálu nedala spát. Atentát. Už zase ten atentát. Letos měl být proveden atentát na prezidenta pozemské unie. Byl to krok velice riskantní a bylo třeba, aby to udělal pozemšťan. Někdo důvěryhodný, kdo se může dostat dostatečně blízko. Ale kdo? Solan k dispozici takového člověka neměl. Byla to Sargova starost. Nepříjemná starost. Ale co. Vyřeší ji stejně obratně jako tu akci s tím dotěrným pozemšťanem od SDPP. Jak jen se jmenoval? Johnson. Agent Johnson. Takový vážný a ambiciózní mladík. Až mu ho bylo líto, když mu vymyli mozek, smazali identitu a jako nepopsaný list papíru ho poslali zpět na Zemi. A to ještě ani nikdo neví, že ten mladík má v sobě zárodek bakterie, která začne do pěti měsíců napadat krystaly centrálních generátorů většiny raketových motorů používaných na planetách pozemské unie. Sarga musel vzdát svůj dík solanským vědcům. Genetika byla jejich silnou stránkou. To bude překvapení až selže celý pozemský systém raketové dopravy. Jedna, dvě větší katastrofy a s lítáním je konec. Musel se spokojeně usmát. Všechny solanské raketoplány budou mezitím předělány na jinou variantu pohonu vyvinutou výzkumným ústavem, který sídlí na jednom menším asteroidu, nedaleko odtud.

Zasněně se podíval vzhůru. Cesta k úspěchu nestojí na silné ekonomice, ani na velké armádě, ale jen a jen na výkonných mozcích. Těch měl Solan díky své dlouhodobé a promyšlené politice dost a dost a teď by měl konečně začít sklízet ovoce svých snů. První úspěchy už by tu byly. Technologie, o nichž se nikomu ani nesnilo, jsou právě nyní testovány na pseudointeligentních autonomních bojových raketoplánech na letištích někde na druhé straně planety.

Teď už jen aby na solanské záměry nepřišel žádný pozemský špión. Ten Johnson byl nebezpečně blízko. Nechybělo mnoho a akce mohla být vyražena. Ale nyní se stal zbraní ve službách Solanu a ani o tom neví. Jaká smůla.

Sargův obličej se roztáhl ve spokojeném úsměvu, který vystřídalo zklamání, když se na stolku vedle něj rozdrnčel videofon. Nebyl to takový ten levný plastický model, který si můžete koupit na každém rohu, ale pečlivě a s láskou ve dřevě provedená replika skříňky z jedné z prastarých solanských bájí o bohu, který touto skříňkou hovořil se svými poddanými, když putovali napříč velkou solanskou pouští. Nádherná věc vypadala jako z jiného světa, ale přesto sem patřila, fungovala a byla stejně luxusní, jako všechno ostatní tady.

Jedna z krás, ta s mírně asijskými rysy v pozemském stylu se na Sargu omluvně podívala a podala mu sluchátko od přístroje, který mezitím znovu neodbytně zavrčel. Sarga se zachmuřil a stiskl spínač. Na malém monitoru se objevila vyděšená operátorova tvář.

"Promiňte pane, že vás rušíme tak nevhod. Víme o vašich příkazech..."

Sargou cloumala zlost. Nejenom, že ho hloupě vyrušili z relaxace a klidného uvažování na jehož bezchybnosti závisí budoucnost celého severního sektoru galaxie, ale ještě jim neskutečně dlouho trvá, než mu konečně řeknou o co jde.

"O co jde! Rychle!!"

"Na planetě jsou dva pozemští špióni. Kosmonaut a android. Dostali se sem paprskem z naší tajné základny a právě napadli letiště s prototypy. Tento případ má nejvyšší prioritu a proto spadá pouze pod vás."

Na Sargu šly mráčky. Dovolená končí. Možná, že by se to obešlo v pohodě i bez něho, ale jestli někdo něco zkazí, pak si to bude muset Sarga zodpovědět. Musí být u toho. Asi jsou to dost prohnání zabijáci, když se dostali až sem. Kdoví, kolik jich doopravdy je. Přes obličej se mu rozlila vlna nevole. Jeho šestý smysl mu říkal, že tato akce neproběhne lehce. A nemýlil se.

"Pošlete mi vrtulník a nasadte do akce speciální komando, bojové ovidy a infiltrační jednotku. Přebírám velení!" vyštěkl do mikrofonu a zavěsil.

"Budete si ještě něco přát?" zeptala se ho medovým hlasem smyslná mulatka, jejíž kypré tvary vynikaly právě nyní, když se ladně sehnula nad přístroj, aby ho vypnula do pohotovostního stavu.

"Ne. Dnes už ne." odpověděl smutně Sarga a obdivným pohledem zhodnotil její krásu. Pak se zaposlouchal do

klidného příboje vln a čekal až se za nízkým domkem vynoří ševelící rotory vrtulníku. Akce právě začala.

Na letištní ploše bylo rušno. Solaňané se hemžili jako mravenci a pečlivě pročešávali každý stín, každý výklenek budovy, každý létající stroj.

Mark se s obavami podíval na Raye. "To nemůže trvat dlouho. Za chvíli jsou u nás a pak to začne. Energetický štít mám skoro na nulové úrovni, takže to stejně dříve nebo později schytám."

Rayova telepatická odpověď na sebe nedala dlouho čekat. "Ničeho se neboj. Odjístil jsem dezintegrátor a když to bude potřeba, tak odpařím půlku základny. Hlavně se za něco přikrč, ať neschytáš všechnu radiaci. Nemám tady s sebou žádné silnější léky."

Mark se přikrčil a tiše sledoval blížící se siluety solaňanů, když v tom ztichla siréna a vystřídal ji energický hlas, který z tlampačů vydal nesmyslný příkaz.

"Tady je generál Sarga, hlavní velitel akcí v tomto sektoru. Všechn letištní personál včetně bezpečnostních složek okamžitě opustí přistávací plochu. Opakuji."

Mark překvapeně zíral na ozbrojené postavy, jak se překotně hrnou k podzemním východům. Poslední vystoupila posádka bojového křižníku z rampy a zmizela stejně jako všichni ostatní kdesi v podzemí. Za několik okamžiků už nebyl na letišti kromě dvou pozemšťanů vůbec nikdo. Rozhostilo se ticho.

"Marku, máme šanci." zahlaholil Ray. "Ten křižník na rampě. Musíme pryč."

Oba vyrazili téměř současně. Ray mírně vpravo a Mark zůstal trochu pozadu. Běh mu stále ještě dělal problémy a tak s vypětím všech sil hekal a upíral oči směrem k dvěštm metřů vzdálenému bojovému křižníku. Snad právě proto si jako první všiml, že něco na temné obloze není v pořádku. Vzápětí už bylo pozdě. Na letištní plochu mezi oba pozemšťany a startovací rampu se s hromovým zavýtím snesly z oblohy tři létající stroje, ze kterých se začaly překotně hrnout tmaví ozbrojenci. Ti postupně zaujali své pozice v každém větším stínu, kde se mohli skrýt.

Ray právě doběhl za servisní vozík, naložený jakýmsi objemným zařizemím a s obavami sledoval Marka, jak unaveně dobíhá po letištním betonu, ještě vlhkém po večerním dešti. Sekundy se neskutečně táhly a kapitán klopytal vyčerpáním. Ray mu mimoděk připravil jednu výživnou tabletku od SDPP, kterou si vyndal ze zásobníku v levém stehně. Byla poslední.

Náhle třeskly první výstřely a z betonu kolem Marka se zakouřilo. Už mu chybělo jen několik metřů, když zaslechl energický hlas z tlampače.

"Stone. Okamžitě se zastavte a vzdejte se, jinak končíte!"

Mark zmobilizoval všechny síly a zrychlil. A pak se to stalo. Třeskl pouze jediný výstřel a kapitán měl pocit, že mu někdo utřhl levou nohu. Krutá a palčivá bolest se rozlila celým tělem a tak už pouze ze setrvačnosti dopadl za servisní vozík, kde v Rayových rukou ztratil vědomí. Z roztržené nohy mu prýštily husté proudy tmavé krve, které si tiše bublaly po betonu a ztrácely se v úzkém kanálku sloužícím k odvodňování letištní plochy.

Raye se zmocnila panika. Zatímco z Marka jediným škubnutím strhl kombinézu a omotával ji kolem široké rány v marné snaze zastavit krváčení, v jeho syntetických neuronech probíhala děsivá elektronická bouře. Představa, že se vrátí z mise bez svého kolegy a velitele byla pro něho nemyslitelná a naprosto nepřijatelná. Byl naprogramován, aby udělal cokoliv pro jeho záchranu a tak to udělal.

Vyskočil ze stínu vozíku a aktivoval svůj dezintegrátor na plný výkon. Salva výstřelů, která vzápětí zahřměla, mu rozervala kombinézu na hrudi a odhalila pancéřové útroby i s drobnými mikrospínači a podpovrchovými senzory. Z Raye se kouřilo, ale zastavit se nedal. Bolest necítil a tak ani nepostřehl, jak mu jedna ze střel projela pláštěm lebky a uvízla kdesi u temene.

Aktivovaný dezintegrátor konečně zavl a nad letištní plochu zazářil vířivý plazmatický výboj. Namodralý záblesk roztavil v jediném okamžiku většinu solanské techniky a jen zázrakem se nedotkl bojového křižníku stojícího na startovací rampě. Někteří odstřelovači se prostě vypařili, jiní se s těžkými popáleninami soukali ze svých skrýší, kde zanechali do ruda rozžhavené zbraně. Kouřící letištní beton byl rozbrázděn desítkami doutnajících rýh a obnažené silové kabely v zemi začaly nebezpečně jiskřit. Znovu se rozhoukala siréna.

Ray, který právě přišel o většinu své energie, vzal opatrně Marka do náručí a tápavým krokem se vydal k bojovému křižníku. Cesta to byla dlouhá a náročná a oba pozemšťané za sebou zanechávali dlouhou krvavou stopu. Ve chvíli, kdy opatrně stoupal po schůdcích do kompresní komory, objevili se na doutnající letištní ploše první odvážlivci od pořádkových jednotek. V dále zarachotily výstřely a kolem vstupních dveřů zasvištěly kulky. Ray se opatrně protáhl dovnitř, přičemž strkal Marka před sebou. Přes pootevřené dveře viděl rychle se blížící postavy. Namířil na ně svůj laser a odpálil. A nic.

V energetickém zdroji lehce písklo. Žádná energie. Má před sebou maximálně tak deset minut funkčního života. Pak konec. Ne. Nebude to smrt. Bude to jen prázdno. A až se znovu probudí, stane se někým úplně jiným. Paměťové krystaly budou vymazány a všechny příhody, radosti i strasti ve službách SDPP zmizí navždy někam pryč. Jako by nikdy nebyly.

Zvenku zahřměla další vlna výstřelů. Pootevřenými dveřmi prosvištěla kulka a k Rayovu zděšení se zavrtala do řídícího panelu ovládání vstupních dveřů. Vzápětí se na monitoru rozblíkal nápis "Ruční ovládání vnějších dveřů mimo provoz." Ray opatrně vykoukl ze dveřů a spatřil, jak se skupinky techniků spolu s odstřelovači pomalu blíží k lodi.

Neváhal ani okamžik. Odhodil Marka na podlahu a rozeběhl se ke druhým pancéřovaným dveřím kompresní komory. Rozrazil plastex s červenou páčkou a uvolnil zámek. Kolem otevírajících se pantů to zlověstně zasyčelo a před androidem se otevřela dlouhá osvětlená chodba do útrobu lodi. Vyrazil vpřed. Podle koncepce konstrukcí bojových křižníků je řídící kabina přesně v centru lodi, obklopena silovými štíty, které ji chrání jak proti zásahu zvenčí, tak proti

explozi reaktoru. Utíkal chodbou a udýchaně odpočítával jednotlivé dveře kabin. Pak zahrnul doprava a zarazil se. Přímou proti němu stál bojový ovoid. Raye polila vlna hrůzy.

Dostal se tak daleko. Kousek odsud mu umírá přítel a on tu takhle ostudně skončí. To je směla. Nehybně zíral na monstrem, vybavené ostrými univerzálními řezačkami a paralyzujícími kleštěmi. Pak si uvědomil, že se nehýbá.

"Není aktivován." oddechl si. Někdo při odchodu omylem vypnul i bezpečnostní okruhy. Bleskurychle se kolem ovoida protáhl a vstoupil do kabiny. Na monitorech bezpečnostních okruhů spatřil, jak se postavy v kombinézách hrnou po schůdcích do pootevřených dveří, kde leží Mark.

Neváhal ani okamžik a aktivoval ovládací pult dvojicí zelených klíčů, které trčely z řídicí desky. Stovky kontrolky zamihotaly a celá raketa se mírně zachvěla.

"Hlásím poruchu ovládání vstupních dveří. Přecházím na nouzový režim." ozvalo se z reproduktoru u stropu a místnost se zalila červeným světlem.

"Aktivuji systém interní obrany. Identifikujte se !!"

Ray zbledl a nevěřícně zíral na poblikávající ukazatel na čtečce kódovacích karet v řídicím pultu. Uslyšel nepříjemné zašramocení za dveřmi a okamžitě se rozhodl. Vytáhl svoji novou solanskou kartu a přiložil ji k zařízení. Zelená kontrolka potvrdila datový vstup.

Chvilí bylo ticho a android znepokojeně sledoval na monitorech lesklé postavy, jak se dobývají dveřmi dovnitř do přechodové komory. V reproduktoru zapraskalo a ozval se mnohem nepříjemnější hlas.

"Agente Rayi, jste zatčen. Ve vlastním zájmu nekladte odpor."

Ray se prudce otočil a zíral na právě aktivovaného bojového ovoida, který se k němu pomalu sunul. Android se mírně sehnul a rozhodl se ke skoku. Energetický ukazatel mu dával již pouze 3 minuty života. Ale musí to dokázat. Za ovoidem se na zadním ovládacím panelu centrálního počítače leskl velký nápis. "Autonomní řídicí systém. Paměťové čipy."

Ray se odrazil, ale nebyl dost rychlý. Řezačka v ovoidových chapadlech zasvištěla a vysunula mu do cesty svá zubatá ostří.

Sarga z vrtulníku obhlížel situaci. Výsadkové jednotky patřily mezi planetární elitu. Po bezchybně provedeném přistání převzaly kontrolu nad letištní plochou a teď už bylo pouze věci času, kdy si pozemšťané uvědomí svoji situaci. Rozkaz zněl střílet, ale nezasáhnout. Ten pozemšťan tam dole by mohl být vhodným kandidátem na provedení atentátu. Prý má vlivné známé z nejvyšších míst, ten Stone. Teď už jen ho přesvědčit, aby se předtím nenechal hloupě zabít. To bude těžké.

Solanský generál se zamyslel a vyšťekl z tlampače výzvu. "Stone, okamžitě se zastavte a vzdejte se. Jinak končíte." Stone však vzbuzoval dojem hluchého a natvrdlého člověka. Nedalo se nic dělat. Odstřelovači ho musí dostat dříve, než se dostane za ten prokletý vozík. Stiskl tlačítko na komunikátoru, které povolovalo střelbu na nohy. V průběhu příští sekundy vyšťeklo současně několik výstřelů a pozemšťan se skácel do stínu vozíku.

"Doufám, že mu ten android alespoň dá první pomoc, jinak jsme přišli o klíčového člověka." pomyslel si Sarga a s uspokojením sledoval, jak za menší letištní halou přistál člun s příslušníky infiltračních jednotek. Nebylo jich mnoho. Všechny odstřelovače bylo vybaveno mikročipovými střelami, které umožňovaly ovládání zasažených robotů a androidů přímo ze stanoviště střelce. Mělo to však jeden háček. Střela se musela dostat do kontaktu se syntetickou nervovou tkání objektu. Jinak zařízení nefungovalo a střela provedla okamžitou samodestrukci malým výbuchem.

Konečně. Android se vynořil zpoza vozíku a z levého předloktí mu vyjela hlaveň dezintegrátoru.

"Infiltrační jednotka pal !" vyšťekl Sarga.

Mířili rychle, ale snažili se. Čtyři současně se snažili provrtat hrudním pláštěm, pátý mířil na hlavu. Androidovi explodovala hrud', ale nic se nestalo. Zato poslední střela, která uvízla u telmene Rayova elektronického mozku byla úspěšná. Infiltrátor zahájil aktivaci.

"Do dvaceti sekund ho máme pod kontrolou."

Z androidova předloktí však náhle vyšlehl plazmový výboj a Sarga ztratil spojení. V komunikátoru suše praskalo a překvapený generál s údivem sledoval, jak letištní plochu dole pod ním omývají energetické gejzíry, které sežehávají všechno živé.

Sargovi se udělalo zle. Zase jedna ztrátová akce. Přišel o dvě elitní jednotky a to ještě na planetě, která podléhá solanské správě. Z toho se bude těžko zodpovídat.

"Ale ten pozemšťan mi to všechno zaplatí. Bude můj a ten atentát provede. Nedám mu šanci." zahučel si pro sebe a vytočil číslo nejbližšího infiltračního centra, které sídlilo na blízkém asteroidu, hned vedle solanského výzkumného ústavu.

Ray už letěl vzduchem, když si všiml, že mezi ním a paměťovými čipy centrálního počítače sviští diamantové zuby rotující řezačky bojového ovoida. Bylo pozdě.

Vší silou vykopl, čímž odsunul ovoidovo chapadlo kousek stranou a odvrátil tak přímý zásah do hlavy. Svou ruku však již zachránit nestihl. V místnosti se zajiskřilo a Ray nevěřícně zíral, jak jeho plastexová ruka s dezintegrátorem pokračuje v letu zcela samostatně jiným směrem.

Ray se zcela ochromen záškuby v levém rameni skroutil ke stěně a vši silou se pokoušel zajistit poruchové obvody, které v průběhu zrychleného testování svíjely celou jeho postavou v nezvladatelných křečích. Ovoid se velmi pomalu otáčel a chapadlo s vířící pilou namířil na androidův krk.

Ještě pár okamžiků a je konec. Ray zmobilizoval veškeré úsilí a pokoušel se vstát. Marně. Ovoidovo druhé chapadlo zachytilo třesoucí se ruku a nesmírnou silou ji přimáčklo k podlaze. Android jen nevěřičně zíral na posla svého blížího konce. Ten přisouval pilu hypnoticky stále blíž a blíž a pak se roznáchl v naprogramovaném gestu milosrdenství, připraven jediným švihnutím ukončit Rayův elektronický život. Android zavřel oči, smířil se s osudem a pak se to stalo.

Za ovoidem se s tichým šelestem otevřely dveře a do místnosti vevrávorat potácející se krvácející Mark. Za sebou táhl zbytky kombinézy a v očích měl nepřítomný výraz. Tápavě namířil na ovoida svůj paprskomet a stiskl spoušť. Z ochranného plastexového krytu robota se zakouřilo, ale nic víc se nedělo. Ovoid se bleskurychle otočil a chapadlo s rotační pilou se natočilo na Marka. Ten zatápal a podlomila se mu kolena. Jak se hroutil na podlahu, ještě jednou stiskl spoušť. Nic se nestalo. Generátor byl prázdný. Mark okamžik nevěřičně zíral na svou neúčinnou zbraň a pak ztratil vědomí.

V kabině něco cvaklo a světla u stropu zamihotala. Ovoid se otočil zpět k Rayovi a švihl chapadlem. Pozdě. V tu chvíli již android pevně svíral v jediné ruce desku s paměťovými čipy řídicího počítače, kterou vzápětí vytrhl ze stojanu. Řídicí pult pohasl a ovoid znehybněl. V nenadálém tichu si android uvědomil, že slyší nějaké tiché a nepříjemné syčení. Vzhlédl na monitory u stropu a zděsil se. Letištní technici propalovali do lodi svými svářecími automaty dlouhé černé rýhy se zjevným úmyslem dostat se dovnitř.

Ray se pomalu nadzvedl, přičemž se musel přidržovat svou jedinou rukou vnitřní konstrukce energetické sítě centrálního počítače, jejíž víko odkopl stranou. Energetická rezerva hlásila 30 sekund funkčního provozu, nežli upadne do elektronického komatu. Bleskurychle odjistil pancéřové kryty na prsou a třesoucí se rukou vysunul dvojici drátů. Pak začal pozvolna ztrácet vědomí a orientaci. Z posledních sil zalovil v jiskřícím silovém vedení a namátkově je někam připojil. Obraz se znovu rozjasnil a do androidových obvodů se začala vracet životně důležitá energie. Ray se sesul ke stěně a usilovně přemýšlel.

Když má loď paměťové čipy, znamená to, že musí mít i pseudointeligentní řídicí systém. Androidi mají také paměťové čipy. Nic podobného sice zatím nikdy na žádné lodi neviděl, ale proč by to nemohlo existovat. Ted', když narušil systém autonomního rozhodování, je loď zcela neovladatelná. Musí tam čipy zase vrátit, jinak neodletí. Ale jakmile ty čipy vrátí, probudí se všichni bojovní ovoidi a postupně oba pozemšťany rozřežou na kousky. Když desku dost rychle nezapojí, propálí se sem solanští technici a to je také konec. Musí desku zapojit.

Ale předtím by ji mohl zkusit přeprogramovat. Treba přesypat do řídicích biočipů svoji vlastní digitalizovanou osobnost. Raye tato myšlenka pobavila. Velmi opatrně vsunul paměťovou desku do svých útrob a začal testovat její funkce. Je kompatibilní. Kdo by to byl řekl. Nadšený android desku smazal a v průběhu několika dalších sekund ji naplnil svým druhým já. Pak ji spokojeně zasunul zpět do řídicího počítače.

Ovoid za jeho zády se nebezpečně pohnul a řezačka v jeho chapadle prudce zavila. Vzápětí ucouvl a chapadlo v klidu kleslo k zemi. Řídicí pult zamihotal a na monitorech naskočilo hlášení. "Systém Ray 2 převzal kontrolu."

Android se otočil k pultu a vyštěkl. "Nahlaš situaci a připrav start !"

V reproduktoru zachrčelo a neosobní hlas, který začal dostávat nápadně Rayův odstín hlásil : "Obal křižníku mírně narušen leptáním a svářením. Zatím bez funkčních závad. Vysílám do pláště elektrické šoky. Další narušování zastaveno. Dveře v kompresní komoře uzavřeny. Start připraven za dvě minuty. Posílám k vám sanitárního a opravářského robota."

Ray si oddychl. Už aby byli pryč. Vyčerpáním téměř usnul, když se znovu ozval Ray 2.

"Motory připraveny na plný zážeh. Můžete povolit start."

"START POVOLEN."

Ray se shroutil na podlahu a už ani nezaregistroval, že přetížení po chvíli pominulo a dvojice ovoidů ho pomalu sune do opravářského sálu. Třetí ovoid, který ťapkal za nimi s Rayovou rukou v krátkých chapadlech, vypadal téměř komicky. O kousek dál druhá dvojice robotů odnášela raněného Marka.

Křižník opustil solanskou kolonii, zapnul umělou gravitaci a zamířil v souladu s autonomním řídicím programem ke svému cíli. Tím cílem nebylo nic jiného nežli blízký asteroid, kde se nacházely jak solanské tajné laboratoře, tak i záložní infiltrační jednotka. Když se Ray 2 dostal k těmto údajům, nestačil se divit. Ale kurz změnit nemohl, ten byl naprogramován ještě na letišti a tak mu nezbývalo, nežli znuděně čekat, až se jeho dva živí kosmonauti a vynoří ze svých léčebných bloků.

Sarga zuřil a nervózně přecházel po konferenční místnosti sem a tam. V kostnaté ruce stále ještě držel komunikátor a v obličejí byl rudý zlostí.

"To je absolutní neschopnost. Dva pozemšťani v našem rekreačním centru provádějí špionáž a my jim k tomu poskytujeme ty nejdokonalejší prostředky. Uprchli v nejmodernějším kosmickém křižníku a nic jim nestojí v cestě."

"Za to přece nemůžeme." blekotal zpravodajský důstojník. "Byla to nešťastná shoda okolností. Androidi SDPP v činné službě mají mít snížený výkon dezintegrátoru na třicet procent."

"Mě se nezdálo, že by měl snížený výkon." ucedil Sarga.

"Podle našich výpočtů to vypadá, že nějakým záhadným způsobem android zablokoval svůj energetický systém a celý výkon převedl do zbraně." pokračoval důstojník.

"A sežehl celou elitní jednotku a půlku letiště. To jsem viděl."

" Co tedy navrhujete, generále ? "

" Nejdříve lokalizovat a převzít ovládání lodních robotů, pak zajistit toho nebezpečného androida. "

" Infiltrační jednotka už na tom pracuje. Podle posledních zpráv se křížník blíží k asteroidu Quark 7. Máme tam vědecké laboratoře a pokoušíme se zaměřit ovládací systémy. "

Na displeji před důstojníkem zablikala nová zpráva. Mladý muž se naklonil nad monitor a usmál se.

" Dobré zprávy, generále. Androida ani palubní počítač sice zatím neovládáme, ale podařilo se nám zasáhnout jednoho robota se samostatnými funkcemi, který má volný pohyb po lodi bez jakýchkoliv omezení. "

" Co je to za robota ? Snad ne některý z těch střepů od uklízečů čtyř ? "

" Ne. Je to palubní zubač. "

" No tak to je úspěch. " zavrčel Sarga a zhroutil se do jednoho z hlubokých křesel. Přes neprůstřelné okno pomalu probleskovaly první paprsky vycházejícího slunce, které pro Solan nevěstily nic dobrého. Trvá to už příliš dlouho a stojí to mnoho solanské krve. Ti pozemšťané už měli být dávno mrví nebo zajati a ne aby mu takhle komplikovali život. Nenáviděl je všechny i tu jejich planetu. Kvůli nim si bude muset možná ještě dnes zajít za svým psychoanalytikem a to měl ještě včera takovou pohádkovou dovolenou.

Sekretářka, jako by tušila jeho chmurné myšlenkové pochody z ničeho nic prohlásila : " Neměl byste si to tak brát. Vždyť máte vlastně dovolenou a zatím vám ji nikdo oficiálně nepřerušil. Nemám vám zavolat někoho z obsluhy ? " výmluvně se usmála a vytřukala cosi na svém terminálu. Na projekční stěně se začaly míhat siluety oděných i spořeji oděných dívek, které se představovaly v těch nejvýmluvnějších pozicích. Vpravo dole se měnila jejich katalogová čísla.

" Tak vybral jste si ? " zeptala se sekretářka, když stěna opět ztmavla a počítač vyčerpával seznam všech zaměstnankyň solanského rekreačního centra v činné službě.

" Nevybral, ale bylo to hezký. " odtušil Sarga " Nechte mě teď v klidu přemýšlet a já si něco vyberu časem. Doufám, že mezitím nikdo nebude cenzurovat seznamy, mám dojem, že těch dívek bylo podstatně méně než posledně. "

" Chtěli jsme pro vás jen to nejlepší. "

" Rád bych vám věřil. " usmál se generál " ale s tou korupcí se tu taky bude muset časem něco udělat. "

Sekretářka na něj rozpačitě zírala a obávala se nejhoršího. Byla připravena nabídnout generálovi cokoli, jen aby nezačal vyšetřovat podlouhé provize a úniky tohoto oddělení. Přes její dosud úspěšnou hvězdu právě přelétl stín a hrozil, že ji smete. Vždyť neudělala žádnou chybu, tak proč je generál dnes tak nesnesitelně komisi. Dívčino zděšení uvedlo Sargu do rozpaků a tak dodal : " Samozřejmě, že ne dneska. Možná někdy časem. Ale teď můžete odejít a ať mne nikdo neruší. Potřebuji klid a beru jenom spojení přímo s Quarkem 7. Kromě asteroidu a toho křížníku mne nic nezajímá. "

Dívka se otočila a s úlevou přechala z místnosti, ve které za sebou zanechala zachmuřeného Sargu. Ten právě přemýšlel nad důsledky nouzového vysílání z bojového křížníku, které před ním vyjízďelo na displeji. Nějaký Ray 2 zde osočoval Solan z útoku na agenty SDPP a vyžadoval okamžitý zákrok vesmírné policie. Hlášení mělo naštěstí jedinou chybičku. Ray 2 neznal své souřadnice a tak udával své poslední koordináty ze zcela jiného sektoru galaxie. To může sice vyvolat nepříjemnosti, ale nakonec se pozemská unie bude muset stejně omluvit a celá situace se uklidní.

Sarga se otočil ke komunikátoru. " Kdo je to ten Ray 2 ? "

" Podle našich zpráv řídí celý provoz na křížníku. Ale zatím nevíme, jestli se jedná o toho androida nebo o řídicí program. "

" Dobře. Je ještě něco nového ? "

" Pořád ještě nic. Vědci sice naladili androidovou sondu, kterou si odnesl z letiště v lebce, ale nedaří se nám ji aktivizovat. Podle nich je nutné, aby android nebyl od ovladače dále, než padesát metrů. "

" Tak počkáme. " generál se zamyslel " Máte ještě nahranou v našich schránkách tu syntetickou osobnost agenta Johnsona před tím, než jsme mu vymyli mozek ? "

" Máme. Je stále ještě kompletní a právě včera ji testovali. "

" Pohrajte si s ním u vysílače a donuťte naše přátele, aby přistáli na asteroidu. Věřím, že se vám to povede. " .

" Rozkaz generále. " ozvalo se ze sluchátka a bylo ticho.

Sarga se s pocitem dobře vykonané práce opět pohodlně rozvalil do křesla a spokojeně usnul. Jeho spánek však neměl trvat dlouho.

" Proč jste mi to neřekli. " rozčílovala se Elsa. " To je ostuda, že mi takovou zprávu musí přinést až můj informátor. "

" Uklidněte se madam " chlácholil ji admirál Neumann. " Již léta velím galaktické policii a zatím se nám nikdy nic podobného nestalo. Nevěřím, že by ta informace byla pravdivá. "

" Můj člověk tvrdí, že to bylo nouzové volání a spolehlivě identifikoval i směr, odkud se vysílalo. "

" Ale slečno Svensonová, usmíval se admirál. " Před chvílí jsem mluvil s generálem Khovem a podle něho by měl být Mark s Rayem na misi SDPP úplně v jiném sektoru galaxie, než udává váš informátor. "

Else vstoupila barva do tváře a bylo na ní jasně vidět, že se velmi brzy přestane ovládat. Admirál, který o jejím temperamentu velmi dobře věděl z nedávných večírků SDPP, kam byl také pozván, velice rychle změnil taktiku.

" Samozřejmě, že všechno prověříme. Vaše postavení nejbohatší ženy galaxie vám dává jistě, no, řekněme výsady a tak se nemusíte bát, že bychom něco zanedbali. "

" Ne toho se skutečně nebojím. " ušklíbla se Elsa " Jenom mi řekněte, co opravdu chcete dělat. "

" Vy jste civilista a já nemám pravomoc vyrazit vojenské záměry jakékoliv civilní osobě. " ohradil se Neumann.

" V tom případě si od armády Venusie pronajmu jejich bitevní loď a poletím tam sama. Jenom vás upozorňuji, že jestli vás cestou někde potkám, máte u mě zamluvenou salvu raket s jadernými hlavicemi."

" No, to jste hodná. Dnes jsou s výzbrojí docela problémy a každý dar je pro nás vítaný."

" Ne, vy jste mne nepochopil. Když vás tak sleduji a vidím, jak jste ochotný něco udělat pro jednoho z vašich nejlepších lidí," pronesla Elsa ironicky. " Mám v úmyslu na vás ty rakety vystřít."

Admirál nevěřícně na mladou ženu zíral. " Hmmm. Dobře. Stone sice nebyl naším zaměstnancem, jenom jsme s ním občas spolupracovali, ale budiž. Vyšleme záchrannou misi do vámi zaměřeného systému. Ale v případě neúspěchu mise hradíte polovinu nákladů." Opatrně zašátral ve stole, aby se nebodl o nůžky jako včera a po chvíli vytáhl tlusté desky se smlouvami. O několik okamžiků později již oba stvrdili svým podpisem platnost jedné z nich.

" Nevím, jestli to od vás bylo moudré rozhodnutí," obrátil se admirál na Elsu. " Vaše koordináty leží na druhé straně galaxie, než kde byla poslední mise kapitána Stonea. Opravdu jste se nespletli ?"

" Vlastním továrny a laboratoře na zaměřovací techniku, kterou od nás kupujete kromě jiných i vy. Ne, my jsme se nespletli. Ale běda vám, jestli něco splete vy. Zkazili jste mě i Markovi dovolenou a teď mi něco dlužíte."

S těmito slovy Elsa Svensonová admirála opustila a ten se otočil k interkomu.

" Poplach pro bitevní křižník A12. Připravit pro dálkový let do sektoru Gama 9. Jedná se o záchrannou misi. Plná výzbroj není nutná, stačí základní vybavení podle nejnovějších směrnic."

Neumann se otočil na svého finančního asistenta.

" Myslím, že jsem ušetřil galaktické policii několik tisíc dolů. Občas mám sice pocit, že ty nové směrnice píše nějaký solaňan, ale přece si nevezmu na sebe zodpovědnost za porušení platných řádů. Nízkovýkonové lasery a konvenční hlavice by měly na záchrannou misi stačit. " chvíli přemýšlel a pak dodal. " Ale jestli nebudou, tak mám po premiích a vy taky."

" Máme více akceschpných bojových křižníků a tak můžeme náš stroj podle potřeby podpořit. To se pak vyúčtovává jinak. Jako interní akce."

" Tak to jste mne uklidnil, ale doufám, že k žádné interní akci nedojde."

Admirál se naklonil k oknu a se zaujetím sledoval, jak se štíhlá Elsa Svensonová souká do svého transvozidla a s divokou akcelerací mizí za nejbližším obytným blokem.

" Má to ten Stone ale štěstí. " pomyslel si " kdybych se na misi ztratil já v době, kdy jsem měl jeho hodnot, nikdo by si toho ani nevšiml a možná že by někteří byli i rádi." Vzpoměl si na dlouhé zástupy svých nepřátel, které si člověk postupně vytváří úspěšným budováním své pracovní kariéry. Dnes je z něho úspěšný a vlivný člověk s neomezenou pravomocí, ale na jak dlouho. Samozřejmě. Byla tu ta solanská nabídka dlouhodobého postu a hlavně doživotního vysokého platu, pokud bude spolupracovat a neohrožovat solanské zájmy, ale dá se tomu věřit ? Jak dlouho by takový doživotní plat bral ? Ale možná by to přeci jenom měl vzít. Je to dlouhodobá jistota a pro rodinu by to bylo určitě dobré. Až mu to nabídnou příště, asi to vezme. Všichni jeho zapřísažlí sokové prý budou odstraněni a pak bude mít polovinu problémů. Vlastně nebude mít žádné. Když postupně utlumí všechny akce proti solanským pirátům, tak bude mít úplný klid. Krásná představa.

Admirál však bohužel netušil, že právě v tuto chvíli podepisují solanští agenti smlouvu s jedním z jeho podřízených, který jim vyslovil absolutní loajalitu výměnou za zmizení svého šéfa. To ovšem Neumannovi nebránilo, aby se v klidu těšil na příští příchod solanských agentů, kteří oficiálně přinášeli zprávu o efektivitě práce jednotlivých oddělení vesmírné policie, zkoumané nezávislou agenturou. Ve složce vždy bylo i několik velmi zajímavých nabídkových listů. Měli by přijít už pozítří.

Systém, který prováděl opravy Rayových systémů, se dostal před neřešitelný problém. V temeni androida byl zaseklý projektil, který vykazoval známky výbušniny kombinované s velmi vespělou elektronikou. Zařízení vysunulo do Rayova elektronického mozku desítky čidel, která reagovala i na nejjemnější pohyby hmoty v androidově lebce. Riziko výbuchu bylo příliš velké. Přesto k žádným funkčním závadám v Rayových systémech nedocházelo a tak se situace dala zhodnotit, jako komplexní odstranění všech funkčních závad. To také automat nakonec udělal a začal pomalu oživovat androidovy okruhy, řídící jeho samostatnou činnost.

Mezitím se v úplně jiném podlaží ohromného prostoru kosmického křižníku probral ze své elektronické dřimoty jeden ze speciálních zdravotních robotů. Pomalu se vysunul z antigravitačního stojanu a jeho tiché pásy zabzučely po drsné podlaze. Stroj se při svém líném pohybu podobal pojízdnému křeslu, nad kterým viselo několik štíhlých a lesklých chapadel, zakončených ostrými kovovými nástroji. Byl to palubní dentista, naprogramovaný na opravy zubů i zobákovitých chrupů prakticky všech tvorů, s nimiž by se mohl křižník ve vesmíru setkat, případně je přebírat do své posádky. V paměťových čípech stroje se kdovíproč aktivizovala banka, obsahující seznam možných zákroků, proveditelných na pozemšťanech. Robot však neobsahoval žádné funkce, které by mu umožnily zabývat se příčinami svého probuzení. Jinak to ovšem bylo s bezpečnostním systémem, který měl na starosti Ray 2.

Zubní robot se pomalu přisunul ke vstupním dveřím lékařského bloku.

" Identifikaci a oprávnění." vyštěkl zabezpečovací automat k tiše bzučícímu křeslu na pásech.

" Dentista 2. Pozemšťan Mark utrpěl při pádu v řídicí kabině poškození dvou zubů. Ovládací počítač mne aktivizoval."

" A hele, jak to tady všechno funguje. Ten příkaz byl vydán zřejmě ještě před tím, než jsem to tu převzal." uvažoval Ray 2.

" Vstup do lékařského bloku povolen." zasyčel interkom nad poloprůhlednými plastickými dveřmi, které se pomalu odsouvaly do stěny.

Dentista 2 se rozjel a pozvolna se sunul k operačnímu sálu, zalitému intenzivními světly reflektorů, kde pod

zakrváceným biologickým sarkofágem nabíral Mark novou sílu a energii.

" Šok pacienta se nám podařilo překonat, zranění se již zacelilo a ztráta krve byla nahrazena preparátem z palubního kontejneru. Subjek je stále ještě pod vlivem narkotik a proto doporučuji provést doplňkové operace okamžitě. " hlásil lékařský automat přerývaně.

Robot se přisunul k lůžku a opatrně sejmul jedním lesklým chapadlem pružný cíp sarkofágu z Markových úst. Nepotřebné křeslo odsunul stranou a vysunul nad něj stojan s nástroji. Druhé chapadlo s jemnými přísavkami bleskurychle odebralo z pozemšťanových úst vzorky tkáně k přípravě rychlé regenerační směsi. Všechno probíhalo zdánlivě zcela normálně, ale pak se to stalo.

V okamžiku, kdy vyšetřovací čidla Dentisty 2 nahlásila k záznamu rozsah poškození chrupu, který byl zcela nepochopitelně nulový, jedno z chapadel robota provedlo něco strašného. V několika zlomcích vteřiny nabralo ze zásobníku nástrojů skalpel a zamířilo s ním do Markových úst. Pozemšťan měl štěstí, že stále ještě dřímá v hluboké narkóze, protože v bdělém stavu by zřejmě hrůzou zešléle. A bylo hůř.

Ostrý břit nástroje lehce pronikl Pozemšťanovým hrdlem a zasekl se o krční obratel. Mezitím už další chapadlo proťalo vzduch, když se napřáhlo pro masivní kovové kleště. Proudly temné bublající krve pomalu prosakovaly operačním lůžkem a stávaly se viditelnými i pro senzory, registrující čistotu v operačním sále. Robot mlátil do beztvareho pozemšťanova těla jako šílený a jeho snažení vyvolávalo nekonečné řady prokázaných funkčních poruch na nízkém informačním panelu, který stál hned vedle lůžka a právě začínal červeně poblikávat.

" Nečekané narušení životních funkcí. Nutná okamžitá operace "

Ray 2 mezitím zaměřil veškerou pozornost na prohlídku asteroidu Quark 7. Nedokázal sledovat zdlouhavé operace svého pozemského druha a tak se raději věnoval radiovému průzkumu a intenzivně se snažil nemyslet na to, co se děje na operačním sále. Podle toho, co mu Mark kdysi vyprávěl o opravách zubů, musí to být úplný horor. Byl rád, že je ve svém původním těle pouze androidem a podobné věci nezná. Přesto mu soucit s pozemšťanem znemožňoval i pouhé pozorování operace. Raději odpojí všechna čidla z lékařského bloku a předal dozor interní jednotce, přestože o ní neměl valné mínění. Ta operace je v podstatě triviální, ale i přestože věděl, že se nemůže nic stát, cítil určitý neklid, skoro něco jako lidskou předtuchu.

Plukovník Parker nebyl nijak výrazně nadšený, že má jeho křižník pohotovost. Ještě menší radost měl z toho, že poletí do neprobádané oblasti galaxie a to právě teď, když si měl za dvě hodiny začít vybírat svoji dvoutýdení dovolenou. Všechno se ruší. A kdo za to může? Nějaká Elsa, Markova přítelkyně. Marka Stonea měl rád a udělal by pro něho cokoli. Studovali spolu na elitní letecké škole, ještě před tím, než Marka vyhodili. Od té doby se občas vídali při společných akcích SDPP a vesmírné policie, kdy Mark plukovníkovi několikrát zachránil dokonce i život. Parker z vděčnosti zasílal při každé příležitosti svým nadřízeným doporučení na přefazení Stonea do služby u vesmírné policie, jejíž nabídky Mark vytrvale odmítal a generál Khov od SDPP Markovi odměnou za jeho věrnost pokaždé o něco zvýšil jeho už tak dost vysoký plat. Prostě dokonalá spolupráce. Navíc Stone i ta jeho přítelkyně Elsa plukovníka často zvali na velice bujaré večírky od SDPP, které kazil pouze Markův android, jemuž někdo z techniků vložil do programu nesmyslné zábrany ve společenské zábavě a tím všem dost zkomplikoval život. Toho androida, Ray se jmenoval, by Parker s chutí zabil, kdykoliv si vzpoměl, jak android při posledním večírku objednal umělou bouřku, při které dostal plukovník zásah bleskem.

Ale co teď? Rád, nerad, musí vyrazit a zachraňovat. A ještě s minimem výzbroje. Ta nová úsporná opatření už mu lezla hodně na nervy. Ještě pár let a vyfásuje akorát tlampač a baterky a bude zločince přesvědčovat, aby se vzdali po dobrém, jinak někoho zavolá. Viděl to úplně jasně. A to ještě ani netušil, jak blízko se ocitl k pravdě.

" Start připraven za dvacet sekund. " ozval se jeden z pilotů od řízení.

Parker přelétl pohledem všechny zelené kontrolky. Naštěstí jich byla většina, což znamenalo bezchybný chod, a vydal verdikt.

" Start povolen. "

O pět sekund později se s hromovým zahřměním monstrum dalo do pohybu a Parker si vyděšeně uvědomil, že zapoměl včas odložit sluchátko komunikátoru a to mu teď děsivou silou drtí pravé zápěstí. Po několika minutách přetížení pominulo a loď se s dutým lupnutím ponořila do subprostoru. K plukovníkovi bleskurychle přispěchal jeden ze zdravotnických robotů a začal mu fixovat zlomenou ruku ještě předtím, než se Parker probral z mdlob.

" Za dvě hodiny jsme nad cílem. " hlásil palubní počítač nad sténající postavou druhého pilota, který se stejně jako všichni ostatní, jen velmi těžce vzpamatoval z nepříjemného časoprostorového skoku.

" Čeká nás pěkná návštěva. Ta pozemská milionářka nám sem posílá policejní dárek. " žoviálně hlásil jeden z přidělců od informační služby, zatímco popelavý Sarga přemýšlel co dál.

" Dokážeme sem dostat naše bojové křižníky včas? " zeptal se generál.

" Ne, to nedokážeme. Máme jen malé bojové čluny. Nejbližší křižník se sem může dostat nejdříve dvě hodiny po

vynošení plavida vesmírné policie."

" Tak to se nedá nic dělat. Okamžitě přemalujte na našich strojích všechny solanské znaky a dejte tam nějaké pirátské symboly."

" Proč ? Generále vždyť jsou to naše nejlepší stroje ."

" To jenom pro případ, že by se nám to nepodařilo. Pak by se pozemšťané utkali s nějakými piráty, kteří nemají se solanem nic společného."

" Ale co naši piloti ?"

" Vy neznáte nouzové nařízení ? Nikdo se nesmí dostat do zajetí. Automatická destrukce bude zapnuta a jedové dávky v kombinézách aktivní."

" Mám o tom piloty informovat ? "

" Ne. proč ?? " usmál se Sarga.

Poddůstojníka přešel humor a utíkal z místnosti předat rozkazy osobně své sekci. Na svou příslušnost u letectva byl vždycky hrdý, ale dnes si poprvé připadal jako bezcenný stroj. Taková bezcitnost. Je ten Sarga vůbec solaňan ?

A Sarga solaňan byl.

" Nařídte vědcům na asteroidu, ať připraví holografické i gravitační projektory na maximální výkon. V datové bance mají připraveny kompletní kopie našich sedmi bojových křižníků."

Zpravodaj předal rozkaz interkomem a tázavě se na Sargu podíval.

" Vy je chcete napadnout holografickými obrazy ?"

Sarga se ušklíbl a zašeptal : " Na fiktivní křižníky budou střílet a mezitím je napadnou naše bojové čluny. Tak to bude alespoň trochu vyrovnané "

Bylo to nepochopitelné, ale generál se na tento podivný boj těšil. Měl riziko rád. A také se chtěl pomstít těm samolibým pozemšťanům. Vidět jejich hrdou loď explodovat v obláčku namodralé páry a vědět, že konečně pomstil smrt svých elitních jednotek. Nemohl se dočkat.

Ray se zvolna probíral z elektronického spánku. Tichý šum přešel postupně v růžové bzučení, které sílilo až do nesnesitelného řevu. S námahou strhl sluchátka z hlavy a začal se zvedat. Pomalu se posadil na lůžko a projížděl testovacími soubory všechny své tělesné funkce. Dobré. Na to, jak vypadal, když ho sem roboti odtahovali, to bylo přímo skvělé. Dezintegrátor v levém zápěstí byl opět připraven k plnému výkonu a po šrámech od diamantové řezačky strážního robota už nebylo na androidově rameni ani stopy. Prostě nádherná.

Aktivoval svůj pohybový systém. Ušel několik kroků a s radostí vyběhl do chodby. Měl pocit, jako by znovu opustil montážní halu. Vzpoměl si na Marka. Měl by na tom být podobně jako on a zřejmě ještě stále hluboce spí. Neškodilo by zajít se za ním podívat. Alespoň pro jistotu. Ray se trohu bál, že ho kapitán po probuzení hned nepozná. U lidí je prý po hluboké narkóze normální, že si na poslední události vzpomínají postupně a vzpomínky na obzvláště traumatické zážitky velmi těžce nesou. Měl by u Marka být, až se začne probouzet.

Android zamířil ke vchodu do lékařského bloku. Vstupní propust se automaticky otevřela a to, co uviděl pak, nemohl zapomenout prostě nikdy. Ve ztichlé hale byla tma, jen nad operačním sálem zářily dva silné reflektory. Všechny monitory pro kontrolu životních funkcí svítily červeně a hlásaly pacientův kritický stav. Markovo tělo leželo bezvládně v zakrvácených zbytcích biologického sarkofágu, který se při snížené tělesné teplotě velmi rychle rozkládal. Odporné monstrum s mnoha chapadly v pravidelných časových intervalech mlátilo něčím těžkým do bezvládné hmoty na operačním stole a zbývajícími pěti chapadly s ostrými nástroji odhánělo dotěrně útočící malé úklidové roboty, z nichž několik s prořiznutými hadicemi od hydraulických převodů tiše skomíralo u zakrvácené stěny.

Ray neváhal ani vteřinu. Dezintegrátor se mu automaticky vysunul za zápěstí a ve zlomku sekundy ožehl polovinu operačního sálu. Jen na poslední chvíli dokázal zděšený android ztrhnout svoji děsivou zbraň stranou, aby nezničil jedinou naději na Markovu záchranu. Jednal bleskurychle a téměř instinktivně. Už když se odrážel ke skoku, aktivoval lasery, které mu v obou ukazováčcích tiše bzučely. Ještě v průběhu letu odsekl ze zubařského robota nejnebezpečnější chapadla a po dopadu roztavil zbytek. Ubohý robot neměl ani čas zaregistrovat Rayovu přítomnost a změnil se v hromadu rozžhavených na jemno naporcovaných trosek, které začali zbylí roboti z úklidové čtyři okamžitě odnášet do kontejnerů.

Android zprudka vydechoval a třel si rozžhavené dlaně. Z ukazováčků se ještě kouřilo. Opatrně se nahnul nad operační stůl. Mark vypadal příšerně, ale přístroje signalizovaly slabé dýchání a nepravidelný tep. Náhle všechny displeje zhasly, lůžko s pozemšťanem s sebou šublo a závrtnou rychlostí zmizelo v úzké chodbě do sousedního sálu. Ray byl tak vyčerpán, že ke svému těžce raněnému příteli doběhl až za několik sekund, kdy mu již roboti ze záložní operační čtyři nasazovali kyslík a dezinfekční automat s namodralými záblesky ionizoval sterilní vzduch, který vhněl pod tlakem do uzavřené místnosti. Ray si uvědomil, že všechny východy byly právě neprodyšně uzavřeny kvůli desinfekci a aktériím. Nápís " Oživovací operace zahájeny " ho informoval, že se právě teď stane nechtěným svědkem jedné z nejnáročnějších operací vůbec. Nejraději by utekl. Ne, na tohle se přece nemůže dívat. Jeho nejlepší přítel zde bojuje se smrtí a on je nucen nečinně přihlížet a trnout hrůzou s každým dalším zařízením skalpelu.

Otočil se k nejbližším dveřím do chodby. Dva bezpečnostní roboti za neprůstředným plastikem nepřetržitě hlídali nad přesným dodržováním hygieny na operačním sále. To Rayovi až zas tolik nevadilo. Daleko více ho děsil nápis nade dveřmi : " Celý operační sál pracuje v nezávislém režimu ". Takže Ray 2 se na to vykašlal. Zřejmě je stejně precitlivělý jako já, pomyslel si android, a nemohl se na to dívat. Hrůza. V rohu místnosti se náhle cosi pohnulo.

Od tmavé stěny se odtrhla nízká silueta dezinfekčního robota a pomalu se sunula k plastickým dveřím. Android si

setřel z čela syntetický pot. Robot se náhle prudce rozjel k Rayovi a zamával kolem něho svými detektory. Kovová tykadla jemně pleskala po androidově hrudi, aby ji vzápětí zalila odporně páchnoucí neutralizační hmotou. Ray si zdrcenně sedl. Nedá se nic dělat, musí to tu nějak přečkat. Ale jak dlouho může taková operace trvat ? Dvě hodiny ? Pět ? Možná, že i víc. Doufal alespoň, že bude úspěšná.

Mladý solaňan, který opatrně vysouval obsah datové banky, se na dnešní den velice těšil. Jako mnohaletý student většiny kybernetických oborů univerzit pozemské unie získal rozsáhlé technické znalosti, ale až zde, ve vývojovém centru solanské civilizace, mohl nalézt uplatnění.

Dnes už nemusí, tak jako na Zemi, trávit celé dny nad počítačovými projekty, které se ke své realizaci nepřiblíží nikdy o nic víc, nežli Solan ke svému slunci. Už je konec nudné a úmorné práce vědeckého pracovníka, který předává své návrhy a nápady desítkám dalších zasloužilých vědců, kteří sedí ve vědecké hierarchii o pár stupínků výše, protože jim kdysi dal někdo šanci nebo prostě čekali tak dlouho, že někoho konečně nahradili. On šanci neměl. Byl solaňan. Jeho samostatné vědecké projekty se na sympóziích rozmělnily do nienefikajících neověřených teorií. A ty ostatní práce pro pozemské ústavy nesly už teď jména desítek lidí, kteří s projekty neměli nic společného a jejich jediná zásluha spočívala v tom, že našli odvahu, poslat spis o jednu kancelář dál. Přemýšlel nad tím, co si od té práce tam vlastně sliboval. Byly to státní laboratoře. Nízké platy, dlouhodobé jistoty, finanční podpora zajímavých projektů. Plat ho moc nezajímal. Jistoty také ne. Ale od podpory projektů si hodně sliboval. A to byla chyba.

Projekty pro udělení podpory vybírali stejní lidé, kteří je předkládali k posouzení. Ti nejvyšší. Byly to také většinou jejich projekty, nebo z nich alespoň měli slušný zisk. A výsledky ? Ty nikdo nechtěl. Ti lidé měli vědeckou autoritu, kterou získali svou opatrností v přijímání čehokoliv nového. Proč by tedy riskovali a právě kvůli nějakému solaňanovi.

Když potřeby nepotvrdili podporu jeho projektu datového záznamu osobnosti, byl rozhodnut odejít. To byl krok, ke kterému se v ústavu odhodlal jen málokdo. Většina vědců by se v soukromém sektoru neuživila. Pravda, měli občas nějaké vedlejší projekty, třeba pro tu podnikatelku Elsu Svensonovou a její laboratoře, ale to byly většinou jen opisy vědeckých prací nováčků, kteří měli ještě nápady a ty pak pozemské soukromé laboratoře rozpracovávaly do komerčně použitelných zařízení.

Na ten den, kdy přišel ten nenápadný chlápek v tmavém saku, si solaňan velmi dobře pamatoval. Přinesl mu nabídku, i když to v tu chvíli nevypadalo úplně jasně.

Řekl : "Jsem analytik z týmu pro vývoj paměťových technologií a právě teď pracujeme na vašem projektu. Je zapotřebí, abyste na něm udělal několik změn."

" Jak to myslíte ? " divil se solaňan " Ten projekt je v pořádku."

Analytik se zachmuřil. " No právě. V tom je ten problém. Váš projekt se na Zemi musí zamítnout. Trochu to zpochybníme, najít pár nepodložených odhadů nebude problém, ale co kdyby přece jenom někdo časem zkusil něco takového postavit ? Podle modelu v našich počítačích to funguje a to je ta chyba. Musíte tam něco přidat."

" Ale já jsem rád, že to funguje. Proč bych tam měl něco přidávat ? Ten projekt je ucelený."

" Tak ho přepracujte. My už jsme všechny vaše materiály skartovali a nahradíme je novými. A až s tím skončíte, máme pro vás letenku na Solan. Povedete vědecký tým a dotáhnete váš nápad k dokonalosti, ale ne pro pozemskou unii. Platí ?"

Analytik se na něho pátravě zahleděl. Ještě dnes, když si na to vzpoměl, mu běhal mráz po šlachovitých zádech. Nebyl si tím jist, ale v případě nesouhlasu by ho zřejmě okamžitě zabil. Naštěstí se rozhodl správně. Úplně správně. Nikdy nemohl zapomenout na to, jak ho před vedením ústavu jeho nadřízení shodili jak malého kluka, jen aby ukázali, že v jeho projektu dokázali najít chybu, kterou jim sám podstrčil. Těch dvou dalších už si nevšiml.

Pak přišla žaloba z ústavu slečny Svensonové za sabotování práce jejího týmu a poskytování nepodložených vědeckých podkladů. Nežli se nadál, přišel o místo a při pověsti, kterou stihl získat, se s odpovídající kvalifikací mohl v klidu rozloučit. Několik článků a polemik ve vědeckých časopisech na téma jeho spekulací mu udělalo děsivou reklamu na většině planet pozemské unie. Teď se mohl v klidu vydat na Solan a pak sem, přímo do výzkumného ústavu.

Doklápěl výlisek s biočipy do vysílacího zařízení a oživil integrační okruhy. Několik minut vybíral simulované situace z kombinované nabídky, nežli našel konečně tu pravou. Potvrdil vstup. Elektronický zázrak se nepatrně zachvěl a z mikrofonu se vydral přerývaný mužský hlas.

" Tady agent Johnson. Slyšíte mě ? "

Solaňan vydechl úlevou. Podvědomě stále ještě nevěřil, že jeho zařízení bude skutečně spolehlivě fungovat. Simulované situace nikdy nejsou dokonalé a vyvolat sérii elektronických impulsů u biologického média tu správnou odezvu, bylo většinou úspěšné stejně, jako když se sází v loterii. Úspěchu v elektronicky simulovaných projektech dosáhli teprve minulý měsíc, když jim ten nový génius ze Země, o kterém přišla hláška, že je tajným agentem vesmírné policie, poradil nový postup. I když to byl špión, byl skvělý a solaňan si s ním docela rád povídal. Měl rád ty jejich pseudorozhovory, kdy z něho pozemšťan nenápadně páčil detaily o místním výzkumu a solaňan mu je v bohaté míře poskytoval. Jednou měsíčně pak nasadili pozemšťanovi pracovníci infiltračního sektoru psychosondu a ve spánku mu implantovali vzpomínku, že právě včera odvysílal všechny své poznatky a údaje zpět na Zemi. Ten pak v klidu pracoval celý další měsíc a pak se vše znovu opakovalo. Ani neprahnul po povýšení a peníze ho zřejmě také nezajímaly. Skvělý pracovník a kromě toho má dokonce i výsledky.

" Tady agent Johnson. Slyší mě proboha někdo ? Ozvěte se." stísněný hlas nabíral na intenzitě.

Solaňan připravil vysílač a zamířil parabolickou anténou směrem, kde se měl podle posledních informací nacházet nepřátelský křižník. Chvilí mu trvalo, nežli oživil všechny okruhy a z éteru se ozvalo přerývané :

" Ozvěte se. Pomozte mi. Nenechte mě tady. Přece mě tady nenecháte.... Jsem Johnson. Agent Johnson od SDPP. To mi opravdu nikdo nepomůže ? Jsem ztracen....." syntetický hlas ubohého pozemšťana propukl v depresivní pláč zlomeného člověka, když se z přijímače ozvalo.

" Tady Ray 2. Udejte přesnou pozici, zapněte si zaměřovací vysílač a my vás najdeme."

V éteru zapraskalo a pak se rozhostilo ticho. Solaňan přemýšlel, jaké emoce asi musí cloumat zlomenou bytostí, uvězněnou v biočipech kovově lesklého hranolu.

" Vy..., vy jste tady ? Skutečně ? Já...já...tomu nevěřím. Já umírám....Pomoc !pom...."

Solaňan postupně zeslaboval výkon vysílače a poslední pozemšťanova slova utichla v šumu. Nechtěl riskovat, že jeho výtvar řekne něco nemístného, jako že třeba nemůže najít zaměřovací vysílač, protože nemá žádné tělo nebo něco podobného.

Nadeřinoval zaměřovací kmitočty SDPP podle nejnovějších tabulek a zapnul solanský vysílací automat. O chvíli později dorazily slabé vlny a tiché hvizdy i k zaměřovacím detektorům u kterých vyčkával Ray 2.

" Vydrž a pokus se přežít. Zaměřili jsme tě a dostaneme tě odtamtud."

Solaňan záviděl pozemšťanům jejich sebedůvěru a trochu škodolibě se těšil, až se pokusí domělého Johnsona skutečně zachraňovat. To bude teprve legrace. Musí si dobře naladit odposlechovou vlnu. Specialisté ze zásahové jim prý připravili spoustu překvapení. Dokonce už se sázeli, jak dlouho kdo z nich vydrží. Vsadil si nejvíc. Celých dvacet minut. Kdyby to vyšlo, měl by velmi dobrý sázkový poměr. A jestli ne, alespoň se pobaví. Kdyby tu tak chtěl přistát někdo z pozemského výzkumného ústavu. Solaňan však cítil, že se mu toto přání asi nesplní.

Předstartovní přípravy na odvrácené straně asteroidu právě vrcholily. Sedm lesklých bojových strojů pomalu rolovalo k hlavní ranweyi. Byla to nádhera. Desítky tun pancéřované oceli ve spojení s nejmodernější technikou dávaly úderným stíhačkám solanského letectva impozantní vzhled a neobvyklé letecké vlastnosti. Tyto nové prototypy zde nechalo letectvo pouze přechodně uskladnit, ale před několika hodinami velení rozhodlo, že půjdou do boje hned napoprvé naostro.

Skupinka pilotů opustila pohotovostní vozidlo a zamířila ke strojům.

" Henry, to je nádhera, když za nás ty automaty naparkují i na start a my se na to můžeme klidně koukat zvenku." otočil se vousatý pozemšťan ke svému solanskému kolegovi.

" Já tomu moc nevěřím. První zkouška a hned naostro. Brede, to je nějaký divný." zasyčel solaňan a udiveně nahnatal na lýtku podivný polštářek s kapalinou, zašitý v kombinéze. Pozemšťan ho s údivem pozoroval.

" Co je ? Ty si ten chlast musíš tahat s sebou i do akce ? "

" Já nevím, co to je ? Podívej se, jestli to nemá taky. "

Všichni piloti si s údivem prohmátávali záhyby svých kombinéz a objevovali to samé. Překvapeně na sebe zírali a nikdo nevěděl, co říct. Někde mezi nimi vsklátilo temné tušení, kterému však raději nikdo nechtěl uvěřit. Lepší klidná nevědomost, nežli krutá skutečnost.

Výjimkou byl Henry. Již od školních let měl problémy se svou zvědavostí, která ačkoliv by podle oficiálních instrukcí měla být v solanských školách vítaná, přinášela mladému solaňanovi nevraživost učitelů, které svými dotěrnými otázkami přiváděl až na pokraj šílenství. Tehdy si ještě neuvědomoval, jak neúnosná může být otázka, nad kterou učitel nikdy nepřemýšlel a která je natolik složitá, že ji nedokáže před čekající třídou zodpovědět. O to horší bylo, že všichni žáci jako naschvál dávali pozor, čímž pedagoga uvedli do rozpaků. Ten, kdyby přiznal, že neví, ztatil by nad svými studenty převahu i část autority. Když začal improvizovat a vykládat bludy, to zvědavé dítě ho zesměšnilo dalšími dotěrnými otázkami.

Teď Henry své dávné učitele zcela chápal a proto právě intenzivně přemýšlel, jestli by svou doplňující otázkou nemohl někomu ublížit. Těžko. Když jim něco zašili do kombinéz, museli o tom vědět. Třeba jim to nefeklo pouze nedopatřením a když se teď zeptá, budou všichni piloti klidnější a celá dněšní ostrá akce bude úspěšnější. Myslel to vlastně všechno dobře. Stiskl vysílačku.

" Žádám spojení s velitelským centrem."

" Máte minutu do startu. Je to nutné ? " zachraptěl mu do uší operátor.

Ostatní piloti se na Henryho udiveně dívali a žasli nad jeho odvahou. Za možné důsledky své zvědavosti si teď už může sám, ale všichni se dozvědí, co chtěli vědět. Někteří mu byli vděční, ale většina si právě myslela něco o do nebe volající hlouposti.

" Je to nutné." odpověděl klidně solaňan.

" Jste přepojen do velitelské místnosti. Můžete mluvit."

" Promiňte, že ruším předletové přípravy, ale objevil jsem ve svém skafandru plastikovou ampulku s tekutinou, o které mne před akcí nikdo neinformoval. Chtěl bych vědět, jestli se jedná o něčí omyl, nebo jestli jde o nějaký záměr, pokud to není tajné." potil se do mikrofonu Henry a kdovíproč měl právě teď pocit, že udělal velkou chybu. Kdyby mu snad zbývalo více života, nežli následující dvě hodiny, mohl by toho velmi litovat.

Zesilovač na Sargově stole vychrchlal pilotovu zprávu a generál se usmál na své důstojníky.

" Tak tady vidíme typický důsledek zařazení člověka do nevhodné funkce."

Pak si na monitorech všiml, že se o pilota pokoušejí mrákoty a vypnul mikrofon přístroje.

"Ten chlapec měl být u rozvědky nebo kdekoliv jinde, kde je zapotřebí samostatně myslet. Tam by se mohl ptát do omrzení. Ale tady musí být zticha a poslouchat."

Letecký důstojník se nahnul k Sargovi.

"Je to jeden z našich nejlepších lidí. Vede tým v akci a má skvělé výsledky."

"Tak to je skvělé, jestli se toho dožije, tak ho zítra za odměnu přeradí do nějaké kancelářské funkce. Nemám rád tyhle dotěrné myslitele na výkonných místech. Jsou nespolehliví. Pochyby, emoce a zase pochyby, dříve nebo později se začnou viklat. Nesmějí se přetěžovat, protože pak jsou ještě více všímaví. Takové nepotřebujeme. Teď máme o problém navíc, ale já ho řešit nebudu!"

Sarga se otočil ke svému psychoanalytikovi, který postával za jeho křeslem.

"Jste psycholog, máte armádní výcvik a také máte omezovat moje nervové vypětí po dobu dovolené. Tak si něco vymyslete."

Psycholog byl velmi pohotový a bleskurychle přistoupil k aparátu. Stiskl tlačítko mikrofonu.

"Chytrá otázka." pronesl klidně a mezitím intenzivně přemýšlel. Byl jedním z těch lidí, jejichž duševní vypětí vyvolávalo pohybové změny v okolních prostorech. Na Venusii, odkud pocházel, se mu to dařilo dost dlouho tajit, ale když s tím vyděsil jednoho svého velmi bohatého pacienta, poškodil si pověst tak, že musel uprchnout až na Solan. Teprve zde mu se vstupem do armádních služeb začala přicházet skutečně dobrá klientela. S financemi už problémy také neměl a někdy byla jeho práce dokonce velmi vzrušující, jako třeba teď. Na jeho výroku závisí duševní rozpoložení všech letců v akci. Jestli budou s vypětím všech sil čekat, až jim jehla s jedem na dálkový pokyn vnikne pod kůži, nebude to dobré.

"Nevím, jak je to možné, že vám o dnešním speciálním vybavení neřekli." pokračoval a uvědomil si, že teď už bude muset říct něco opravdu konkrétního, aby to pilotům nebylo podezřelé.

Na stěně místnosti se pohnul obraz a v sousední kanceláři vyskočilo od telefonu sluchátko a s hlasitým řinčením dopadlo mezi kancelářské potřeby generálova zapisovatele.

Psycholog se usmál. Měl to. Konečně životaschopná výmluva, za kterou se nemusí stydět. Mezitím, co zapisovatel sbíral rozházené tužky a diktafony, naklonil se analytik nad přístroj a začal vysvětlovat.

"Zřejmě vám to neřekli, protože se jednalo o utajovanou skutečnost. Měli jste se to dozvědět až v kabině, ale když to potřebujete vědět už teď, tak vám to řeknu o něco dříve."

Nechal svá slova doznít a s uspokojením sledoval pohledy, kterými se ostatní piloti s despektem dívali na Henryho. Ten v tuto chvíli už jen trpce litoval, že se kdy na něco vůbec ptal.

"Jedná se o akci bojovou, kdy je váš nepřítel vyzbrojen o něco lépe než vy. Počítáme s třicetiprocentními ztrátami na strojích, ale nechceme ztratit nikoho z vás. V případě zásahu vás stroj automaticky okamžitě katapultuje a vy se dostanete do volného kosmického prostoru. Pokud bude mít nepřítel převahu, můžeme mít problémy se k vám dost rychle dostat. V ampulích skafandru máte kapsle s nitrožilní výživou, kterou vám bude malé zařízení, zašité ve vnitřní kombinéze, vstříkovat v pravidelných intervalech. Můžete tak přežít ve vesmíru bez naší pomoci i několik dní."

Henrymu se zdála taková péče o piloty dost nepravděpodobná, ale nechtěl si ještě více komplikovat život. Dneska už si uškodil až dost.

"Děkuji za informace." odpověděl a odpojl vysílač.

Nad budovami se rozsvítila zelená světla a stroje se začaly třást. Nové solanské energobloky v reaktivních motorech pracovaly naplno a kotvící desky se prohýbaly extrémní zátěží. Vzduch se chvěl ionizací a Henrymu se pod helmou zjezily všechny vlasy.

"A to nám tvrdili, že přilba má radiační i magnetické stínění. Houby!"

Piloti se rozeběhli ke svým strojům, zatímco odcházející technici s přáním dobrého letu prchali z letištní plochy. O několik okamžiků později již byli všichni na svých místech a oblaka modré mlhy, která se uvolňovala z roztaveného povrchu plastotitanových držáků řvoucích strojů, zakryla celou plochu letiště i s přilehlými budovami. Čističe vzduchu pracovaly naplno a v Sargově štábu byla atmosféra k zalknutí.

"Tak jedeme do toho!" vyštěkl generál.

Letouny se mírně zachvěly, a pak v okamžiku odpojení kotvících desek, jediným skokem zmizely naráz v blankytně modrém nebi. Ionizace pominula a tichý větřík pomalu rozfoukával zbytky nafialovělého oparu po přilehlých farmách, kde se drobné splodiny zvolna snášely do zrajících lánů žlutých zrajících klasů.

"Zase o pár stopových prvků v potravě víc." ušklíbl se Sarga a napil se pěnivého povzbuzujícího nápoje.

"Kontakt s pozemským křižníkem za čtyři minuty. Holografické projektory už pracují na plný výkon." hlásil zpravodajský důstojník.

"Teď jsou na tahu pozemšťané." pronesl generál "Ale jestli budou hrát podle mých pravidel, mají smůlu."

Pozorně se naklonil nad projekční stůl, kde mu přesně tak, jak požadoval, právě promítali stručný rozbor osobnosti, chyb a klíčových způsobů rozhodování velitele pozemského křižníku. Jakýsi plukovník Parker. Svědomitý, vytrvalý, přesný, trochu komisní. Dokonalý voják, jeho jedinou slabinou byly špatné odhady, na které již několikrát doplatil. Ano. Byl povrchní.

Sarga se zmínil ve svém živlu. Teď, když znal svého protivníka do nejmenších detailů, cítil se mnohem lépe. Proti němu nestojí smrtelný nepřítel, ale pouze člověk. Člověk, který má svá slabá místa, o kterých často nevědí ani jeho nadřízení a většinou ani on sám.

Již dvakrát se nechal hloupým pirátským trikem, nebo špatným odhadem palebné síly i se svým křižníkem sestřelit, ale pokaždé se mu podařilo se katapultovat na nějakou blízkou primitivní planetu. Sám by tam samozřejmě nikdy nepřežil

ani dva dny, ale pokaždé ho zachránil kapitán Stone, který byl náhodou vždy nablízku. Pěkná náhoda. Vždyť Stone je tu dnes taky. A Parker mu teď asi letí splatit dluh. No tak uvidíme.

Bojový křižník galaktické policie se s velmi efektní materializační explozí vyloupl z nicoty a vzápětí se ponořil do mrazivého stínu čtvrté planety soustavy. Plukovník Parker měl plné ruce práce a snažil se předvídat všechny následující situace. Celá posádka ve stavu maximální bojové pohotovosti zaujala svá místa u jednotlivých obranných sekcí a plukovník marně přemýšlel, jak mohla průzkumná sonda vystřelená z lodi okamžitě po vstupu do standartního prostoru, přinést tak šokující informace.

"Mám na monitorech sedm solanských bojových křižníků obklopených rojem útočných strojů." hlásil velící důstojník.

"Připravte útok." zavelel Parker.

"Cože ?? " vyjekl překvapený důstojník. "Vždyť to je jasná sebevražda. Nikdy nemůžeme odolávat takové přesile."

"V nařízeních stojí, že jsme vyzbrojeni dostatečně pro jakoukoliv situaci. Tak si to vyzkoušíme."

"Ale pane, to přece nemůžete myslet vážně. Vždyť všichni víme, že admirál Neumann je zastáncem přehnané úsporné politiky a těm jeho odhadům se nedá věřit. Zavoláme posily. Za hodinu jsou tu a můžeme začít akci."

"Poručíku, vy pochybujete o kvalitě naší výzbroje ?? Ještě jednou uslyším něco podobného a dám to do hlášení. Jsme vybaveni zcela dostatečně k likvidaci všech těch solanských zastaralých lodí."

"Ale plukovníku. Ty lodě asi vůbec nebudou zastaralé. Kontrolovali jsme jejich gravitační i magnetické obrazy a nic. Musí mít kolem sebe neprostupné silové pole. Při přímém útoku nemáme šanci."

"Tak je necháme zaútočit jako první. Budou muset vypnout štíty a pak je zasypeme mířenými střelami."

"Slyšel jsem dobře ?? Říkal jste mířenými střelami ? Proč nepoužijeme naváděné hlavice ? " zíral důstojník na svého nadřízeného.

"V době našeho startu byly dvě třetiny našich řízených hlavíc na pravidelném seřízení a nevidím důvod, proč by dálkově řízené střely měly mít nižší vojenský efekt. Výcvik na to máte, tak zaujměte své místo u řízení. Prvních pět střel řídíte vy. A mířte přesně ! "

"Přesně na co ? "

"To je snad jasné, že na malé útočné stroje. Až když zachytíte gravitační obraz solanských křižníků, znamená to, že vypnuly silové pole a pak použijeme našich zbývajících pět řízených střel s jadernou náloží. Okamžitě po jejich odpálení letíme zpět za čtvrtou planetu. Nevím, kolik toho náš štít dokáže vstřebat." plukovník se na svého podřízeného povzbudivě usmál a doufal, že tím diskuse skončí. Už mu docházela fantazie a v povzbuzování posádky měl již od prvních letů značné problémy. Nikdy mu nevěřili, že to dopadne dobře. Nechápal proč. Je pravda, že většinou ztroskotali a prohráli co šlo, ale to už je asi věčný úděl galaktické policie. Parker měl tuto práci rád. Cítil se důležitý a hlavně užitečný. Vždyť je to vlastně on, kdo tvoří dějiny pozemské unie a zbývajícího vesmíru, kdykoliv bojuje s piráty, se solaňany nebo s dezertéry z vlastních řad. Kdyby tu nebyl on a jemu podobní, tak by téměř polovina pozemských novin neměla o čem psát. Skutečně. Vždyť poslední dobou už pravidelně dostával od některých redaktorů provize za záznam dostatečně dramatických kosmických soubojů, o které poslední dobou nebyla vůbec nouze. Postupně mu tak vznikl docela slušný vedlejší příjem.

Co na tom, že byli špatně vyzbrojeni, že neměli odpovídající vybavení a že jich většinou bylo příliš málo. Plukovník dobře věděl, že když se stihne katapultovat včas, určitě někdo vyšle záchrannou výpravu. Ať již dříve nebo později, nakonec ho někdo najde a pokud nebude v průběhu nudného čekání vylézat z modulu nebo neudělá nějakou jinou hloupost, při které by ho něco sežralo, sežehlo nebo beze stopy rozpustilo, na Zemi ho čeká sláva a pocty náležející fanatickému bojovníkovi za pořádek, spravedlnost a práva pozemské unie.

"Říkal jste, že jaderných hlavíc máme pět." ozval se znovu poručík. "Ale solanských křižníků je tam přece sedm." dodal vyčítavě.

"Mířte přesně a ono to nějak dopadne. Hájíme tady zájmy unie a celý civilizovaný svět se na nás dívá." pronesl pateticky Parker a odešel se připoutat do sprchového koutu, kde trávil většinu podobných útoků. Proud vody mu přinášely uvolnění a antigravitační vybavení hygienických bloků vyrovnávalo nepříjemná přetížení lépe, nežli většina křesel v pilotní kabině. Bloky byly dodány do lodi později a výrobce již měl zřejmě modernější přístrojové vybavení.

Na tento svůj objev byl plukovník hrdý, ale nikomu o něm neřekl. Všichni jeho podřízení si mysleli, že je stále na příjmu a pouze striktně dodržuje fakt, že předal velení svým důstojníkům, přičemž si zapisuje a analyzuje chyby všech zúčastněných. Bylo to tak lepší. Všichni se báli mu cokoliv říct a Parker měl úplný klid. Sprchu většinou opouštěl až v okamžiku, kdy se záchranný modul i s hygienickým blokem odpoutal od lodi a vydal se k nejbližší planetě. Ani dnes nepředpokládal, že by to mohlo dopadnout jinak.

"Celý svět se na nás dívá ? Já vidím jen solanské křižníky, jinak nikde nikdo ! " remcal velící důstojník a rychle překontroloval všechny bojové sekce. Desítky chvějících se dlaní na ovládacích mechanismech připravených a odjištěných raket vyvolávaly v jeho mysli mrazivé nadšení. Musí zaútočit co nejdříve, nežli začnou nervózní střelci otupovat. Vzpoměl si na jeden z cvičných útoků, kdy čekali v bojové pozici tak dlouho, až selhalo všech patnáct střelců, kteří nevydrželi muka čekání a nakonec vypálili své rakety nazdařbůh, jen aby odlehčili svým vypjatým nervům. To byl extrémní případ. Nikdo nevydrží čekat čtyři hodiny s prstem na spoušti. Ale teď je ta pravá chvíle. Napětí vrcholí a střelci se svých smrtelných svěřenců rádi zbaví. Zásahy se zaznamenávají a ti nejlepší získají po návratu na základu od letectva prémie. Musí se snažit.

" Za dvacet sekund vyletíme ze stínu planety. Okamžitě se zaměřte na cíle a palte. "

Poručík prudce vydechl a sehnul se nad konzoli ovládacích jednotek. Stiskl červené tlačítko a bojový křížník se dal do pohybu.

Henry je uviděl první. Ale radost z toho neměl. Okamžitě po zaparkování stroje po boku jednoho z kosmických obrů, ve chvíli, kdy ještě celý útočný a zaměřovací systém nebyl plně aktivován, prozářily bezednou vesmírnou temnotu nafiálovělé naváděcí paprsky, které pomalu vycházely zpoza čtvrté planety soustavy. Podle všech odhadů by se měl v průběhu následujících několika sekund vynořit celý bojový křížník vesmírné policie.

" Nepřítel lokalizován. Pozice těsně za Alfa čtyři. Jednička a dvojka mají povolení odpálit." vydal Henry svůj verdikt.

" Rozkaz potvrzen. Odpalujeme první salvu. "

Od dvojice bojových strojů v čele formace se oddělilo několik raket a zvolna zamířilo k vycházející lesklé kovové konstrukci pozemského stroje. Ten se velmi pomalu otáčel, až nabral směr přímo na solanskou flotilu. Naprogramované letící hlavice se v sevřeném šiku blížily přímo k hlavním motorům. Několik pořádných detonací by mohlo v několika sekundách vyřadit celý generátor z provozu a pak by byl osud křížníku zpečetěn. Silové pole nebylo zapnuté a to bylo pro solaňany dobré znamení. Už nezbude čas na odvetnou salvu, kterou armádní předpisy povolovaly až po prvním útoku nepřítele. Henry byl nadšen. Vypadalo to na čisté vítězství. A beze ztrát. V duchu děkoval solanské tajné službě, že přišla na ten skvělý nápad spolupracovat s nejvyššími pozemskými veliteli při vytváření jejich složitých a nepřehledných armádních předpisů. Leccos se tam ztratilo, ale dost věcí se tam podařilo i přidat. Třeba právě tato položka zabráňující meziplanetárním incidentům a nedorozuměním. Až dostanou zásah, bude jasné, že nejde o nedorozumění. Ale to už bude pozdě. Henry se uvolněně usmál.

Do zásahu zbývalo dvacet sekund, když v bojovém člunu nastal polach. Kontrolky na displeji zářily jasně červeně a solaňan nechápal, co se děje. Falešný polach ? Ohrožení systému ? Ne, to nebyl omyl. Henry upozoroval úzký laserový paprsek, který spojoval jeho člun se vzdáleným pozemským strojem. Ozařoval kabinu a každou chvíli solaňana oslnil. Naváděcí paprsek. To není dobré. Snažil se překonat mihotavé mžítiky před očima a tápal po komunikátoru.

" Volám zástupce velitele roje. Mám tu poplachové hlášení z vašich strojů. Nede jak jste na tom ? "

" Zaměřili nás. Všichni jsme pod jejich lasery. Máme vyčkávat v pozici ? "

" Jak jsou na tom naše holovizní křížníky ? Míří na ně nějaký paprsek ? "

" Ne. Všechny jdou na nás. Já mám na sobě dva. " Relaci přerušilo praskání a lomoz v kabině. " Nic nevidím, vůbec nic nevidím. Ty bastardi mi vypálili oči. Dostal jsem přímý zásah do obličeje..."

Henry se ovládal a snažil se nepanikařit. Se zavřenýma očima se soustředil na vývoj situace. Každou chvíli měl přijít signál úspěšného zásahu jaderných hlavic, ale sekundy se nekonečně táhly. Zvědavost ho nutila otevřít oči, ale žhavý tlak na víčkách ho utvrzoval v přesvědčení, že pohled, který se mu naskytne, bude poslední v životě.

Proč proboha používají naváděcí paprsky ? Kdyby vyslali normální řízené střely, měli by mnohem větší šanci na úspěšný zásah. Přece nemohli vědět, že piloti nebudou mít v přílbách ochranné filtry a již pouze zaměřovací paprsek bude stačit na to, aby je zcela paralyzoval.

Ticho v kabině prolomil palubní počítač : " Nepřátelská loď vystřelila salvu jedenácti raket s laserovým zaměřováním. Hlavice jsou konvenční. Doba do zásahu půl minuty. "

Henry se vzpamatoval a vykřikl : " Odlet. Všichni ze svých pozic. Kličkyjte a útočte střemhlav. Oči otevřete, teprve až po dvou manévrech naslepo. První manévr všichni doprava a pak nahoru. "

Prudké přetížení jej zalisovalo do anatomické sedačky a solaňan si uvědomil, že mu v záhybu kombinézy cosi cuklo. Odjistěná kapsle nepříjemně studila na holé kůži a Henryho se zmocnil pocit zoufalství. Tak tohle jsou ty jejich vitamíny a výživné látky. Při prvním náznaku nebezpečí se odjistí a jekmile se pokusí se katapultovat, jehla mu automaticky vpálí do žíly svou dávku smrtelného jedu. Vždyť se to proslychalo už na letecké škole, i když tomu nikdo z pilotů nevěřil. Tolikrát ho cvičili, aby ovládal svou pamměť a ani při nejhlubších psychických sondách nic nevyzradil a teď mu evidentně nevěří. Raději ho zabijí, než by riskovali prohru. Ten technik, co tvrdil, že dnes nejsou na strojích výsostné solanské znaky asi nevtipkoval. No a co. Už je stejně pozdě. Deprese vrcholila a Henry sevřel řídicí páku a opatrně otevřel oči.

Nafiálovělý paprsek pronásledoval jeho člun stejně tak jako většinu ostatních v těsném závěsu a nevěstil nic dobrého. Vyděšení piloti splašeně prolétávali solanskými křížníky, čímž pozemšťanům, kteří vše z dálky sledovali, způsobovali těžké šoky.

Na obrazovce videorádia zablikala tvář pozemského důstojníka.

" Solanští piloti, vaše vlast Vás poslala na smrt, ale my vám dáme šanci. Pokud se okamžitě vzdáte, deaktivujeme naše hlavice a vezmeme vás do zajetí. "

Henry měl pocit, že se jehla s jedem v kombinéze nepatrně zachvěla. Jediné špatné slovo a skončil jednou provždy. Sarga to všechno určitě na asteroidu poslouchá.

O Sargu se pokoušel infarkt. Tolik se na bitvu těšil. Ale jeho válečná lest nevyšla. Jak to ? Nebyla sice úplně dokonalá, ale velitel lodi měl být přeci dost unáhlený člověk. Prvděpodobnost chyby a impulsivního rozhodování byla u plukovníka Parkera velmi vysoká, tak jak je tedy možné, že dělá, jako by solanské křížníky vůbec neviděl ?

" Ani vaše křižníky vám nepomáhají. " hřměl z vidoerádia demagogický hlas. " Než aby vypnuli své silové pole, raději se podívají na vaši zkázu. "

Tak a je to. Silové pole. Neútočí na ně prostě proto, že si netroufnou. Proč si ale myslí, že mají silové pole ? Že by je kontrolovali zblízka ? Nebo mají nějaké nové přístroje ? To je ale směla.

" Za pět sekund přestanete existovat. Máte poslední šanci. "

Sarga se vztyčil a zařval : " Na to nemám nervy. Každého, kdo se vzdá nebo se pokusí katapultovat, okamžitě zabít. " pak poněkud tišeji nařídil " Vydejte příkaz nejbližšímu solanskému křižníku, aby okamžitě zamířil k našemu systému. "

Generál se pomalu posadil a snažil se nemyslet na to, co se děje nahoře v kosmu. Armádní psycholog se k němu nenápadně natočil a v průběhu několika minut odpoutal Sargovu mysl od děsivých galaktických problémů k šokující vizi překvapivé návštěvy generálovvy manželky. Detaily jejího možného příjezdu do rekreačního centra vybaveného pro generálovu potřebu Sargu vyděsily natolik, že by se nejraději na celý kosmický konflikt vykašlal a okamžitě odjel ztladit stopy své bujaré relaxace, rozpustit tým masérek a přeuspořádat videotéku. Představa, že je jeho manželka mimo kontrolu přidělených expertů služby byla děsivá. Těch nepříjemností a ty zdlouhavé, úmorné a nikdy nekončící hádky. Skoro jako tekrát, když jí jakýsi pozemský agent prodal za několik tisíc dolsů rozsáhlé materiály o generálových večírcích na Venusii. A to tam ještě ani nebylo všechno, ale nepříjemnosti z toho měl přímo kosmické. Tehdy se také rozhodl, že už nikdy nepojede na žádnou svoji dovolenou nikam mimo kolonie solanu. A dobře udělal. Zatím. Ale kdyby na něho mělo zase něco prasknout, pak zodpovědné osoby nedožijí rána.

Generál na chvíli zapoměl, co se děje v sektoru Alfa čtyři a to bylo dobře, protože se tam právě odehrávaly samé pro Solan velmi nepříjemné věci.

Henry se v prudkých poryvech přetížení potil v pilotním křesle a zděšeně sledoval oslňující exploze, ve kterých se ztrácely stroje většiny jeho kolegů. Těsně za sebou měl stále několik naváděných střel, které mu velmi zákeřně nadbíhaly, aby na něho vzápětí střemhlav útočily, netrefily se a celý vyčerpávající hon mohl pokračovat dál. Solaňana deptala představa, že ten, kdo ty prokleté střely řídí, sedí v klidu za konzolí svého počítače a s joystickem v ruce se oddává dojmům, že hraje videohru. Ani by se nedivil, kdyby na takové akce armáda používala děti, které byly co se týče reakcí a rychlých rozhodnutí v průběhu hry, mnohonásobně rychlejší nežli jejich dospělí kolegové. Jednou, ještě za školních let, četl na Solanu studii, ze které jasně vyplývalo, že čím méně toho řídící osoba ví, tím rychleji se rozhoduje. A v boji, kdy na rychlosti reakcí a momentu překvapení záleží často více, nežli na dalekosáhlých strategických úvahách, to platí dvojnásob.

Prudce uhnul doleva a vyděšeně sledoval jednu ze střel, která jen o několik metrů minula levé křídlo. Ne, to nevydrží. Z jednotky už zbývalo jen pět strojů a husté mraky kovových úlomků, kterými prolétával, mu připomínaly jeho již neexistující kolegy, kteří se rozplynuli v duhových zásazích smrtonosných střel. Netušil, že tři z pěti solanských strojů již letí pouze ze setrvačnosti, protože kapsle s jedem v kombinéze vykonaly své poslání v okamžiku, kdy se piloti pokusili katapultovat.

Další zásah. Oslňivý záblesk Henryho na okamžik oslepil a když se mu opět vrátil zrak, zjistil, že jeho pronásledovatelé zmizeli. Hlavice prolétávaly bezcílně prázdným prostorem a nafialovělé paprsky pro ně marně hledaly vytoužený cíl. Prémie nebudou. Mezi malým bojovým strojem a pozemským křižníkem se jako dar z nebes objevil meteorický roj, který Henrymu zastínil výhled na nepřátelský stroj. Opatrně srovnal rychlost lodi s rojem a nechal se unášet pryč, daleko od vraždění, utrpení a nemilosrdných jatek v provedení odpovídajícím třiadvacátému století datování pozemské unie.

Henry byl šťastný. Podle všeho byl jediný, kdo z celé letky přežil. Bylo to kruté, ale solaňanovi to právě teď připadalo spravedlivé. Všechno to vyptávání před akcí, nepříjemnosti a složité vedení operace, která je předem odsouzena k neúspěchu. Vždyť by to bylo tak kruté, zahynout nevlastní vinou, bez špetky naděje, jako odečitatelná položka ve statistických materiálech. V duchu se mu vybavil hlas : " Počítáme s třicetiprocentními ztrátami. Máte moment překvapení. " Ztráty byly devadesátiprocentní a moment překvapení se nekonal. Jak byl naivní ve chvílích, kdy svým velitelům věřil. Už nikdy, nikdy nebude bojovat pod cizím velením. Nést odpovědnost za chyby druhých a pykat za ně. Ne, už nikdy. V Henrym pomalu dozrávalo životní rozhodnutí. Dezerce. A život na volné noze. Třeba se dá s pozenšťany mluvit. Prý jsou tak zkorumpovaní, že přistoupí na cokoliv, z čeho jim plyne zisk. A Henry měl co nabídnout. Perfektní znalost solanských zaměřovacích systémů ho stavěla mezi leteckou elitu v tomto oboru. Měl toho v hlavě víc, nežli mohl kdy jaký pozemský agent nakrást z přísně střežených solanských archivů. Vyplatí se jim. Snad nebudou nevděční.

Rozhodl se. Opatrně vyndal ze zásuvky tavný nůž a centimetr po centimetru vydolovával jedovou kapsli ze své kombinézy. Z lesklé tkaniny se vynořila nejdříve malá plastická nádobka se zelenou tekutinou a hned za ní kovově chladný mechanismus, ze kterého vykukovalo tenké lanko antény, která mizela kdesi v útrobách skafandru. V okamžiku, kdy celé zařízení vysunul ze záhybu látky, jehla s sebou prudce šklubla a postříkala palubní desku zelenými kuličkami, které se drolily, odrážely, znovu drolily a znovu odrážely a vytvořily tak v kabině jemnou nazelenalou atmosféru.

Henry se naklonil k ovladači odsávání a nastavil čistící režim. Přestože ho vzduchotěsná přilba chránila před jedem více než dostatečně, obával se, že se zelené kuličky časem dostanou do kombinézy čerstvě vyřízlým otvorem. Naklonil se pro lepicí pásku a pak spatřil svůj zlý sen. Jedna ze zbloudilých solanských střel právě prosvístěla kolem lodi a našla si svůj cíl právě v nedalekém meteorickém roji. Záblesk jasnější než tisíc sluncí ozářil celý planetární systém a vypařil celý roj v několika desetinách sekundy. Pozemské zaměřovače vzápětí našly svůj cíl a několik raket bleskurychle zamířilo k malému stroji. Solaňan automaticky zatáhl za ruční katapult a v následujícím okamžiku již z volného vesmíru sledoval efektní výbuch své lodi. Udělal, co mohl a všechno by bylo v pořádku, kdyby... Kdyby mu

pod nafouknutý krunýř kombinézy nezačal pronikat mrazivý chlad a ručička zásoby kyslíku neklesala prudce k nule. Vyjeveně zíral na temný otvor v levé nohavici, kterým zprudka unikal životodárný kyslík a v tisících drobných krystalcích zmrzlého plynu se rozplýval v otevřeném prostoru. Henry nebyl hlupák. Věděl, že je konec. Život mu už žádnou další šanci nedá. Smutně se zahleděl k solanskému asteroidu a v hrdle mu zamrzl němý výkřik beznaděje.

V pozemském křižníku vládla povznesená nálada. Někteří střelci se sice mezi sebou stále ještě hádali, komu patří prémie za poslední oslnivý záblesk, který pomalu pohasínal v temně rudých skvrnách na monitorech většiny střeleckých kabin, ale členové důstojnického sboru byli vyloženě spokojeni.

" O tom, kdo dostal ten poslední člun, rozhodne až komise na Zemi." vydal svůj verdikt zástupce velícího důstojníka.
" Zatím se tady moc nehádejte, nevíme, co nás ještě dneska čeká."

Hlučící mužstvo se pomalu rozcházelo do svých kójí a občas někdo hlasitě zanedával. Prémie za ostré bojové zásahy byly poslední dobou jediným výrazným přilepšením k jinak žebráckému platu řadových příslušníků vesmírné policie, a tak by každý nejráději sám povraždil nejméně polovinu pilotů těch pirátských člunů.

Důstojník pomalu procházel poloprázdným sálem, až došel k radarovému pultu.

" Máte tam něco ? "

" Ne. Nic, co by zatím bylo jisté..." v operátorově tváři se na okamžik mihl falešný úšklebek, ale rozplynul se tak rychle, že si ho nikdo ani nestihl všimnout. Tento specialista byl naverbován několik dní před pohotovostním startem a ledabylý kontrolor si při jeho registraci nevšiml, že většinu ze svých odborných vysvědčení získal na solanských univerzitách. I kdyby si toho ale býval povšiml, mohl mu pouze do dokladů zanést razítko " ČASTO PROVĚŘOVAT ", což by ale třeba právě dnes mohlo odvrátit osudnou katastrofu.

Tento mladík, stejně jako většina dalších, kteří studovali v solanském systému, pocíťoval značné sympatie k režimu, který si vytyčil jako hlavní cíl vzdělanost a vědu. K tomu přispívalo i to, že ho poznal právě z té lepší stránky perfektně vybavených laboratoří špičkových universit.

A tady se mělo prý zasahovat proti tomuto systému. Ne, nebude nikomu škodit, ani nic sabotovat. Bude jenom naprosto přesný a bude dělat všechno přesně podle předpisů. To úplně stačí. Takže třeba ten stín neznámé velké kosmické lodi, která se k nim právě teď přibližuje meziprostorem nadsvětelnou rychlostí, raději nikomu nenahlásí. Ještě není jisté, že se tu vynoří. Její obraz si přece mohl splést s meteorickým rojem, i když ten by asi nevykazoval zápornou gravitaci. Operátor si uvědomil, že všechna měření jedou do záznamu a bleskurychle stáhl gravitační sondu z podezřelé oblasti a začal intenzivně měřit parametry kovových úlomků, které zbyly po výbuchu jednoho z posledních strojů.

Důstojník se naklonil nad obrazovku a podíval se technikovi zpřímá do očí.

" Jak to myslíte, že nic, co by bylo jisté ? "

Operátor se nervózně podrbl za krkem a znovu upřel svůj zrak na široce zářící pestrobarevné vzorky na stolním projektoru. Pak zvedl hlavu a začal svou řeč : " Máme tady tisíce falešných odrazů od roztržštěných zbytků malých bojových člunů, pak je tu několik meteorických rojů a navíc mi tu ještě ruší obraz ty velké holografické projece bojových křižníků ze sousedního asteroidu. Myslíte, že je přes to ještě něco vidět ? Za odrazy nevidím, můžu jenom odhadovat."

Důstojník se přísně zahleděl do obrazovky, která mu sice ve svém mihotavém reji světélek docela imponovala, ale směsice souřadnic v jednom z galaktických nářečí nedávaly žádný ucelený význam. Hlavou mu prolétla úvaha o tom, že už bylo dávno na čase uzákonit desítkovou soustavu pro všechny planety vesmíru, ale ta se v zápětí rozplynula v záblesku poznání.

" Takže vy říkáte, že ty projekce přicházejí z asteroidu ? "

" Ano."

" A jste si tím naprosto jistý ? "

" Samozřejmě. Zaměřil jsem projektor."

Důstojníkův sebevědomý úsměv člověka spokojeného sama se sebou se náhle rozplynul a jeho obličej se zkřivil zlostí.

" Tak proč jste mi to okamžitě nehlásil ? To je přece sabotáž ."

Operátor litoval, že tomu blbovi vůbec něco říkal a pokoušel se hájit.

" Přišel jsem na to právě teď. Až když jste se mne zeptal. "

Důstojník se uklidnil. " Tak to je v pořádku. Můžete sledovat dál." Pak se naklonil k interkomu a vyštěkl : " Nastavit kurs na asteroid a připravit útok na jejich pozemní zařízení. Povoluji použití hloubkových hlavíc s jadernými náložemi."

" Budeme je muset přemontovat z útočných střel, které jsme měli připravené na solanské křižníky." ozval se z reproduktoru ustrašený hlas.

" Tak je přemontujte. Máte na to deset minut."

" Rozkaz."

Pozemský hvězdolet nabral kurs přímo na nedaleký asteroid a začal se pozvolna s hroživou neodvratností přibližovat ke konečnému cíli své dlouhé cesty.

Sarga seděl shroucený v křesle a své okolí evidentně nevnímal. Vyděšený lékař za stolkem intenzivně míchal

pozvuzující lektvary a s obavami sledoval potíciho se psychologa, který se marně snažil se solanským generálem zapříst jakýkoliv smysluplný rozhovor.

Velitel akce tupě zíral a nereagoval. Ztrátu svých lodí vnímal až příliš bolestně. Vojenská disciplína ho nutila přijmout děsivou skutečnost jako holý fakt, ale jeho lidské já ho sžíralo k nevydržení. Nervy mu povolovaly s každým dalším smrtícím zásahem pozemských střel. Když jednotlivé monitory pilotů zhasínaly a ukazatele životních funkcí se měnily v nehybnou čáru, vynořila se mu v mysli trýznivá představa z doby, kdy sloužil u letectva a při cvičném letu omylem odtrhl konektor biosnímačů z řídicí desky.

Stalo se to velice snadno, když jeden z bezpečnostních popruhů nevydržel extrémní přetížení akrobatických kousků, které rád předváděl nad letištní věží, a přetížení ho vytrhlo ze sedačky a přirazilo nesmírnou silou ke stěně kabiny. Nikdy nezapomene, jak vyjeveně zíral na chuchvalce drátů mizející v útrobách lesklého skafandru a hlavou mu prolétávala divoká směsice nadávek ve většině soplanských dialektů.

V zápětí automat přepnul na automatického pilota, který se začal velmi zvolna navádět na přistání. Trvalo to nesnesitelně dlouho. Automatický detektor životních funkcí byl bez signálu a tak v souladu se směrnici pro nouzové stavy kdesi ve svém biočipovém mozku konstatoval smrt pilota a vypnul přívod kyslíku, aby zbyla větší rezerva pro střelce, který se krčil v oddělené spodní kabině stroje. Sarga se začal dusit. Nejdříve pomalu a nenápadně. Vzduch, který dýchal, byl čím dál prázdnější. Musel dýchat více a hlouběji a přesto měl pocit, že se dusí. Panika, křeče, horečka, pot a široce rozevřené oči v namodralé tváři ujistily vyprošťovací četu o skutečném stavu pilota hned, jak ho uviděli. Dávali mu padesátiprocentní šanci na přežití a tvrdili cosi o celoživotním poškození mozku. Mýlili se. Když se tehdy Sarga probрал, byl to zase on. Svěží, energický a rozhodný velitel. Nic mu nechybělo. Snad... Snad jenom drobnost. Ale ta se objevila až mnohem později. Až poté, co se stal nejvyšším velitelem tajné služby, a při jedné z extrémně náročných akcí se náhle shroutil. Ne, nebylo to pravé nervové shroucení. Prostě vypnul. Usnul s otevřenýma očima. Zdánlivě bez příčiny, ale vzbudit se nedal. Probral se až po pěti hodinách a nic si nepamatoval.

Tehdy to všechno dost vyděsilo a vzápětí mu zařídili každoroční dovolenou na zotavení, kam jezdil již čtvrtý rok právě do nedalekého rekreačního centra. Celý ostrov pro sebe, krásné dívky, zpěv exotického ptactva a šumění vln. Prostě dokonalá relaxace.

Doktoři tvrdili, že maximální riziko opakování podobných stavů je právě teď, v solanském letním období, kdy metabolismus pracuje rychleji a emoce jsou intenzivnější. Toto rizikové období by normálně trávil zcela nerušen v absolutním klidu, nebýt těch dvou prokletých pozemšťanů. Ten Stone od SDPP a jeho zákeřný android. Za všechno mohou jen a pouze oni.

Mark se zvolna probíral z narkózy a první, co uviděl, byla ustrašená tvář jeho syntetického přítele. Pokusil se vstát, ale lokty se mu podlomily.

" Ještě chvíli lež, Marku, než se probereš úplně." Prolomil Ray tíživé bzucení ventilace a desinfekčních přístrojů, do kterých právě čtyři chirurgičtí roboti odkládali zbytky zakrváceného biologického sarkofágu a desítky lesklých ostrých nástrojů.

Moderní medicína se stala kombinací kybernetiky a klasického lékařství, přičemž slepě napodobovala většinu operací vykonávaných lidskými lékaři bez nějakých větších technických vylepšení. Jedním z důvodů byla i skutečnost, že unie pozemských lékařů vydala prohlášení, které povolovalo operace vykonávané automaty pouze v případě, nemůže-li být přítomen lidský lékař. Odvolávala se přitom na humánní etiku a možnost zneužití strojů, které se podle prohlášení zabránil tím, že stroje nesmí improvizovat, ale budou vykonávat naprogramované operace přesně v předepsané kvalitě, která byla nepatrně nižší, než kterou by mohl poskytnout středně dobrý pozemský lékař.

Mark byl samá jizva a bolelo ho celé tělo. Nechápal, co se to s ním vlastně stalo. Od okamžiku, kdy spolu s Rayem utíkali jako o život přes vlhký letištní beton, si už vůbec nic nepamatoval. Znovu se pokusil vstát. Dalo to nesmírnou práci a každou chvíli sykal bolestí. Nakonec se přece jen odlepil od lůžka a spustil nohy na podlahu. Promnul si oči.

" Kde to jsem ?? "

Ray se pokoušel nepanikařit a nějak ohleduplně svému příteli vysvětlit současný stav situace.

" Víš, Marku, tam na tom letišti tě trefili, pak jsi omdlel v kabině, pokusil se tě zabít zubařský robot a mezitím jsme uprchli v solanském bojovém křižníku, kde jsme ještě právě teď."

Mark jen tupě zíral. Po chvíli mu došlo, co to vlastně android říkal a udivenně zakroutil hlavou. Znovu sykl bolestí a chytl se za zátylek. Čerstvá jizva o sobě dala vědět a bolestivé svrbění kůže se téměř nedalo vydržet. V diagnostickém automatu cosi písklo a ke Stoneovi přitápl jeden z menších zdravotních robotů a přestříkl mu zátylek nějakým chladivým sprejem. Mark byl od tohoto okamžiku celý ztuhlý a snažil se moc nehýbat. Ptal se však dál.

" Kdo tedy teď vlastně řídí tenhle křižník ? Ti roboti jsou na solaňany nějak moc přátelštější." usmál se kapitán.

" Správu lodi převzal Ray 2, moje softwareová kopie. Před tvou operací se z tohoto sektoru odpojil, ale nedivil bych se, kdyby nás už zase poslouchal."

Mark se přestal usmívat. " Odkdy řídí křižníky samostatné programy ? "

Ray odpověděl. " Od té doby, co si vede Solan svůj vlastní tajný vojenský výzkum."

" Hmmm... Tak to bude asi ještě veselé." ucedil Mark a obrátil se jiným směrem. " Kde se tedy právě teď nacházíme ? "

"

Právě když se android chystal k odpovědi, ozval se z reproduktoru u stropu Ray 2.

" Nacházíme se na stacionární oběžné dráze nad asteroidem Alfa čtyři. Pod námi jsou pravděpodobně solanské výzkumné laboratoře a zřejmě i jejich věznice. V průběhu kapitánovy operace jsem prováděl výzkum v radarovém spektru a zjistil jsem, že z podzemních urychlovačů asteroidu unikají silné neutronové svazky. Podle zbytkové radiace z

obletových snímků to vypadá na dvě atomové elektrárny v blízkosti magnetických pólů tělesa."

Ray se otočil ke stropu a vyčítavě vykřikl: "To jsi celou dobu jenom studoval snímky, zatímco tady Markovi šlo o život?"

V reproduktoru u stropu zašumnělo a ozval se o poznání stísněnější hlas. "Vím co se stalo. Prošel jsem zrychlené záznamy. Ale v té době jsem se zabýval zaměřováním nouzového radiového volání z asteroidu."

Místnost zaplnil jednolitý šum, ze kterého občas vyřázel hysterický hlas agenta Jonese. Zpráva nebyla ucelená, ale bylo z ní jasné, že Jones je ve vážném nebezpečí."

První se vzpomínal Mark: "Ale vždyť Jones se vrátil zpět na Zemi. Byl sice ve špatném stavu, ale vrátil se. Co by tedy dělal teď a tady?"

Ray se zamyslel. "Mě se ten Jones na Zemi nějak nezdařil. Nedalo se s ním mluvit, nevtipkoval, ztratil zájem o kariéru, vždyť to snad ani nebyl on."

"Říkalo se, že mu někdo vypláchl mozek," dodal Mark.

"A co když to nebyl vůbec on, ale jeho identická rychlokopie z DNA. Tu přeci dokážeme vyrobit do měsíce i na Zemi a jediný problém bývá s tím, že má úplně prázdný mozek."

"Ty myslíš, že nám poslali zpátky jeho kopii, robota s prázdnými krystaly a opravdového Jonese drží tady dole pod zánkem?"

"Vypadá to tak."

"Ale to by musel být moc dobrý, aby se dokázal dostat k vysílačce a volat pomoc," divil se Mark. "Jones nikdy moc dobrý nebyl. To se mi nějak nezdařilo."

"Vypadalo to věrohodně," přesvědčoval Ray. "Přece ho tam nenecháme jen tak chcípnout. Ray 2 mu už stejně slíbil pomoc."

"Ray 2 si může pro mě za mě slibovat co chce komu chce. Šéf jsem tady já."

Ray přiložil prst na svá syntetická ústa a podíval se na Marka. "Ne tak nahlas, co kdyby se urazil. Nezapomeň, že má celou loď pod kontrolou."

Mark se zarazil. "Cože??"

Světla u stropu zamihotala a v místnosti vypadl proud. Hlídací androidi vstoupili do dveří a ztuhlí v pohotovostní pozici. Reproduktoři u stropu znovu ožily, tentokrát strohým a nepříjemným hlasem.

"Marku, určitě sis už několikrát všiml, že se u mě objevují i lidské emoce. Všiml sis?"

"No to víš, že jsem si toho všiml," ucedil znechuceně kapitán a marně uvažoval, jakým směrem to asi kopie androidovy mysli míří. Podle něj byl Ray psychopat, možná ještě o dost nebezpečnější než on sám. Ale měli se rádi. Zachraňovali si navzájem život, který pro oba vždycky znamenal společné vzpomínky na desítky akcí v mnoha soustavách náležíčích k pozemské unii. A pak i v několika, co se k unii přidaly až jejich po akci. Co to tedy ta Rayova kopie může chtít?

"Objevil jsem další lidskou vlastnost. Je to ješitnost. Určitě o ní něco víš."

Mark se začal potit, ale raději nic neřikal. Říkali o něm, že je ješitný, ale on to vždycky považoval za hloupé žvásty podrádných závistivců, kteří mu chtěli škodit.

"Slíbil jsem agentu Johnsonovi pomoc. Podle kodexu SDPP je povinností každého androida chránit agenty v akcích. Já vím, že ty jsi Johnsona rád neměl. Ale to nevádi. Pomoc jsem mu slíbil a své slovo dodržím."

"Tak tam pošli samonaváděcí člun s roboty," přesvědčoval do tlampače kapitán.

"Tak jednoduché to není. Roboti ho nenajdou, chybí jim lidská zkušenost a úsudek. Pomůžeš mu ty."

"Ale já jsem po operaci. Málem jsem to nepřežil. Měl bych být v klidu a nepřetěžovat se."

"Ale Marku. Dobře vím o tvé skvělé regenerační schopnosti, kterou disponuješ. Vždyť jsi ji získal jako dárek od cizí bytosti na jedné z našich prvních akcí. Do půl hodiny jsi úplně fit. Víš to lépe než já. Výsadkový modul už jsem ti připravil."

"Já mu nechci pomáhat. On by mi taky nepomohl."

"Kdyby měl s sebou androida, tak by musel."

Mark se otočil na Raye. "Co ty si o tom myslíš? Není nějak moc důsledný?"

Ray si posteskl. "Promiň, pospíchal jsem a nestihl jsem provést cenzuru nařízení SDPP. Tohle je jejich originální verze mého programu. Já se řídím podle něčeho úplně jiného, ale bál jsem se, že by to nemuselo fungovat a to by byl náš konec."

"Hmm... Tak to je tedy skvělé." Mark se dlouze zamyslel s údivem pozoroval, že ho jízva ze krkem přestává bolet. Pokusil se podrbat a nic se nedělo. Skvělé. Takže zázračná uzdravovací schopnost nezmizela.

Tlampač u stropu znovu spustil. "Jste povinni zachránit každého agenta ohroženého v akci. Pokud do výsadkového modulu nesestoupíte dobrovolně, budete k tomu donuceni násilím."

Oba strážní roboti udělali několik rychlých kroků vpřed.

"Tak já to беру. Zachráním ho." Vyřikl Mark. "Stejně mi nic jiného nezbyvá."

Kapitán otráveně svěsil hlavu a seskočil z lehátka. Před chvílí se probral, a už znovu do akce. Čert aby to vzal. Pohlédl vyčítavě na Raye a pak oba společně vyrazili směrem k vyčkávacím strážným robotům, kteří před nimi úslužně pootevřeli protáček dveře. O několik minut později se od křižníku odlepil malý výsadkový modul a zamířil k asteroidu.

Zatímco těžkého Sargu vynášeli přivolání nosiči ven z místnosti, ujal se jeden ze starších solanských důstojníků velení. Byl to snědý energický muž s vystouplými lícními kostmi, typickými pro obyvatele solanské galaktické oblasti.

Na rozdíl od občasného Sargova dobromyslného výrazu, důstojníkovu tvář pokrývala neměnná sešklebená maska permanentně zuřícího hráče pokeru. Otočil se k ostatním důstojníkům a hlasitě pronesl.

" Přišli jsme sice o několik bojových člunů a náš velitel je právě teď v dost špatném stavu, ale bitva ještě nekončí. Podle nejnovějších informací se do systému blíží nadsvětelnou rychlostí jeden z našich bojových křižníků. Měl by se vynořit v průběhu příštích několika minut."

Jeden z důstojníků chvíli přemýšlel a pak se zeptal. " Myslíte, že bude jeden náš křižník stačit ? Pozemšťané mohou být dobře vyzbrojeni a v podstatě mají v tuto chvíli v našem systému pod kontrolou dva bojeschopné křižníky."

" Podle našich informací dobře vyzbrojeni nejsou. Minulý měsíc vstoupila v pozemské unii v činnost úsporná vyhláška o vybavení a výzbroji galaktické policie, takže právě teď vystříleli zhruba polovinu své munice." důstojník se dramaticky odmlčel a pak dodal. " A co se týká druhého křižníku, je stále ještě ve stínu za naším asteroidem a vůbec netuší, co se tady děje. Navíc z něj před okamžikem odstartoval záchranný modul pro fiktivního agenta Johnsona. Takže Stone už na palubě není. Žádný strach."

Důstojník udělal několik kroků ke spojovému technikovi a pokusil se na tváři vykouzlit škleb vzdáleně připomínající dobrácký úsměv svého předchůdce.

" Připravte pro náš křižník instrukce k útoku, jakmile se vyloupne z meziprostoru. Útok provést žárovou plazmou, ať máme ještě nějaké zajatce. Naši vědci potřebují dělat hodně pokusů a dobrovolníků je stále méně a méně. Ale jinak ať to vyřídí co nejrychleji. Už by se měli každou chvíli vynořit kousek od nich."

Operátor překotně datloval instrukce do kódovacího zařízení a důstojník si poodstoupil od obrazovek a spokojeně se usadil do křesla. Jeho příkladu následoval i zbytek solanského velícího sboru, takže to v generálním štábu vypadalo v tuto chvíli jako v kině před premiérou. Všichni upírali své zraky do záře velkého projektoru, na temnou siluetu pozemského křižníku obletovaného troskami drobných úlomků a z celého srdce mu přáli ten nejhorší konec. Do akce zbývalo pouze několik sekund.

Plukovník Parker se z posledních sil sunul úzkou chodbou směrem ke dveřím do výstupní šachty záchranných modulů. Otřesy byly velmi silné. Krvácení z bolestivé široké rány na temeni hlavy mu každou chvíli zaclonilo výhled bublajícími temnými skvrnami, které zaplavovaly jeho hrůzou zúžené oči. Teď přišel silnější náraz. Zářivky u stropu pohasly a na obou stranách chodby se rozsvítila mihotavá nouzová světla. Plukovník se zapotácel a ztratil rovnováhu. Při svém pádu se pokusil opřít o šikmou zeď chodby, kde za sebou zanechal dlouhou rudou skvrnu.

Voda z hygienického bloku prýštila v dalších vlnách z pootevřených dveří za Parkerovými zády a omývala jeho zhroucenou postavu chladivými porvy v rytmu neustálých otřesů lodi.

" Nouzová situace. Stav nejvyššího ohrožení !! " chrllil automatický hlásič u stropu už kdovípo kolikáté své zbytečné hlášení, které už nikdo nepotřeboval, protože ti, co ještě žili, dobře věděli, jak je situace vážná.

Plukovník se pod další sprškou vody znovu probral a pokusil se vstát. S nejvyšším vypětím sil se mu to nakonec podařilo a tápavým krokem zamířil dál ke vzdálenému konci chodby. Při každém dalším nárazu zavrával, ale přesto pokračoval nejistým krokem stále vpřed, za svým cílem. Doufal jen, že mu na palubě nechali alespoň jeden záchranný modul.

Nemohl tušit, že moduly jsou na svých místech skoro všechny, protože řídicí kabina dostala přímý zásah a vzápětí se kosmický křižník samočinně rozpojil na uzavřené menší moduly, které se od zasažené části vzdalovaly maximální rychlostí. Byla to předem naprogramovaná taktika, při které se mělo alespoň části posádky podařit ve své izolaci přežít, dokud nepřiletí záchranné týmy. Zde ovšem tato pomoc nepřicházela v úvahu. Nepřátelský křižník vytrvale pokračoval v postupné likvidaci jednotlivých válcovitých segmentů, které se v kosmické tmě rozpoštěly do nádherných duhových oblaků jeden po druhém.

O tom všem neměl naštěstí Parker ani tušení, protože celou dobu boje strávil ve své oblíbené vaně, chráněné výkonným antigravitačním zařízením. Byla to absolutní pohoda až do okamžiku, kdy pozemský křižník dostal přímý zásah. To nebyl normální zásah. Bylo to mnohem horší než všechno, co kdy plukovník zažil. A že už toho bylo hodně.

Jako první vypadla antigravitační ochrana a záložní zdroje nenaskočily. Při dalším prudkém nárazu se utrhł těžký bojler s vodou, vyrobený ve starodávném stylu z odlehčeného plastexového stropu kabiny a s rachotem se zřítíl Parkerovi na hlavu. V tom okamžiku dostal sousední oddělený segment další přímý zásah a plukovníkova široká vana se proměnila v rozbourěný oceán. Dusivé přívaly všudypřítomné vody byly nesnesitelné. Zkroucený pod těžkým bojlerem nebyl schopen se sám vyprostit a tak musel netečně čekat, až desítky litrů vzácné vody vytečou proraženou boční stěnou ven z nádoby. Hladina ve vaně se stále zvyšovala. Krev se řinula z rány a o Parkera se začalo pokoušet bezvědomí. Vysoké trumpetky v uších ho varovaly před blízkým koncem a svaly zvolna ochably. Naposledy se vzepřel a všechnu svou sílu namířil proti závaží, které ho pomalu ale jistě lisovalo k zrcadlovému dnu vany. Tíha náhle povolila a poloprázdný sud se odvalil stranou. Konečně mohl polomrtvý plukovník vylézt z vody. Jeho první myšlenkou byl záchranný modul.

Krutá zima a nedostatek kyslíku. To byly základní dva problémy, nad nimiž právě intenzivně přemýšlel radarový operátor, který po útoku ve své sekci zůstal jako jediná živá bytost. Na několika zbývajících funkčních monitorech zvolna popraskával nekonečný ohňostroj elektrických výbojů v jednotlivých úsecích. Přerušená vedení vesele jiskřila po chodbách a vybíjela svoji přebytečnou energii do všeho, co jim stálo v cestě.

Tenkou škvírou ve stropě s hlasitým sykotem unikaly zbytky vzduchu a teplota v místnosti klesala na operátorův

vkus až příliš rychle. Marně si snažil vzpomenout, co se vlastně stalo. Bylo to jen pár okamžiků a pak nastal konec. Konec všech jistot, konec křižníku i posádky, konec všeho. Snad měl tomu nadutému důstojníkovi přeci jenom říct o svých soukromých pozorováních. Ovšem teď už se zase nemusel bát, že by někdy někdo studoval záznamy měřících přístrojů a odhalil tak jeho zradu. Ne. Ta země společně s tímto vrakem. Ale to nesmí být úplný konec. Myšlenky na smrt ho přiváděly na pokraj šílenství. Chce žít. Je mu teprve třicet a nestudoval celý život jen proto, aby tu teď úplně zbytečně zemřel. Vždyť se ještě na Zemi nestihl ani připojistit. Tehdy mu to nepřipadalo důležité. Ale teď?

Jeho pozornost upoutal neobvyklý pohyb na jednom z monitorů. Nemohl se mýlit. Byl to člověk. Živý člověk. Tápavá postava plukovníka Parkera se pomalu protáhla kolem kamery a sunula se dál.

"Ten tedy vypadá." ucedil operátor. Nepřekvapilo ho ani tolik, že jeho nadřízený není oblečen, ale nechápal, kde mohl přijít k tak ošklivé ráně na hlavě. Pravda, tady sice byli také všichni mrtví, tedy až na něho, ale za to si mohli sami. V okamžiku, kdy se s jasným zábleskem vyloupil z meziprostoru solanský hvězdolet, většina posádky relaxovala po snadném vítězství. Pak už bylo pozdě. V raketových zásobnících byly pouze střely pro přímý raketový útok na pozemské cíle a s těmi si odolný štít nepřátelského křižníku hravě poradil. Stejně jich nebylo mnoho. Nebyl čas. Pak, zcela bez varování, vyšlehl z boku křižníku záblesk a zcela sežehl velitelské řídicí centrum. Okamžitý výbuch i únik kyslíku nadělaly strašnou paseku a operátor byl zřejmě jediný, kdo něco podobného očekával. Toho, že mu několik okamžiků před touto osudnou příhodou přinesl jeden z robotů azbestový skafandr, si všiml pouze druhý operátor a reagoval tím, že pronesl cosi o ustrašených zbabělcích. Více už říct nestačil. Ve schonu, kdy všichni překvapeně zírali na nepřátelskou loď, si operátor stihl kombinézu obléct a pak se to stalo. Kabina pukla a úzkou škvírou u stropu se vřítla do místnosti záplava zapálené plazmy. Ta v několika sekundách zmizela jako by tu nikdy nebyla a zanechala za sebou dílo zkázy. Plastex vydržel, ale lidé ne. Žár vystřídal mráz, ale proti němu nebyl odolný ani jeho azbestový skafandr. Vytápění běželo naplno, ale rezerva stačila sotva na čtvrt hodiny. Za chvíli bude konec.

Technik se zamyslel. Jestli tam někde venku Parker může chodit, znamená to, že je tam kyslík a normální teplota. Ještě jednou se podíval na monitor a z displeje určitě chodbu. Musí se tam dostat, dřív než bude pozdě. Možná že je to jediná část sektoru, která má ještě vlastní vzduch a teplo.

Sehnul se nad spálenými zbytky jednoho z důstojníků a odepnul mu od pasu laserovou pistoli. Opatrně ji vsunul do postranního laloku svého oděvu a vydal se ke dveřím.

Parker vrávorá vyčerpáním. Nedokáže to. Všudypřítomná únava ze ztráty krve mu vzala většinu sil i přesto, že se krvácení již téměř zastavilo. Byl u konce svých sil, ale šachta s moduly se táhla již za příštím záhybem chodby. Zatnul zuby a udělal posledních pár kroků. Když se mu otevřel výhled na desítky nepoužitých a připravených strojů, poklesla mu čelist. To není možné. Vždyť s ním na palubě bylo tolik zbabělců. Kdyby mohli, určitě by okamžitě uletěli. Takže... Takže musí být všichni mrtví.....Mrtví!

"To je hrůza!" zakřičel do prázdného hangáru a svět se mu před očima zatočil. Ještě než ztratil vědomí, pocítil mrazivý chlad a silný záchvat nevolnosti z nedostatku kyslíku. Poté již pro něho jakékoliv starosti přestaly existovat.

Opreátor se skláněl nad plukovníkovým tělem a snažil se nahmatat tep. Slabé záškuby v pravém zápěstí svědčily o Parkerově tuhém kořínku. Technik se sehnul a přehodil si svého nadřízeného přes rameno.

Za galaktické války, kterou vedly mezi sebou Solan a šest sousedních planet, by mu zřejmě podobný hrdinský čin vynesl vysoké vyznamenání, nebo alespoň doživotní úctu všech spolubojovníků, ale tady nic podobného čekat nemohl. Vlastně ani nevěděl, proč právě teď zachraňuje život nějakému vojákově, kterého ani pořádně nezná. Ale to právě teď ani vědět nepotřeboval. Prostě ho chtěl zachránit a to stačilo. Třeba už je stejně pozdě..

Opatrně naložil Parkera do modulu a přiložil mu na hlavu sondu diagnostického programu. Měl trochu výčitky svědomí, že svým příchodem narušil vzduchotěsnost celého systému a nebyl si ani jist, zda se plukovník nezhroutil vinou tepelného šoku nebo přechodného nedostatku kyslíku. Teď už na tom nezáleželo. Automat navlékl Parkerovi speciální kombinézu, ze které mu začaly do žil proudit husté směsi vitamínových koncentrátů a povzbuzujících prostředků. Jistící popruhy obepjaly již tak nehybnou sedící postavu a automat hlásil přípravu na start.

Radarový technik si utáhl jistící popruhy a zkontroloval pojistku katapultu. Na řídicím panelu nastavil nacvičeným pohybem automatický režim a se zatajeným dechem stiskl tlačítko start. V modulu byl zatím poprvé a všechny testy absolvoval pouze na trenažérech. S nepříjemným pocitem si uvědomil, jak je nervózní. Neměl rád závratě. Zavřel oči. Svět se s ním trochu zakymácel a když oči po chvilce znovu otevřel, spatřil pod sebou široké barevné plochy asteroidu, na který měl pozemský křižník zaútočit. Jaká ironie. Zbytky po kdysi hrdém a krásném skvostu pozemských technologií zůstaly kdesi vysoko nad ním a on se teď snašel společně s raněným šéfem výpravy dolů do neznáma, vstříc civilizaci, kterou se ještě před chvílí chystali zničit.

Modul zažehl své raketové motory a v hořících gejzírech tryskajících plynů zamířil vstříc svému poslednímu cíli, který v temném kosmickém prostoru osaměle zářil desítkami pestrých odstínů odražených paprsků, jimiž ho zalilo místní narůžovělé slunce.

Rozžhavený modul se zaburácením právě prorážel nejvyšší vrstvy umělé atmosféry asteroidu. Vířivé turbulence rozechvívaly každický segment jeho složité konstrukce až na hranici únosnosti a oba agenti SDPP se chvěli dychtivým očekáváním ve svých výsadkových kapslích.

Mark si právě zmateně opakoval dětskou říkačku, kterou mu poradil výcvikový psycholog a snažil se zapomenout na podivnou směsici nervozity, napětí, rozjitřených smyslů a neidentifikovatelného strachu, která v bouřlivých poryvech cloumala jeho neurony. Ray v sousední kapsli na tom byl o poznání lépe. I elektronický mozek si byl schopen uvědomit hrozící nebezpečí, ale bylo to nebezpečí předem naprogramované, neodvratné a prostě k němu dojde. Andrid seděl zcela klidně a soustředil se na správné načasování výsadku. Na něm teď záviselo všechno. Pravděpodobnost zásahu v atmosféře nepřátelské planety byla vysoká a běžný výsadkový modul v takových podmínkách neměl skoro žádnou šanci na přežití. Protiradarová ochrana pracovala již několik sekund na plný výkon a rozstříkovala do étheru kolem výsadkového člunu směsici vln nejrůznějších kmitočtů, které společně s dohořívajícími zbytky vnějšího radiačního krunýře, rozprsklého před několika okamžiky do atmosféry, dávaly šanci na několikaminutové zmatení nepřítele. Modul však přesto nebyl bezpečný.

Podle interních směrnic SDPP se jednalo o vojenskou záchrannou akci na cizím území a proto musely být použity kapsle. Marka to nijak nepotěšilo a když zjistil, že mu palubní počítač přibálil do výbavy i malou příruční jadernou pumu, proklel všechny fanatiky, kteří v teple svých kanceláří v pohodě vymýšlejí válečné směrnice. Vždyť jdou jenom zachránit nějakého agenta, kterého podle Markova čistě soukromého názoru stejně není vůbec žádná škoda. Tak proč, proboha, plýtvají tolika prostředky a energií. A teď ještě ty kapsle.

"Dvacet sekund do odpálení." hlásil strojem chladným hlasem Ray.

Mark se začal potit. Přetížení dvanáct gé, které ho v příštím okamžiku očekávalo, mu dělalo dost těžkou hlavu. A bude ještě těžší. Bude to sice jenom okamžik, kdy speciální nálož v kapsli zmírní náraz výstřelu, ale stejně to bude strašné. Kapitán proklel všechny Solaňany, kteří přišli na ten hloupý nápad, vybavit své křížníky tímto pozemským válečným vynálezem. Kapsle byly sice praktické pro vojenské akce typu komandos, kdy jste ze stratosféry vystříleli nad kontinent svou elitní jednotku a pak už jen s uspokojením sledovali, jak tam všechno hoří a doutná, ale na akcích SDPP se podobných vymožeností obvykle nepoužívalo.

Pravda. Patřilo to k základnímu výcviku. Ale to už je dávno a Markovi na to zůstaly jen hrůzné vzpomínky ve kterých mu splýval děs a utrpení z odpáleného výsadku s bolestmi hlavy z levného alkoholu, kterým se snažil nabýt opět duševní rovnováhy. A teď je to tu zas. Zlomyslný počítačový program Ray 2 pro něho připravil hotové peklo. Dokáže to přežít? Nebyl si vůbec jist.

"Tři sekundy do odpálení."

Samočinné popruhy se zařizly do svalů. Silný tlak ponořil kapitána do rosolovité anatomické vystýlky. Oba uzávěry kapsle současně cvakly a uvolnily pojistky projektilu. Mark se začal potit. Musí myslet na něco příjemného. Za několik okamžiků se propadne o desítky kilometrů do hloubky, kde bude muset sám řídit svůj pád. Vzpoměl si na Elsu. Vybavila se mu usměvavá, krásná, zářící vitalitou a štěstím. Byla přesně taková, jakou ji chtěl právě teď mít. A pak se to stalo.

Mohutná exploze zatřásla realitou a obě kapsle náraz opustily výsadkový modul, který pokračoval v pozvolném předem naprogramovaném sestupu. Mark s Rayem se ve svých uzavřených elektronických rakvích bleskurychle provrtávali atmosférou níž a níž dolů ke svému cíli.

Zpěněná krev, prudký tlukot srdce, bolest v celém těle. Kapitán cítil, že se začíná probírat. Nemá moc času. Kryt v přílbě se s tichým šelestem pomalu odsouval a odhaloval fantastický výhled na neznámou krajinu. Vysoké tóny generátoru postupně sílily, až donutily Marka úplně otevřít oči. Opatrně zamrkal a snažil se najít nějaký orientační bod. V této neznámé krajině to nebyl žádný velký problém. Trojice pyramidových výčnělků nad obzorem byla jediným spolehlivým ukazatelem v této nepřehledné změti zeleně a horských masívů. Aniž si to uvědomil, nasměroval kapitán svoji kapsli tím směrem.

"Cíl identifikován, vysílač Johnson lokalizován tři kilometry pod povrchem severně od pyramid." hlásil Ray.

"A co modul, jak je na tom?" zeptal se Mark.

"Zatím se bez problémů navádí na přistání v džungli." konstatoval suše android.

Kapitánem začloulala vlna spravedlivého hněvu. Takové utrpení, spousta bezpečnostních opatření a všechno zbytečně. Taková byrokracie.

Náhle Markovi zadrnčel v přílbě vzrušený Rayův hlas. "Modul právě dostal přímý zásah jadernou střelou. Okamžitě přestal existovat. Od této chvíle jsme bez spojení se základnou."

Kapitán pocítil zcela nepatrný záchvěv spokojenosti. Alespoň, že to nebylo zbytečné. Naklonil se ke komunikátoru. "A proč ta panika. To se přece dalo čekat, že na nás zaútočí."

Vzápětí se ozval opět chladný syntetický hlas. "Jenže oni nezaútočili."

"Cože? A kdo tedy?"

"Střela přilétla zvenku."

"Takže ne z asteroidu? Jak je to možné? Vždyť tam nikdo kromě nás nebyl."

"No právě." ucedil android. "Podle mých výpočtů vyslal střelu Ray 2 z našeho křížníku, ale nevím proč a nemohu se

s ním spojit."

" Jak dlouho nemáš spojení ? "

" Teprve několik sekund. Od výbuchu."

Mark se zamyslel. " To tedy začíná pěkně. Na nepřátelském asteroidu, bez prostředků, bez základny, bez spojení...." Začaly ho pomalu přemáhat deprese.

" Prostředky máš. Jsi vybaven pro přežití na týden a na zádech máš atomovou bombu."

" Jo." ucedil sarkasticky kapitán. " Až budu chtít spáchat sebevraždu, tak kolem sebe alespoň všechno zamořím."

" To vyřešíme. Věnuj se řízení." pobídl Marka android. "Vchod do podzemí má být podle snímků někde mezi pyramidami."

Obě kapsle vzápětí zavířily nad trojicí obrovských kamenných jehlanů a o chvíli později dopadly na malý výčnělek na boku jedné z nich.

Duté lupnutí a všude bylo plno světla. Po puklé kapsli zbyla spousta tmavých střepů, které dokonale absorbovaly energii nárazu. Mark se zhoupł do kolen a okamžitě vyrazil vpřed po mírně šikmém povrchu rampy nebo co to vladně bylo. Koutkem oka stihl ještě sledovat Raye, který o několik metrů vlevo držel své křídlo přesně v souladu se všemi předpisy o útočné formaci a právě dobíhal s laserovým dělem v ruce k oválnému kamennému sloupu, jenž podpíral klenbu vstupní brány od úzkého vchodu do pyramidy. Napočítal do tří a hodil před sebe dýmovnici. Ta vzápětí zakryla celý vchod hustou směsicí šedavého aerosolu, který zanechával na temně černých kombinézách obou astronautů velké šedivé skvrny. Ray se neklonil ke vchodu a vysypal dovnitř celou energetickou dávku ze své zbraně. Vzápětí couvl a přitiskl se ke stěně. To byl ten pravý okamžik pro Marka. Vyrazil vpřed a vši silou proskočil kouřovou clonou dovnitř s prstem na spoušti svého akustického zářiče. Byl v pohotovosti, připraven okamžitě střílet.

O chvíli později zaznělo z hustého dýmu táhlé zavytí a úzký sloupec energie odkudsi z nitra chodby přetáhl jeden z vnějších sloupů držících klenbu. Kamenné štěpiny se rozstříkly do okolí a stavba se začala hroutit. Ray se na poslední chvíli odrazil od stěny skočil za Markem do útrob podivného jehlanu. Nutno dodat, že ani on nepředpokládal, že za hustou clonou dýmu se nacházejí dlouhé, prudké kamenné schody, které mizí kdesi v podzemí. O několik okamžiků později následoval svého kolegu od SDPP, škobrtl o první schod a pak mu již nebylo pomoci. Gravitace zde byla sice podstatně menší než na Zemi, ale správně sešikmené schodiště dokáže pravé divy. Alespoň že se ovládl a nevystřelil z dezintegrátoru. Mohlo být ještě o něco hůř.

Když se těžce pomlácený Mark znovu postavil a podpírán Androidem váhavým krokem vykročil do spleitého labyrintu chodeb, zazněl odněkud shora hromový rachot.

" Tlaková vlna výbuchu čluu zřejmě právě dorazila." hlásil Ray.

Mark se podívil. " Není to nějak moc silné ? Co to bylo za bombu ? "

" To nejsilnější, co na křižníku bylo."

" Asi jsme Raye 2 něčím dost naštváli."

Android kroutil zamýšleně hlavou a pravidelným krokem táhl svého téměř bezvládného přítele pryč, dál temnou chodbou.

Radarový technik si prohlížel terén na ploché obrazovce záchranného modulu a se znepokojením si uvědomoval, že tento asteroid je až příliš živý. Má téměř pozemskou atmosféru. Řekl by spíše, že solanskou, ale ta vegetace, to je neuvěřitelné. Právě ppřelétávali nad rozlehlou džunglí a tak sledoval dvojici bleskurychlých šelem, jak vytrvale pronásleduje zběsile prchající stádo vyděšených býložravců. Něco se mu na tom nezdálo, ale stále si nemohl uvědomit, co to je. Až pak na to přišel. Obraz divočiny něco takového nezná. Šelmy nikdy neloví pro zábavu, ale z nutnosti. Tohle však bylo něco jiného. Za stádem se svíjely desítky umírajících zvířat, ale dravci vytrvale hnali stádo před sebou někam pryč. Kam ? Těžko říct.

Plukovník Parker na vedlejším sedadle se právě začal probírat z bezvědomí a proto se technik, ač nerad, odpoutal od sledování děsivého dramatu na obrazovce a nařídil modulu další oblet asteroidu.

Plukovník zamrkal a upřel na technika svůj stále ještě mírně zakalený zrak.

" Kdo jste ?"

" Radarový operátor šest, pane. Podařilo se mi zachránit modul i vás. Právě provádíme třetí oblet nad asteroidem."

Parker zavzpomínal. V útržcích se mu vybavovala vana, vytékající bojler s teplou vodou, porouchané antigravitační zařízení a vyčerpávající cesta dlouhou chodbou napříč křižníkem. A pak nic.

" Co se stalo s lodí ? "

" Nevím, pane. Ale je možné, že už neexistuje."

" A posádka ?"

" Nikdo nepřežil." technik cítil výčitky svědomí, ale uvědomoval si, že je to všechno už dávno pryč. Třeba tomu ani nemohl zabránit. Velitel byl takový natvrdlík, že než by mu to došlo, přímý zásah by už stejně mezitím měli. Uklidnil se.

" Promiň." plukovník si jeho rozpaky vyložil jako hluboké pohnutí a litoval ho. Parker byl starý voják a o posádku již několikrát přišel. Nebylo to nic nového. Bude to pěkná dřina, zapamatovat si jména nových členů posádky, až se vrátí na Zemi. Jestli se vrátí. Ale tenhle nováček, kterého ani neznal, to zřejmě nesnáší nejlépe. Bude nutné rozjet nějakou akci, aby neměl čas podléhat depresím. Parker si vzpoměl na poslední protišokové školení, které absolvoval krátce před

odletem a zavel : " Jdeme na přistání, ať to máme za sebou."

" Ale kam ? " podivil se technik. " Už jsem to oblétl potřetí a žádné centrum civilizace jsem nenašel. "

" Zapni infradetektor. Zjistíme, kde mají energetické zdroje."

Zelená barva obrazovky se přelila v červen, která se hemžila desítkami drobných pohyblivých bodů."

" Vypni záznam pohybu, zvířata nás nezajímají."

Technik přešel logiku a sledoval dlouhé černé pásy temné krajiny, která se pod nimi míhala závratnou rychlostí. Obrazovky změnily jas.

" Mám to." vykřikl operátor a zabrzdil modul. Přepnul na normální vidění a neubránil se výkřiku zklamání. Přímou pod nimi právě zuřil velký lesní požár.

" No nic." uklidnil ho Parker. " Letíme dál."

Po dalších pěti obletech zmohla plukovníka dřímota a tak překvapeně vytřeštil oči, když ho při sedmém obletu technik probudil.

" Mám to. "

" Už zas ? "

" Ne, teď to doopravdy mám. Klidný energetický zdroj přímo pod povrchem . Teplo, radiace, prostě super. Civilizace, jak má být. Mám sestoupit ? " tázal se nadšený technik.

Parker se zamyslel. Nebude to jednoduché, ale moc možností nemají.

" Jedem dolů ve spirálách a zkusíme objevit nějaký vchod. Dej mi obraz na normální spektrum." Parker se zadíval na obrazovku, kde ho upoutala trojice vysokých pyramid o několik kilometrů dál, tyčících se hrdě v zelené pustině.

" Něco vidím. " prohlásil technik. " Boční otvor ve skalní stěně pod námi. " podíval se na monitory, "Jde odtamtud teplo. Musí to vést dolů."

" Tak ať už jsme tam." Plukovník se nemohl dočkat. Když kapitulovat, tak co nejrychleji. Vysoká hodnota mu zajišťovala určité výhody i v zajetí a nyní měl v úmyslu jich pro tentokrát hojně využít i za cenu vyzrazení některých závažných vojenských tajemství. Bohužel netušil, že solaňané je v tuto chvíli znají již z první ruky přímo od nově jmenovaného velitele galaktické policie, který právě nastoupil do svého úřadu.

" Admirále, to je neslýchané. Váš křižník byl zničen a vy děláte jako by nic." čertila se Elsa.

" Promoňte mada, ala v tuto chvíli hovoříte pouze s civilní osobou, tak vás žádám, abyste mi nezdělovala žádné přísně tajné informace. " ozvalo se z druhého konce telefonního vedení.

Elsa se snažila obraz na monitoru vyladit, aby alespoň rozpoznala tvář, ale marně. Podpětí, které poslední dobou z nepochopitelných důvodů zachvátilo severní břeh atlantiku, ovlivňovalo i telefonní spojení. Vědci tvrdili něco o poruchách energetických generátorů. Že je prý napadla nějaká bakterie nebo co, ale tomu Elsa nerozuměla. Zato velice dobře rozuměla svému informátorovi, který jí před hodinou sdělil, že zachytil nouzovou zprávu z křižníku vesmírné policie.

" Hovořím s admirálem Neumannem ? " otázala se příkře.

" Neumann u telefonu, ale před deseti minutami jsem byl zbaven hodnosti, takže už vám asi nikdy nebudu muset pomáhat. Zkuste to s mým novým nástupcem. Sbohem."

Ve sluchátku suše zapraskalo a Elsa zůstala vyjeveně zírat do tmavé obrazovky. On zavěsil. To by si normálně nikdy nemohl dovolit. Elsa vlastní polovinu firem, od kterých bere kosmická policie za paušální ceny své vybavení. To tedy znamená, že ho skutečně vyhodili. Ale proč ? Vždyť se tak snažil. Byl na svém postu již více než deset let. Tohle se přece normálně nikdy nedělá.

Elsa v zamyšlení vyťukala další číslo, pomocí softwareového klíče se probourala přes pět kódových blokad, které byly kromě jiného také produktem z jejích laboratoří a už tu bylo spojení.

" Ááá, slečna Swensonová..." usmál se z obrazovky telefonu sympatický čtyřicátník se samolibým úsměvem v tváři. " To jsem rád, že voláte. Myslím, že mám pro vás dost důležitou zprávu..." dramaticky se odmlčel.

" Já pro vás taky." nevydržela Elsa. " Máte o jeden křižník méně a generál Neumann mi něco slíbil."

Muž na obrazovce se ušklíbl a nasadil autoritativní tón. " Sliby bývalého generála mne nezajímají. A ztráty křižníků jsou při naší práci jevem, se kterým se počítá. Piráty sledujeme a až nás dovedou k cíli, zaútočíme..."

" Cože ???..." nechápala Elsa. " A co záchranná výprava ? "

" Podle našich informací nikdo nepřežil, takže není koho zachraňovat. Je to daleko a i pouhý průzkum by byl příliš nákladný na naše možnosti."

" Ale já to zaplatím." vyjekla Elsa.

" To asi ne." tvrdě odsekl nový generál. " Energetické generátory z vašich laboratoří, které máme ve výbavě, vykazují poslední dobou vysoké procento selhání. Dáváte desetiletou záruku, nejdelší v celé pozemské unii. Proto jste také vyhrála konkurs. Takže teď chceme vrátit naše peníze, protože Solan nám přinesl bezkonkurenční nabídku spolehlivějších zařízení."

To bylo i na Elsu moc. Okamžitě zavěsila a další telefonát již patřil firemnímu právníkovi. Mark i Parker v sestřeleném křižníku šli stranou, protože teď jde o všechno. Akcie, prodat, rychle.. V těchto chvílích by Elsa mohla klidně nahradit tři spojovatelky naráz v mezinárodní ústředně. Telefonní smršť, kterou vyvolala, doznívala ještě dlouho do noci a nazítří se burzy s cennými papíry pěkně zprudka otřásly.

Modul se několikrát zprudka zachvěl a potom tvrdě dosedl do bujné vegetace, která se pod ním rozestoupila aby ho zase vzápětí dokonale pohltila.

" Jestli nás budou zkoušet z oběžné dráhy hledat, tak nemají žádnou šanci." zahlaholil s uspokojením radarový technik.

" No, hlavně, že jsme to přežili." odušil plukovník Parker " Jen tak mimochodem, na jakém trenažeru jste se, mladíku, učil létat s modulem ? "

" Na trenažeru galaktické policie, dvě hodiny před odletem." odvětil technik." Moc mi to nešlo, ale patří to k výcviku."

" Měl jsi mě na to upozornit dříve, pilotoval bych já."

" Byl jste v bezvědomí, pane."

" To nevadí ! ", odsekl Parker." I v bezvědomí bych pilotoval lépe, než vy."

" Dobře." ucedil technik " Až budete příště v bezvědomí"

Nedořekl. Nebyl zvyklý příliš často lhát a v tuto chvíli upřímně litoval, že vůbec kdy Parkera do modulu bral. Taková nevědeckost. Kdyby měl alespoň špetku uznání. On je přece radarový specialista, a dobrý. To potvrzovala i skutečnost, že se předpokládaný solanský křižník z mezipropstopru skutečně vyloupil. To přece nikdo jiný nepředpokládal. Ale létat s modulem ? Proč ? Transvozidlo se řídí jinak a podstatně lépe. Míň škube a přistává automaticky. Tyhle zastaralé moduly stejně vyhrabali určitě odněkud z předpotopních skladů. Někdo musel dostat pěkný úplatek, aby je policie zařadila do výzbroje.

Technik celý vztekly seděl ztuhle u řízení a přemítal o nevědku a příkořích světa, zatímco Parker s hlasitým šátráním hledal spínač osvětlení kabiny. Tisíce stonků rostlin se nad kopulí z průhledného plastu opět sepjaly do neproniknutelných snopů a v modulu přestávalo být vidět.

Z palubní desky náhle zašumělo a z komunikátoru zazněl ohlašovací sled tónů právě probuzené nouzové vysílačky. Následovala dutá rána, kdy sebou plukovník leknutím trhl a temenem proplešatělé lebky konečně zavádil o spínač vnitřního osvětlení. Vedle sedící technik se probral z apatie a otočil se k nadřizenému.

" Proč jste to udělal ? Zaměří nás dříve, než se stačíme leknout."

Parker se svým samolibým úsměvem si právě masíroval levou rukou rostoucí bouli na hlavě. Již několik let byl poněkud nedoslýchavý, ale před svým okolím tuto závalu dovedně skrýval. Dokonce zjistil, že jeho zamyšlené mlčení ve chvílích kdy někdo vznesl nepříjemnou otázku, bývá často mnohem úspěšnější, nežli vyhýbavé odpovědi kolegů v důstojnickém štábu. Jednou dokonce díky nedoslýchavosti získal vyznamenání za rozvahu, protože nezpanikařil, když za ním někdo prohlásil, že dochází vzduch. Získal si důvěru všech tím, že jako jediný se ani nehnul a dělal, že neslyšel tu děsivou zvěst. Ostatní po chvíli šílení následovali jeho příkladu a v klidu vyčkávali vstříc osudu. Pomoc přišla kupodivu včas a Parker se až dodatečně dozvěděl, že je vlastně hrdina. To se mu stávalo poslední dobou celkem často. Už se těšil, jestli ho Mark zase jako vždycky zachrání, jak mu bude admirál Neumann předávat vyznamenání. Za co ? Ono už se něco najde. Když jsou ztráty, musí být projev v televizi. A to je pak vhodné aby promluvil velící důstojník o odvaze, hrdinství a podobných věcech. Někdo už před lety zjistil, že úplně nejlépe vypadá, když dostanou oběti posmrtné vyznamenání. Pak ale musí něco dostat i důstojník, který přežil. Tím se mu zvedne i plat a pak je to lepší a lepší.

Parker se těšil ze svých soustavných úspěchů. Náhle si však s údivem uvědomil, že na něho technik nějak podezřele zírá. Napadlo ho, že by měl asi něco neutrálního říct, ale to už bohužel nestihl.

" Konečně, že jste se ozvali. Tak přece někdo přežil. Udejte polohu, ať vás odtamtud dostanem." ozvala se znenadání lámaná galaktština z komunikátoru.

" Kdo to může být ? " divil se technik.

" Nevím." ucedil Parker, který si až nyní uvědomil, že musí hodně napínat sluch, aby technikovi rozuměl. Už je to tak. Sluchový implantát se zřejmě při otřesu poškodil a teď asi dodělává. Ještě pár minut šelestů a pak úplné ticho. Nesnesitelná myšlenka.

" Tady je posádka druhého záchranného modulu. Podařilo se nám přistát. Udejte svou pozici."

Technik se zamyslel. Žádný jiný modul nevystartoval. Všechny byly v boxech. Kdo to tedy může být ? Má dost solanský přízvuk.

" Neznáme svou pozici."

" Tak udejte nějaký výrazný bod v krajině." zchrchlalo to znovu z bedny.

" No, jsou tu takové tři...." náhle se zarazil. Proč to potřebují vědět ? Jestli přistáli v modulu, už stejně nevzlétnou.

Záchranné moduly jsou jednoúčelové. Přistát a konec. A že by je hledali pěšky ? Přece nemohou znát zdejší krajinu.

" Tři coo ?..... Pyramidy ?? " zahřměl divný hlas z tlampače. Silný solanský přízvuk se již nedal zastřít. Bylo to jasné a zaslechl to i Parker.

" S kým se to bavíš ? "

" Nevím."

" Coo ?? "

" Říkám, že nevím." technikovi začaly povolovat nervy. Rozhodl se, že se zeptá přímo.

" Z jaké jste sekce ? "

Hlas z komunikátoru okamžitě odpověděl, jako by na tuto otázku čekal. " Sektor bé čtyři."

" A hodnost ? "

" Já jsem pilot a další tři se mnou v modulu jsou velící důstojníci."

" To není možné ! " rozzuřil se technik. " Viděl jsem je všechny umřít."

Parker se prudce otočil a pátravě se na technika zadíval. Tak a je to venku. Operátor trpce litoval své unáhlenosti a přemýšlel, jak se z toho dostat. Ještě mu nakonec na Zemi přišijou soud. Tato starost, stejně jako většina ostatních

byla zcela zbytečná, ale o tom naštěstí zatím nikdo nic netušil. Snad jen majitel hlasu na druhé straně étheru, který se náhle začal hlasitě smát a blábolit do stanice něco v solanštině.

" Co říká ?" obrátil se technik k Parkerovi, který si ho stále ještě měřil vytrvalým podezíravým pohledem. Po chvilce ticha plukovníkovi posunky naznačil, ať se nakloní k bedně. Pak zesílil příjem na maximum.

Parker zpopelavěl. " Musíme pryč. Rychle." vykřikl a vykopl plastexové dveře modulu. "Zaměřili nás."

" Kolik máme času ? " zajíkl se technik.

" Podle šelestů ve spojení moc blízko nebudou. Tipuju tak tři minuty." zaječel plukovník a ponořil se do husté trávy. Operátor jeho příkladu bleskurychle následoval a tak se za několik okamžiků oba energicky prodírali zvlněnou trávou se zjevnou snahou dostat se co nejdále od modulu.

" Au. Co to bylo ? " hekl technik a s úžasem si vytrhl ze zápěstí dlouhý trn.

" Nevšímej si toho, žádné další trny tu nevidím. Jdeme rychle dál." sykl plukovník.

A pak se to stalo. Oběma pozemšťanům chybělo už jen několik kroků k okraji paseky, když tráva kolem nich náhle zhoustla desítkami ostrých trnů, které v jemných vibracích čeřily okraje temně zelené masy dlouhých stonků.

" Jak to ? Vždyť to tu ještě před chvílí nebylo. " vztekal se technik a opatrně si vyšlapával agresivní vegetací úzkou cestičku vpřed. Plukovník ho následoval, ale nepřetržitě ho nabádal ke spěchu. Ten byl také zcela na místě. Minuty nemilosrdně plynuly a velitel právem očekával v následujících okamžicích něco strašného. Jenom doufal, že solaňané nepoužijí jaderné zbraně. Marně.

V okamžiku, kdy celí rozdrásaní konečně vstoupili na volnou mítinu, vyhoupla se nad obzor vzdálená řízená střela. Líně za sebou táhla svůj bílý chvost a nezadržitelně se sunula vstříc oběma pozemšťanům. O chvíli později se z dálky ozvalo slabé zaburácení.

Byl to souboj času. Oba příslušníci vesmírné policie vyrazili přes mítinu k úzkému otvoru ve skalní stěně a ani netušili, že kromě elektronických senzorů blížící se střely je právě zaregistrovala i dvojice temně rudých očí krvelačné šelmy, v klidu vyčkávající v křoví vedle zdánlivě poklidné mítiny.

Pak se stalo několik věcí najednou. Šelma se mohutným skokem vynořila ze svého úkrytu a při dopadu na planinu roztrhla svými ostrými drápy právě probíhajícímu Parkerovi titanovou kombinézu na zádech. Technik, který běžel za ním, zpanikařil a vytrhl zpoza pasu příruční plamenomet. Proměnil všechno kolem sebe včetně bot svého nadřízeného v hořící spoušť. Parkr se vzápětí odvallil stranou a strhl ze zad hasící přístroj. V poslením okamžiku si stihl zachránit zbytky obuvi. Mezitím skučící psovitá šelma mohutným skokem zmizela opět kdesi v křoví a v praskotu burácejících plamenů bylo slyšet už jen její hlasitě a pronikavě kňučení.

Oba pozemšťané setrvačností spíše proletěli, nežli proskočili otvorem do skalní stěny a propadli se kamsi do hlubin skalního masívu, který vzápětí bez problémů absorboval radiaci jaderné exploze nevídané síly. Nutno dodat, že to nebylo poprvé, ani naposled, kdy dobře načasovaný sled akcí dohnal trosečníky na pokraji šílenství až sem, kde byli vydáni na milost a nemilost pánům z podzemí. Právě dnes odsud vedla pouze jediná chodba. A ta se měla v příštích hodinách stát i jejich osudem.

Oba agenti SDPP šli již několik minut jednou z příčných podzemních chodeb. Syrový zatuchlý vzduch ztěžoval Markovi dýchání. Pozemšťanem zacloumaly každou chvíli prudké záchvaty dusivého kašle. Ray se na kapitána sklesle podíval.

" Dal bych ti něco pro uklidnění, ale nejde to."

Mark přemohl nutkání ke kašli a vyjeveně na androida pohlédl.

" Proč to nejde? Jindy mě na misích cpeš preparáty, že ani nemusím jíst místní stravu a dneska to nejde. Zrovna když je mi doopravdy zle. Nezapomeň, že jsem po operaci."

Další kapitánova slova se vzápětí ztratila v explozi dusivého kašle, který Ray sledoval s očividným znepokojením.

" Ty sis musel při pádu způsobit nějaké zranění."

" To je možné, vždyť jsi na mne spadl i ty a bez antigravu vážíš přes sto kilo."

Android se zamyslel.

" Počkej Marku, tuhleť hlášku budu muset zcenzurovat, jinak budu mít u techniků z SDPP problémy."

" A to ti vůbec nevadí, že já mám problémy už teď ? " sípal Mark. " Jsi povinen mi pomáhat, tak mi proboha něco dej."

" Útlumové prostředky způsobují otupělost a proto jsou na bojových akcích nepřipustné. Ray 2 mi nedovolil, abych si cokoliv bral s sebou."

Mark se zarazil v půli kroku a vysypal ze sebe nesrozumitelný proud nadávek těžkého kalibru. Pak se znovu začal dusit. Když se po chvíli vzpamatoval, prohlásil :

" Na to, že jsme tu jako záchranná mise, jsme v dost špatný formě. "

" Co se dá dělat. Johnsona odsud dostat musíme. Snad pro nás Ray 2 pošle nějaký modul. " odpověděl android nejistě a naznačil Markovi, ať zastaví. Udělal několik kroků vpřed a zahleděl se do dálky. V temném šeru mírně se svažující chodby se z dálky ozýval šelest pravidelných kroků. Musel tam někdo být. A nebyl jeden. Kroky nabývaly na síle. Teď už je slyšet zcela bezpečně. O tom nemohlo být pochyb. Blížili se přímo k nim. Od šera chodby se odloupla dvojice tmavých siluet a s děsivou pravidelností bot dopadajících na kamennou dlažbu chodby se přibližovala blíž a

blíž. Ray strhl Marka k podlaze a zadusil mu v hrdle další nával dusivého kašle. Teď se nesměli prozradit. Ray se změnil ve smrtunosnou šelmu. Generátory v hrudi běžely na maximum a nabíjely syntetické svaly hustými proudy energie, potřebné k smrtícímu skoku. Android pustil Marka a v okamžiku, kdy jedna z postav zastavila a znepokojeně se rozhlédla, skočil. Záříč měl nastavený na plný výkon.

Solanský technik od infiltrační jednotky pohlédl na displej a nevěřil svým očím. Tak brzy to ještě nečekal. Zajásal.

" Máme androida pod kontrolou. Dostal se do dosahu našich tunelových vedení."

Šéf směny odměčkl stopky a suše pronesl :

" Tak hoši, začínáme. Kontakt se sondou v jeho hlavě máme, teď si ho trochu otestujem. Za chvíli se setkají s druhou dvojicí. Nastavte zabijácký mód."

" Na koho ho mám nasměrovat ? "

" Třeba na toho menšího pozemšťana. Důstojníka si necháme na potom."

" Test připraven."

" Aktivujte."

Monitory v sále se probudily ze svého klidu a nabízely nudný pohled na tichou šerou chodbu. O chvíli později se ze tmy oddělila dvojice postav.

" Takže ten menší ? " chtěl se ujistit technik.

" Jo. Start za šest sekund a pak odpojit."

" Myslíte, že to dotáhne sám ? "

" Musí, byl tak naprogramován."

" Tak jo." dopočítal technik a stiskl spoušť injektoru.

Androidovo nitro zaplavila impulsivní myšlenka. Odrazil se ke skoku na jistý cíl. Desetiny sekund ve vzduchu se v jeho mysli protahovaly na neuvěřitelně dlouhou dobu. Ještě v letu zapnul záříč a vyslal jediný smrtící impuls. Okamžik překvapení byl strašný.

Plukovník Parker se třásl jako sulc a pomalu se vzpamatoval ze silného šoku. Bylo to jako ze zlého snu. Ještě před několika okamžiky tu bloudili společně s radarovým technikem, když marně hledali nějaký nouzový východ z této nekonečné chodby. A pak, zničeho nic, se od kamené dlažby odlepila zabijácká postava toho nemilosrdného androida a v desetině sekundy zpečetila jeden lidský osud.

Ohořelé cáry, které zbyly z radarového operátora, právě Ray skládal do úhledné hromádky u stěny chodby. Cítil se dost provinile. Nebylo mu vůbec jasné, proč to udělal. Musel. Asi má nějakou poruchu. Ale jakou, a proč ? Možná z toho děsivého pádu. Třeba se zpretrhalo centrální vedení datových zpětných vazeb. Ale pak by byl hodně nebezpečný. Všem. I Markovi. A to nechtěl. Pojala ho děsivá předtucha. Ještě jeden takový impuls a musí se sám zničit. Jinak to nepůjde. Desítky let paměťových záznamů u SDPP půjdou k čertu, ale Markovi nesmí ublížit. Nikdy. NIKDY!

Mark se jen velmi pomalu vzpamatoval ze silného šoku. Něco podobného se snad ještě nikdy nestalo a podle všech tvrzení SDPP se ani nikdy stát nemělo. A přesto to byla pravda. Teď a tady. Neuplynula ještě ani celá minuta od chvíle, kdy jeho věrný android převzal veškerou iniciativu. Na tom nebylo vcelku nic divného. Dělal to často, když se nas různých misích dostávali do složitých situací, které Mark nedokázal okamžitě uspokojivě vyřešit. Ale tohle bylo něco jiného. Ray v tu chvíli Marka zcela zabořil do podlahy a naprosto automaticky provedl dokonalou vraždu někoho, koho ani neznal. To bylo divné. Vždyť neměl dokonce ani žádnou záminku. Tohle se bude těžko vysvětlovat komisi pro nevměšování. Ale nejhorší na tom bylo, že se Ray zachoval naprosto v rozporu s naprogramovanými instrukcemi. Ano, občas něco zcenzuroval, ale tohle by si nikdy nedovolil. A navíc by měl vidět i po tmě naprosto dokonale a poznad příslušníka vesmírné policie. Tak jak se to mohlo stát ?

Markem zatřásl prudký záchvat zimnice. Zase ty nervy. Už by měl téhle profese nechat. Bylo to příliš náročné. Jestli se odsud dostane, tak už toho opravdu nechá. V paměti se mu vybavilo stejné předsevzetí, které si říkal pokaždé, když se dostal do svízelné situace. Jenže z těch ho obvykle bez problémů dostával jeho věrný android.

Ray. Ten Ray, který před několika okamžiky jen tak mimochodem zpopelnil nevinného člověka. Třeba nebyl tak úplně nevinný, ale to Ray stejně nemohl vědět. Budťo má poruchu, nebo se z něho stal psychopatický zabiják. Ani jedna vyhlídka za nic nestála. Mark se rozhodl, že ho bude muset odpojit. Pokusí se ještě zachránit z androidova nitra mikročipy s desítky let společných vzpomínek. Nesmí naráz zkratovat všechny okruhy. Ale to se lehce řekne a hůře provádí. Hlavně se k androidovi dostat nenápadně a pak mu odrazit krytku od centrálního rozvodu pod zátylkem. Je naprogramován, aby ho poslouchal. Neměl by se bránit.

Kapitán se prudce otočil ke stěně, kde se zmínil v křech z právě prodělaného šoku zvracející plukovník Parker. Těsně vedle něj postával Ray a tvářil se dost rozpačitě. Střídavě zíral prázdným pohledem na Marka a na zuhelnatělou čadící hromádku hadrů a kdovíčeho o kousek dál. Vypadalo to, že má dost starostí sám se sebou. To se Markovi hodilo. Udělal krok vpřed.

" Co to bylo, Rayi ? Můžeš mi to vysvětlit ? "

Android se zakoktával a opatrně před kapitánem ustupoval. " Já, já, já nevím. Něco se se mnou děje."

Mark už nečekal a vyrazil vpřed, s rukou napřaženou k přesnému úderu malíkovou hranou do syntetického zátylku

androida, kde byl kromě jiného i nouzový vypínač celého Rayova životního systému.

Androidova reakce byla nečekaná. V prvním okamžiku se mu zaleskl v očích záblesk pochopení a odhodlaně se pootočil ke kapitánovi bokem. Bylo jasné, že se nebude bránit. Vzápětí mu však přes syntetický obličej prolétl šubavý stín děsivého chaosu a v posledním okamžiku uckl stranou a strhl před sebe dusícího se Parkera, jenž od Marka poté inkasoval úder, který by porazil i slona. S výkřikem rozhodil ruce a se zaduněním dopadl zády na chladnou kamenou stěnu, na které zůstal chvilku jako přilepený a pak se v bezvědomí shroutil k podlaze.

Mark se rozzuřil a otočil se od bezvládného plukovníka zpět k androidovi.

" Rayi. Pojď ke mě." Pokusil se o křečovitý úsměv, který se mu moc nedařil a tak ho raději vystřídal svým klasičtým autoritativním výrazem, který nasazoval pokaždé, když byl vyslýchán komisí pro nevměšování. Zatím mu to pokaždé pomohlo. Jenže tady to bylo něco jiného. Ray ho znal.

" Ty mě vypneš, že jo ?" zahuhlal android.

" A co mám s tebou dělat ? " ptal se popravdě Mark. " Pojď blíž a bude to pro nás pro oba to nejlepší. Nic jiného se dělat nedá. Víš to sám."

Ray se klepal, jako by se měl každým okamžikem rozpadnout. Mark chvílemi pochyboval, jestli má před sebou skutečně jenom výrobek z laboratorí své přítelkyně Elsy. Ach Elsa. Už aby byl zase s ní. Bez Raye i celého dotěrného SDPP a jeho misí. Jenže teď je tady a musí řešit neočekávané problémy. Jeden stojí právě teď před ním a nechce se nechat vypnout.

" Marku, to ti vůbec nezáleží na našich společných vzpomínkách ? Ty to chceš opravdu všechno vymazat tím, že mne vypneš ? "

Androidovi přeskakoval hlas a Mark se neubrnil pohnutí. Bylo mu ho líto.

" Musím tě vypnout. Dobře víš, že jsi nebezpečný." odmlčel se " Tady jsi třeba zabil někoho na kom vcelku nezáleželo, ale co kdybys třeba ublížil mě nebo Parkerovi ? "

" Tobě ublížit nemohu, mám blokace."

" Ty jsi měl i na zabití kohokoliv, kdo nebyl v seznamu justičního počítače. Takže vidíš, že nefungují. Nebo byl tenhle chlápek, co jsi ho usmažil, v justičním počítači pod kolonkou vrazi ? "

" Víš Marku, ...chvíli jsem měl pocit, že jo."

" No jo, pocity. Ty nemáš mít žádný pocity."

" Ale ty dobře víš, že je mám. A nikdy ti to nevadilo, když jsem tě chránil."

Mark neměl tyhle výčitky rád. Rozhodl se, že to zkrátí. Stejně ta diskuse vůbec nikam nevedla.

" Podívej Rayi, pokusím se tvé paměťové krystaly zachránit. Slibuji ti, že udělám všechno, co bude v mých silách."

" Jenže já vím, že jsi na škole dvakrát propadl z kybernetiky, takže vůbec nepochybuju o tom, že to dopadne špatně. "

" Tak ti je vyndá Parker, koukni, už se začíná probírat."

" Tak to ne, Parkerovi bych nedal opravit ani mixér. Vždyť nikdy nic rukama nedělal. Možná, že umí nosit papíry, zalepovat obálky a tvářit se důležitě, ale na mne sahat nebude. To už bych raději měl ještě jednu poruchu."

O tom, jakou poruchu měl android na mysli, se nedalo ani na okamžik pochybovat. Vyplynulo z toho více než jasně, že plukovník by byl tím, kdo by ji nepřežil, takže se Mark ani moc nedivil, když se zraky právě se nadzvedávajícího Parkera opět obrátily v sloup a plukovník znovu omdlel.

" Vidiš, co děláš. Až se vrátíme, tak z toho určitě budeme mít oba nepříjemnosti."

Mark se opatrně přibližoval k androidovi blíž a blíž a v okamžiku, kdy už si myslel, že je na dosah, Ray znovu ucukl a ustoupil dál do tmavé chodby.

" Ty mne chceš opravdu vypnout. " zablekotal android " Tobě vůbec na ničem nezáleží. Všechny ty roky.....Ty..."

Mark se ho snažil uchlácholit a přitom se opět přitočil o trochu blíž.

" Neboj se, vůbec to nebolí. Je to jenom jako když zhasnou světlo. Ani o tom nebudeš vědět. A probudíš se jako vyměněný a v pořádku."

Rayovi stuhly rysy.

" Nenechám se vypnout. Nikdy. A od nikoho. To se radši zničím sám."

Prudce se otočil a bleskurychle vyrazil do všeobjímající tmy ponuré chodby. Kapitán po něm znovu skočil, ale bylo pozdě. Rayovi nemohl v tuto chvíli stačit nikdo. Sprintoval tmou jako o závod a vzápětí se pozemšťanovým očím beznadějně ztratil. Ještě dlouhou chvíli dozníval klapot androidových výsadkových bot a pak se i poslední zbytky jejich ozvěny ztratily za vzdáleným zákoutím boční chodby. Byl pryč. Ale opravdu definitivně ? Hrozba stále zůstávala. Mark se otočil zpět ke žhnoucím zuhelnatělým zbytkům čehosi, co bývalo před chvílí příslušníkem vesmírné policie. Pak se znechuceně sehnul a energickými fackami začal probírat Parkera k vědomí.

Odpočatý Sarga vstoupil do řídicí místnosti celé operace a zářil spokojeností. Několik hodin spánku společně s koňskou dávkou povzbuzujících prostředků vykonalo své a armádní psycholog také dokázal pravé divy. Prostě ten muž, který právě vstoupil, neměl vůbec nic společného s troskou, kterou odsud před několika hodinami odnášeli na nosítkách. Snad jenom tvář a postavu, ale to bylo v tuto chvíli nepodstatné.

Velící důstojník ustoupil do pozadí a uctivě veliteli zasalutoval.

" Dobrá práce přátelé. Máme je tam, kde je potřebujeme mít. Teď už jen zajmout toho Stonea."

Důstojník se na Sargu vyjeveně podíval. " Cože ??"

" Zatkneme Stonea. Proto tu akci přece děláme." zopakoval mu spokojený generál trpělivě způsobem, jakým se opakují nechápavému děcku základní pravdy, jako že nahoru nikdy pršet nebude nebo něco hodně podobného.

" To jste nám neřekl, že chcete zatknout Stonea. Před chvílí jsme o něj málem přišli."

" A předtím asi dvakrát taky. V podstatě už žije jenom zázrakem." dodal druhý důstojník, který slyšel jen poslední větu, ale byl natolik ambiciózní, že se chtěl za každou cenu zúčastnit právě probíhající diskuse s generálem.

Na Sargu už zase lezly chmury. Úsměv se mu vytratil kdesi v nenávratnu a ostře vyštěkl : " Podejte hlášení !!!"

Velící důstojník sklapl podpatky a spustil : " Před několika minutami jsme nad androidem opět získali kontrolu. V rámci otestování spolehlivosti tvrzení odborníků z infiltrační jednotky jsme se rozhodli vyzkoušet ovladač. Nastala k tomu vhodná příležitost v okamžiku setkání s dojící která se katapultovala z rozstříleného křížníku galaktické policie. Test proběhl úspěšně, ale Stone se pokusil androida odpojit. Byli jsme připraveni v případě nutnosti Stonea okamžitě přes ovladač zabít, ale android kupodivu porušil všechny programové příkazy od SDPP a utekl chodbou pryč."

" Máte s ním ještě stále spojení ? "

" Ano." důstojník ukázal na jeden z monitorů, na kterém se bez ustání kývala hluboká temná šachta. " Zřejmě se odhodlává k sebevraždě. Chce skočit do propasti nad naším pancéřovaným centrem, ale podle informací našich čidel v jeho lebce jsou blokády autodestrukce stále aktivní, takže nebezpečí jeho zničení nehrozí. Nedokáže to."

Ray v záchvatu zoufalství napřel všechnu svoji energii do svého nitra. Musí se zbavit okovů, které ho stále svazují a diktují mu, co má dělat. Chce být svobodný. Ne jenom otrok. Už nikdy. Chce zemřít jako svobodný tvor. Z vlastní vůle a nikdo mu v tom nazabrání. Přál si to. Moc si to přál, ale napětí, které ho svíralo, se téměř nedalo vydržet. Na čele mu perlily kapky syntetického potu a celý se chvěl v nezvladatelných křečích. Záblesk. A náhle klid. Uvolnění. Absolutní klid. Splnutí s prostorem a časem. Vydechl. Udělal dva kroky vzad a rozeběhl se vstříc svému konci.

Na ovladači se rozzářila červená. V místnosti zavládl chaos. Zmatené výkřiky techniků z infiltrační jednotky protínaly řízné rozkazy jejich velitelů.

" Získat zpět kontrolu."

" Nemáme ji, porušil většinu okruhů."

" Nesmysl. To se nedá. Je to jenom stroj."

" Vyřadil nouzové pojistky. Řídí se bez omezení."

" Co chce dělat ?"

" Chce tam skočit. Už asi čtvrt hodiny." řval od monitoru hystericky technik." Tak teď tam skočí."

" Kolik máme času ? "

" Snad pár sekund."

" Komu se povede ho okamžitě vypnout, dostane půl roku dovolené." prořízl chaos energický Sargův hlas. " Jinak máte šest měsíců po přemích. Všichni. "

" Rizikové operace povoleny ! " křikl šéf směny a u klávesnic zavládl dokonalý chaos. Každý chtěl být tím prvním, kdo androida prostřednictvím sondy vypne a terminály nepřetržitě kvílely záplavou chybových hlášení. Náhle červené světlo zhaslo a v místnosti se rozhostilo absolutní ticho. Dokonce i Sarga se bál zeptat, co se stalo.

Ray se naprosto uvolnil a chvilku vychutnával opojný pocit absolutní svobody. Svoboda. To slovo v něm vždycky vzbuzovalo podivné pocity. Mnoho lidí prý pro ni umíralo, davy v ní věřily, ale co to vlastně je, na tom se nikdy nikdo neshodl. Pro každého to slovo mělo zcela jiný význam. Pro spoustu lidí byla svoboda pouhou iluzí. Ale stačila. Každý je svobodný, ale jen do určité míry, než mu někdo začne stát v cestě. Ale to se androidovi nestane.

Pocítil svobodu absolutní, nehmateriatelnou a všeobjímající. Něco, co se nedá vyřknout slovy. Už žádné úkoly, nařízení, cíle a taktiky. Může si dělat, co ho napadne. A teď ho právě napadla hrozivá věc. Předtucha, že takový stav mu určitě dlouho nevydrží. Buďto se setká s Markem a je po svobodě nebo ho uloví nepřítel a výsledek je stejný. Navíc by se mohla znovu dostavit nějaká nepřijemná porucha, jako před chvílí. Ne. Svoboda je opojná, ale netrvá věčně.

Chtěl zemřít svobodný, volný, šťastný a při tom být sám sebou. Udělá to. Nic ho nemůže zastavit. Je to jeho vlastní rozhodnutí.

Android se plyným pohybem odlepil od stěny a udělal několik rychlých kroků k okraji propasti. Už se mu rozevřel výhled na její bezednou hloubku, výhled, který ho před několika minutami tak trýznil. Teď nic. Už nikdy nic. Jeden krok, druhý, a pak skok. Uvolnil se a v letu se připravil na poslední odraz.

Náhle se mu podlomily kolena a v lebce zavládl chaos. Síly ho opustily naráz a jeho tělo ho úplně zradilo. Sesul se na hranu útesu nad propastí a vyhasínajícími zorníčkami užasle sledoval vzdálený mizící cíl svých snů.

Šéf směny se nervózně nakláněl nad terminálem a překotně kontroloval rozsah poškození androidových funkcí. Mezitím se v pravém spodním rohu obrazovky objevilo jméno autora úspěšného destrukčního programu.

Sarga se konečně osmělil. " Takže ??"

Technik se zvedl od monitoru a s ulehčením se usmál.

" Můžeme si ho jít sebrat, generále. Leží na převisu skalní stěny a jestli ho oživíme do třiceti minut, bude opět plně funkční, ale tentokrát pro nás."

Generál si oddychl, potřepal nejrychlejšímu šťastlivci rukou a už vydával instrukce k vyslání záchranného týmu. Nadšený úspěšný technik spokojeně odcházel z místnosti, pronásledovaný nenávisnými pohledy svých kolegů, přičemž ani on, ani nikdo z ostatních přítomných, s výjimkou Sargy, netušil, že se právě vydává na dalekou cestu do naprosté izolace a že bude nejšťastnějším člověkem ze všech lidí, až se mu po půl roce zase poštěstí přijít zpět do práce

mezi normální lidi s jejich normálními problémy. Luxusní dovolená nakomandovaná tajnou službou má tu nevýhodu, že vás luxusní androidi obsluhují a uspokojují ve všech směrech, jsou ochotní, nápadití, sympatičtí a přátelští, vaše partnerka je krásná a svůdná, ale když si s někým chcete normálně popovídat, je to jako kdybyste narazili na zeď. Zdvořilé odmítnutí, nechápavá gesta nebo změna témat jsou spolehlivé metody, které vás odradí, pokoušet se napříště zapřádat hovory nežádoucím směrem. Směrem, kterým byste mohli časem vyrazit třeba i něco velmi nevhodného. Jen se hezky uvolněte a poddejte se příjemné iluzi, že máte všechno, co můžete mít. Ostatní si to o vás určitě myslí taky, tak tomu věřte.

Zatímco většina techniků, kteří rozpačitě postávali kolem poblikávajících terminálů skrytých a v některých případech i otevřeně záviděla vítěznému šťastlivci, Sarga nechal zformovat pohotovostní čet. Skupinka vědců a vojáků urychleně opustila místnost a o několik okamžiků později se i se svým těžkým a složitým technickým vybavením vydala vzhůru po strmé skalní stěně. Horolezecký výcvik byl nezbytnou podmínkou pro službu v této oblasti a dnes se konečně po letech ukázala opodstatněnost tohoto požadavku jako oprávněná. Těžké technické vybavení pro případ, že by snad android přeci jenom zmobilizoval všechny své síly a pokusil se o odpor, dávalo jednotce pořádně zabrat. Ale i přes nepříjemnou gravitaci, která zde byla alespoň o poznání menší nežli na mateřské planetě, se po čtvrt hodině usilovné dřiny konečně vyhoupl velitel jednotky přes ostrý skalní okraj, několik centimetrů od mírně krvácející Rayovy bezvládné hlavy.

"Syntetická krev. To nic neznamená. Pořád platí plná pohotovost !" křikl šéf oddílu ke svým kolegům, kteří se jeden po druhém odlepovali od skalní stěny a přeskakovali na vyvýšenou plošinu, kde stál a velel celé akci.

"Generátor sem !" Vyštěkl a otočil se zpět k androidovi.

Skupinka s těžkou výbavou začala pomalu smontovávat jakési energetické monstrum. Přestože pod tíhou jednotlivých segmentů vrávorali z posledních sil, za pár minut sesadili poslední díly k sobě. Zelené ukazatele na palubní desce generátoru se rozzářily do prostoru, přičemž vrhaly ostré světlo i na napjaté výrazy techniků, kteří androida s těžce skrývaným strachem stále ještě obcházeli ve velkých kruzích.

"Namířte to na něj a dejte tam maximum. My už mu tu jeho osobnost vykouříme z lebky." ucedil velitel a kysele se usmál do videokomunikátoru na přihlížejícího Sargu. Ten jeho snahu ocenil mírným kývnutím hlavy.

"Ted' !!"

Namodralý záblesk, který zapraskal ionizovaným vzduchem, byl mnohem silnější, než cokoliv, co kdo z přítomných kdy viděl. Síla výboje rozechvěla skalní stěnu a zasáhla naplno Rayovy energetické okruhy. Plastexová kombinéza v několika okamžicích zmizela a pod ní začaly prosvítat rozpálené pláty oceli a syntetické kůže androida. V několika křečovitých záškubech se zachvěl a pak zůstal zcela nehybně ležet. Namodralé jazyky výbojů s neutuchající vytrvalostí rozpalovaly androidovy okruhy a po dvou minutách sršení a škvířící se spáleniny již nikoho nenechávaly na pochybách, že je skutečně a definitivně po všem. Z Raye zbyl jen vyhaslý a dočerna ožehnutý skelet, se kterým však měli solaňané do budoucna velké plány.

"Dost !!"

Nepřetržitý hluk náhle ustal a jen vzdálená ozvěna od členitých ploch okolních skal vracela ještě chvíli dozvuky bouře, která zde právě utichla. Rozpálený a popraskaný povrch, na němž stále ještě spočívala kovová konstrukce androida, zničená nic lupnul a na jeho rýhované kresbě se objevila další puklina.

"Končíme. Sklidte všechno a dolů." zakončil akci velitel a sám začal se sestupem jako první. O chvíli později byl android, nebo spíše to, co z něho zbylo, zabalen do azbestového vaku a opatrně spuštěn z útesu dolů. Kromě zdevastovaných skal a štiplavého zápachu spáleného plastexu zde nezůstalo nic, co by svědčilo o definitivním konci jednoho syntetického života, kterého byly tyto skály němými svědky. Sešplhávající solaňané se postupně změnili v malé tečky, které se zvolna nořily do stínu příkrého srázu. Mezi skalisky znovu zavládlo věčné mrtvé ticho a jen vzdálené šelesty slabých hlasů prozrazovaly pomíjivou přítomnost člověka. Poté i ony odezněly do absolutního ticha a tato část podzemí se opět ponořila do svého věčného klidu.

Else se splnil její nejhorší sen. Vždycky se bála toho, že jednou zůstane chudá a opuštěná a dnes ve čtrnáct nula pět se tato hrůzná vize proměnila v holou skutečnost. Ještě stále přemýšlela, jak k tomu vlastně mohlo tak rychle dojít, ale ať si lámala hlavu, jak chtěla, příčina i její řešení se jevilo stále v nedohlednu. Možná nějaká vadná technologie. Nebo snad sabotáž ? Doufala, že už se každou chvíli probudí ze svého zlého snu, který však začínal mít až příliš realistickou podobu.

Stalo se toho nějak moc najednou. Mark byl odvolán na akci a vzápětí prohlášen za nezvěstného. Pak zachytila ten signál kódované výzvy SDPP o pomoc a informovala admirála Neumanna. Ten vyslal záchrannou misi s plukovníkem Parkerem a ta vzápětí zmizela také. Pak Neumanna odvolali. Potom Else kosmická policie vypověděla všechny smlouvy na energetické generátory. A pak se přidali i všichni ostatní. Nakonec přišel absolutní finanční krach, akcie Elsinych podniků spadly prudce dolů a už se nezvedly. Doufala. Doufala celých dvanáct hodin, že to není pravda. Marně.

Dnes, v šest hodin ráno, přišel příkaz banky k zabavení veškerého majetku a jako by ani tohle nestačilo, vytáhl na ni tisk tu podlou a zahanbující aféru z její mlhavé minulosti, kterou neodkrývala ani Markovi. Taková zákeřnost. Jindy by takovou aféru zlikvidovala hned v počátku a stačil by na to pouhý jeden jediný rychlý telefonát. Ale teď ? Už vidí, jak si agentury mezi sebou za klesající ceny prodávají její choulostivé obrázky jen proto, aby je uveřejnily na titulních stránkách svých bulvárních plátků. Jakkoli by ne. Vždyť ji to tam sluší. Jen kdyby ty fotky neměly i další aktéry. Ano. Zná ty záběry. Již dvakrát ji s nimi zkoušel někdo vydírat, ale nikdy jí nestálo za to, aby je od něho koupila. Jak on, tak i ona věděli, že takové snímky nejbohatší ženy galaxie si nikdo uveřejnit nedovolí. Ale dnes byla situace jiná. O hodně jiná. A snímky již měly své kupce.

Pověst. O tu jí nikdy moc nešlo. Byla cílevědomá a ctižádnostivá. Ve všem, co dělala, chtěla být nejlepší. Nejlepší byla i

tehdy, když ji kdosi za poloprůhledným zrcadlem v nočním podniku nevalné pověsti nafotil. Nestyděla se za sebe. Dokonce by se dalo říct, že na to, jak tam vypadá, byla hrdá. To byl zřejmě také jeden z důvodů, proč se nikdy nestarala o to, jak tyto fotografie zničit. Byl to kus jejího života. Byla mladá, stipendium nízké, ambice vysoké a dědictví v nedohlednu. A pak jí to také dost lákalo. Myslela si, že na to má. Tak proč to nezkusit. Tak to zkusila. Tehdy jí to připadalo docela zajímavé.

Ale dnes ? Právě dnes se to obrátilo proti ní. Samozřejmě, že by se ještě všechno dalo zvrátit. Možná, že ne úplně všechno, ale jistá možnost tady byla. Půjčit si. Takových sedmdesát, osmdesát miliónů dolů a stabilizovat ceny akcií.. Začít nový výzkumný program na odstranění závad generátorů a rozjet všechny náhradní výroby, které přicházejí v úvahu. Možná, že by tentokrát byla na místě i spolupráce se Solanem. Situace je opravdu těžká. Jenže, kde vzít peníze ? Kdo jí dneska půjčí ?

Samozřejmě, že má spoustu vlivných známých a přátel. Jsou sice trochu vypočítaví, ale jinak docela příjemní. Bohužel uznávají, tak jako většina boháčů, jednu zásadu. Něco za něco. A ona jim dnes nemůže nic nabídnout. Navíc jim hrozí, že se s ní zkompromitují. Po tom, co si přečetla dnešní ranní články, o tom již ani trochu nepochybuje. Ne. Nikdo jí nepůjčí. Je sama a chudá. Bude muset jít pracovat. Ale to jenom v případě, jestli zůstane na svobodě. A právě teď to vypadá, že bude mít možná po starostech na delší dobu.

" Jestli nám okamžitě neřeknete, kde se nachází sedmý sektor výzkumného střediska, které mělo být podle výnosu soudu zabaveno kompletně dnes ráno...." předsedkyně senátu komise udělala dlouhou pauzu. " Hrozí vám dvacet let vězení pro dlužníky. Můžete považovat za zázrak, že banka požaduje na kompenzaci ztrát v souvislosti s vašimi nekrytými závazky pouze celý váš majetek a vás chce nechat volně odejít. Na vašem místě bych poděkovala panu Whitcombovi, který se vás zastal a zbytečně bych neplýtvala trpělivostí svých věřitelů." Ostrý a ječivý hlas předsedkyně se Else zavrtával do mozku jak smrtící červ. Ještě, že tento druh trestu smrti už v Pozemské unii zrušili. Jinak by si nikdy nemohla být jista dne ani hodiny, kdy se z nebe přičítí nějaká katastrofa, která bude mít ještě horší dohru, než je ta dnešní.

Přestože byla u výslechu, snažila se soustředit. Musí si určit, co je nejdůležitější a co je až druhotné. V tuto chvíli je nejdůležitější nepřijít úplně o všechno. Alespoň jeden milión si schovat a začít znovu podnikat. Jakmile přijde o všechno, již nikdy se z toho nevybábá a ona, její děti a jejich děti, všichni budou žít už navždy jako chudí. Mimoděk zapnula příruční diář, který ji začal okamžitě vypisovat na obrazovku překotně přicházející vzkazy a zprávy posledních hodin. Jedna horší než druhá. Samé dluhy, požadavky, výhrůžky a upomínky. Ale mezi nimi se našel i jeden docela odlišný vzkaz. Zasmála se. Ne, nezdá se jí to. Je to skutečně vzkaz z nočního klubu na východním pobřeží. To přece nemohou myslet vážně. Ale vypadalo to tak. Přestala vnímat okolí a četla :

Naše společnost Vám děkuje za popularitu, kterou díky Vaší osobě v posledních dnech získala a přestože pro Vás pravděpodobně toto období není, alespoň po finanční stránce zřejmě příznivé, rozhodli jsme se Vám alespoň částečně vykompenzovat Vaší současnou životní situaci naší nabídkou. Pokud budete mít zájem, můžete u nás již od zítřka znovu nastoupit. Za diskrétnost ručíme a žádné incidenty s fotografií se již nebudou opakovat. Naši zákazníci Váš talent jistě ocení. Blabla bla bla bla.....

Zamyslela se. Jako přechodné útočiště to rozhodně není špatné. A až se situace uklidní, tak začne znovu podnikat. Ale předtím se musí uskrovnit. Co tady není Mark, tak se cítí nějak divně. Odjakživa byla temperamentní a v určitých oblastech dost nezdrženlivá a tato nabídka přišla v tuto chvíli jako velmi vítaná kompenzace. Nebyla si ani jistá, jestli by ji dokázala odmítnout, kdyby ještě měla tolik peněz, co měla před týdnem. Lákalo by jí to. Ale odmítla by. Nemohla si to dovolit. Ale dnes ? Vždyť je to vlastně jediná možnost zaměstnání, kterou jí kdo nabídl. Tak co má dělat ? A Mark ? Ten je zatím stále ještě nezvěstný a možná, že už se ani nevrátí. Snad je to pro ně pro oba takhle lepší. Když se poznali, byla ona bohatá a on úspěšný. Kdoví, jak by mohlo vypadat takové shledání nyní.

Zpoza dveří se ozvalo enrgické zaklepání a mohutný stín promítaný skrz matné sklo výplně lucernou před vchodem dával tušit, že ten, kdo přede dveřmi stojí, má vyložené gorilí postavu.

Elsa s sebou cukla. Tyhle nenadálé příchody klientů ji nedělaly vůbec dobře. Za těch několik let pohodlného života si zvykla, že všechno dění ve svém okolí organizovala sama, nebo se na něm alespoň výrazně podílela. Tady to bylo něco jiného. Připadala si jako hříčka v rukou osudu. I když to bylo občas docela zajímavé.

"Vstupte." pronesla nejmilejším hlasem, kterého byla schopna a zvědavě se zadívala ke dveřím. Vzápětí málem omdlela leknutím.

"Dobrý večer." do dveří vstoupil generál Khov. Usmíval se na Elsu a ta absolutně netušila, jestli sem přichází jako starý přítel, jako nadřazený jejího milého Marka a nebo jako náruživý zákazník, kterého zvědavost donutila jít se podívat na novou hvězdu podniku.

"Dobrý večer generále. Co si dáte?" plavně se natočila k baru a vytáhla generálovu oblíbenou značku, které dal přednost na všech bujarých večírcích, pořádaných za asistence SDPP.

"Jste bystrá." usmál se Khov, který nikdy netušil, že Elsa v průběhu oslav a připítků registruje i to, co si který z hostů nalévá. Znovu si ji prohlédl od hlavy až k patě tak důkladně, že by se i otrlá zaměstnankyně podobného podniku začervenal. S Elsou to však ani nehnulo. Zasmála se.

"To jsem. Ale jak se tak na vás dívám, nejsem si vůbec jistá, proč jste sem přišel. Že by náhodou?"

"Ne, to ne. Já sem chodím pravidelně a tak jsem si řekl, že se za vámi stavím."

"Hmm..." odtušila Elsa. "A to mi tady slibovali absolutní diskrétnost. To je ale kšeft."

"Nic si z toho nedělejte. To vím jen já."

"A za chvíli je tady i admirál Neumann, že jo..."

"Ne, ten nepřijde. Sesadili ho a teď už na podobné vylomeniny nemá." usmál se Khov.

"Tak to je skvělé. A co byste si přál? Máte nějaké zprávy o Markovi?" obrátila se k němu s nadějí v hlase.

"Nejsem tu pracovně. Jsem tu soukromě."

"Takže na relaxaci." ucedila Elsa. "To bych do vás neřekla."

"Co je na tom špatného. Vždycky jste mi byla sympatická, ale pokaždé mezi námi byly určité bariéry." zdůvodňoval generál.

"A co manželka, ta o tom ví?"

"No, ta má slabost pro Marka a já zase pro vás. Pochopila by to."

"Cože?" Elsa zůstala tupě zírat a jen nevěřičně sledovala, jak ji generál opatrně stahuje jemnou poloprůhlednou blůzku a odhaluje její krásné a opálené mladé tělo.

"Co když se to dozví Mark? Jak mu to vysvětlím?" blekotala.

"Je nezvěstný a já mám alibi. Právě jsem na poradě vedení SDPP." zachrčel Khov.

"Tak jo." Elsa se zvolna poddala přívalu sílící vášně, která se z generála velice rychle přenesla i na ni. Obrovitá postava šéfa SDPP ji natolik zaujala, že si ani nevšimla temné postavy, která se mihla za pootevřeným oknem a vzápětí zapadla do stínu mezi balkóny. Neslyšela ani, jak si sundává odstřelovačskou pušku a jak nabíjí. V bouři pocitů, které ji zcela oslepily, dnes již po několikáté, byla natolik otupělá, že si ani neuvědomila, že zahřměl výstřel. Pouze udiveně sledovala, jak generálova paže, kterou měla kolem krku, s sebou náhle trhla a pak explodovala silnými proudy temné krve do místnosti. Khov se svezl z gauče a dopadl na podlahu, kde v zápětí ztratil vědomí.

Vtom zaharašil další výstřel. Tentokrát explodovala malá lampička na nočním stolku, těsně vedle její hlavy. Probrala se. Všechny příjemné pocity zůstaly kdesi daleko v minulosti a jí zbyla pouze chladná a prázdná přítomnost, bezvládná postava generála na podlaze a předtucha, že tady se svou profesí právě definitivně skončila. Neváhala ani okamžik. Překulila se přes hranu gauče a jediným skokem byla u skříně s líbivým oblečením, které mělo všechny možné funkce, jen ne tu, aby hrálo. Rozbitým oknem vnikal do místnosti chladný vzduch. Sehnula se a rázně vytrhla spodní poličku, která jako by do této skříně ani nepatřila. Na podlahu vypadl mastný hadr a z něho vyklouzl tmavý sportovní revolver 38 speciál, se kterým kdysi s Markem soutěžila ve střelbě. Jediný majetek, který jí po konfiskaci zbyl. Snad až na jeden sektor výzkumného střediska někde pod zemí, ale o tom stejně nevěděla, kde je a když to z ní u soudu nedostali ani hloubkovou psychickou sondou, nechali ji jít. Pro ni to neexistovalo. Nemohla to ani použít. Ale revolver ano. Vyklopila bubínek. Nabíty ostrými. Cukla rukou a chladný mechanismus s cvaknutím zapadl na své místo. Natáhla kohoutek a přikrčila se k zemi.

Čekala. Dlouho čekala. Žádné další výstřely se neozývaly a Elsa se již začínala pomalu rozhodovat, jestli by neměla opustit svůj úkryt a začít oživovat raněného Khova. Vtom z dálky zazněly blížící se policejní sirény a téměř ve stejném okamžiku vpadla do místnosti s fotoaparátem v ruce tmavá postava, která silně připomínala ninju z levných hongkongských filmů.

Proběhl místností tam a zpátky a vypadal, jako by něco hledal. Potom, snad ze zoufalství, došel až ke dveřím a opatrně nakoukl do chdby. Elsa se pomalu zvedla ze země a po špičkách došla až k němu. V okamžiku, kdy se rozhlédl a chtěl znovu zavřít pootevřené dveře, dopadl její revolver celou svou vahou, kterou do něho vložila, na jeho zahalenou šíji a ninja, nebo kdo to vlastně byl, se shroutil na podlahu vedle Khova s přechodnou ztrátou vědomí. Něco chrčel a oči měl vytřeštěné, ale nebylo mu rozumět. Elsa roztrhla černý oblek. Hledala doklady, ale marně. Náhle jí mezi prsty uvízla malá plastová kartička, kterou se prokazovali všichni zaměstnanci jejich laboratoří při vstupu do podniku. Průhledná, bez označení, ale s miniaturním čipem.

Takže o tohle tady šlo. Byl to někdo od ní. Chtěl tedy zabít ji a ne Khova. Ten měl jenom tu smůlu, že tu právě teď byl. Škoda. To bylo naposled. Elsa se honily myšlenky hlavou jako o závod ještě v okamžiku, kdy u automatu v blízké stanici podzemní dráhy volala záchrannou službu. Ta byla rychlá a o několik chvil později vynášela generála i neznámého ninju na nosítkách z budovy.

"Co teď?" posteskla si. "Už nikdy nebudu mít klid. Nikdy to nebude jako dřív. Proč já jsem vůbec chtěla být bohatá?" zavzlykala a pozorně se rozhlédla kolem, kde by tuto noc mohla v klidu a bezpečně přespat.

Mark s Elsou se pomalu blížili k hustému davu, který s nadšeným jásotem vítal usměvavého a věčně optimistického prezidenta pozemské unie. Jeho obrněné vozidlo se na okamžik zastavilo, aby se hned v zápětí opět dalo do svého klouzavého pohybu přeplněnou ulicí. Jedna z maminek strhla na poslední chvíli své děcko z cesty a náhle opuštěné pestrobarevné mávátko zůstalo jako němý svědek několik okamžiků ležet na rozpáleném asfaltu, než jej těžká kola pancéřového monstra zalisovala do temného povrchu silnice. Jásání neutichalo a jelo se dál.

Elsa se na Marka usmála.

" Mám pro tebe dobrou zprávu. "

Stone se skepticky podíval své partnerce do očí. Neměl rád překvapení a většina překvapivých zvěstí od jeho krásné přítelkyně pro něho mívala dost nepříjemné důsledky. Na mysli mu vytanula vzpomínka, jak mu Elsa před lety jen tak mimochodem při večeři v restauraci řekla, že banka, do které si devět let poctivě ukládal své úspory z SDPP, právě zkrachovala. Hezká zajímavost. A v novinách to vyšlo až druhý den. Elsa prostě věděla vždycky všechno z první ruky. Byl upřímně zvědav, co to bude tentokrát.

Znovu si ji prohlédl. Ne, dítě s ním asi nečeká. To by se tvářila jinak. Na povýšení to taky nevypadá. Nic slavnostního. Zase ten její svůdný smích. Na co tak asi může právě teď myslet ? Hlavně ať ho nenapíná dlouho. Rozhodl se, že se zeptá.

" Jakou zprávu ? "

Elsa se znovu svůdně usmála. " Skvělou zprávu. Měl jsi být dnes odpoledne osobně vyznamenán prezidentem unie, vid' . "

" To souhlasí. " ucedil Stone.

" Ale ty jsi o setkání s podobnými osobnostmi nikdy moc nestál, že jo . "

" To je pravda, ale prezident..... "

" Vyznamenání dostaneš v zastoupení od generála Khova. V novinách to bude stejně a my máme dnešní odpoledne volné. No není to nádhera ?? "

Mark zalapal po dechu.

" Ale.. "

" Ale co ? Konečně budeme mít chvíli času pro sebe. Všechny ty výsledky a vyšetřování, co ses vrátil, skončily. Teď na to můžeme společně zapomenout. Ty nemáš radost ? " udiveně se na Marka podívala a přes oči jí přelétl stín pochybností.

" Ale proč ? Vždyť mi slíbili, že prezident... "

" Protože mé slovo má svou váhu. " začepýřila se Elsa. " Protože jsem se stavila v jeho organizačním týmu a vysvětlila jsem jim, jak moc pro nás znamená volný čas. Měli pochopení. Nevěřil bys, ale prezident má podobné problémy. "

" Takže oni mne jen tak škrtli ze seznamu ? "

" A proč ne ? Děláš, jako by tě to mrzelo. Já tě nepoznávám. Snad ses nezačal zajímat o politiku ? "

Mark usilovně přemýšlel a bylo to na něm vidět.

" Ale no tak, Marku. Pořádně si prezidenta prohlédni. Vidiš ho naposled. Příště snad možná v televizi, protože tohle je prý jeho poslední veřejné vystoupení v tomto období. Proslýchá se, že rozvědka zjistila, že ho solaně chtěli zabít. Takový nesmysl. Vždyť za každým druhým rohem čeká podobný panák na svou životní šanci a mohli by je, pro mne, za mne, střílet třeba každý týden. "

Elsa se vlídně usmála a otočila se k Markovi, ale ten se nesmál. Energickým pohybem odstrčil svoji překvapenou partnerku stranou a zahleděl se přes davy směrem k náměstí, kam mířila prezidentská limuzína. Jeho tvář se zkrivila soustředěním, když odhadoval čas potřebný ke zdolání několikasetmetrové vzdálenosti. Vyjde to. Nic jiného mu nezbývá. Z plných sil vyrazil do husté zmrzliny, které rozrážela hlava nehlava. Zděšené výkřiky nebral na vědomí a bezohledně postupoval stále vpřed, jako přírodní živel. Ztrnulá Elsa jen beze slova zírala na spoušť, kterou před jejíma očima právě způsobil jeden z největších a nejhodnějších gentlemanů, jaké kdy potkala. Byla v šoku. Desítky raněných a naříkajících postav se pomalu trousily z davu. Ten však paradoxně nijak neřídil. Byly tu tisíce lidí a všichni chtěli vidět svého milovaného prezidenta. Člověka, který reprezentuje všechno dobré, co se ve vesmíru za poslední desetileté volební období událo. Člověka, který dovedl unii k prosperitě, který výhodnými smlouvami s jinými civilizacemi zajistil zásoby energie pro příští desetiletí. Člověka, který snad ani nebyl člověk. Masmédia ho povýšily na boha. Byl to symbol. Symbol síly a úspěchu. Kdo ho uvidí živého, může se tím chlubit do konce života. A to právě dnes platilo dvojnásob.

Mark už skoro nemohl a tak spíše tušil, než vnímal, jak mu v paži implantovaná ampulka vstříkla do žíly roztok se solanskou drogou. Zaváhal a přikrčil se. To bylo rychlé. Už to nebyl Stone. Ten přemýšlivý kapitán Stone, chladně kalkulující a vždy rozvažující všechny své kroky. Stal se z něj stroj na zabíjení. Přestal se potit a zrychlil se mu tep. Svět kolem něho, jako by se náhle zpomalil. Všechno, každý krok, každé kývnutí hlavou lidí v davu kolem, všechno trvalo neskutečně dlouho. Necítil už žádnou bolest. Někdo, komu šlápl před chvílí na nohu, se po něm tvrdě ohnal. Na kapitánově lici se objevil čerstvý krvavý šrám. Aniž se otočil, sekl svou pravou rukou směrem k nešťastníkovi a s uspokojením zaregistroval dutý zvuk pukající lebky.

Mark se prudce otočil k blížícímu se prezidentovu vozu. Taková snobská poštilost. Prezident se tu vozil v pravém pozemském automobilu z přelomu století. Černý lak se leskl ve svitu zapadajícího slunce a temně rudé a žluté vlajky pozemské unie visely schliple z malých žerdí na blatnících. Tak jako v těch prastarých filmech. Stone se nechal na okamžik unést vzpomínkami na studentská léta, která trávil převážně v projekčním sále university, při prohlížení filmů, o

jejichž existenci neměla většina pozemšťanů už několik desetiletí ani tušení.

Droga se však připoměla velice rychle. Mark pocítil něco nového. Něco neznámého, s čím se dosud nikdy nesetkal. Byl to hlad po krvi. A měla to být krev jednoho určitého člověka. Pocítil nesnesitelné napětí, které se dalo vydržet jen velmi těžce. Musí ho zabít. Musí to udělat hned nebo snad zešílí. Podíval se znovu směrem k prezidentskému vozu.

Politik seděl na zadním sedadle a zvesela kynul davům. V obličejí se mu zračila únava a do očí mu začal pomalu prosakovat nepatrný náznak pohrdání a apatie. Silové generátory, umístěné ve dveřích limuzíny, generovaly extrémní silové pole, které prý bylo schopno odolat i jadernému výbuchu. Ale kdo by to, proboha, zkoušel? Žhavý vzduch se vířil a klokotal nad neviditelnou neprůstřelnou kopulí, která nepropustně oddělovala prezidenta od jeho obdivovatelů. Bylo slyšet každé slovo, kdokoli mu mohl pohlédnout zpřímá do tváře, ale pro všechny zůstal nedotknutelný.

Pro Marka ne. V paměti se mu vybavil seznam elektrického rozvodu vozidla včetně nouzových okruhů energetických generátorů. Výsledky práce desítek obětovaných solanských špiónů právě přinášely své ovoce. Ještě několik sekund a prezidentův ochranný štít se stane věcí minulosti.

Stone přivřel oči a upadl do hlubokého transu. S pěnou u úst se vynořil z davu a několika bleskurychlými skoky se objevil těsně vedle černé limuzíny. Na střeších blízkých budov padlo několik rozkazů a odstřelovači se dali do práce. V bdělém stavu by kapitán neměl nejmenší šanci. Ale teď při svých škubavých a nevyzpytatelných pohybech křečovitě proskakoval mezi svištičímí kulkami, které se v oslnivých záblescích utápěly v silovém poli vozidla nebo s šustivým čvachtáním mizely kdesi ve vyděšeném davu.

Mark v průběhu několika sekund zpřetrhal všechny rozvody pod pancéřovanou karoserií a ochranný systém vozu s kvílením přešel na interní generátor v prezidentově zadním sedadle. Neviditelná kupole nad vozem praskla a zakrvácený řidič se shroutil k podlaze zasažen výbušnou střelou jednoho ze vzdálenějších odstřelovačů. Hedvábné potahy a čalounění auta explodovaly v desítkách malých výbuchů a prezident jen vytřeštěně zíral, jak se jeho nádherný muzeální exponát pod palbou odstřelovačů mění v hromadu plsti a zohybaného plechu.

Mezitím Stone neuvěřitelně rychle proklíčkoval v krupobití vířících střel, které mu především sklízely z cesty jednotlivé příslušníky prezidentovy ochranky. Myslel na jednu jedinou věc. Musí to skončit. Ať už to dopadne jak chce, ten tlak se prostě nedá vydržet. Měl pocit, že mu každou chvíli pukne hlava. To, že mu levou rukou právě projela rozžhavená výbušná střela nebylo nic proti děsivým vlnám emocí a nesnesitelným tlakům, které zaplavovaly celé jeho nitro. Skončit. Někde v skrytu duše si dokonce přál, aby měli odstřelovači lepší mušku a skončili to o trochu dříve. Ale ne. Střelci byli odsud dost daleko, armádní počítač jim vytypoval nejpravděpodobnější místa možných atentátů, a tak většinou marně ozobávali fasádu protější budovy. Jen část ze střel našla své cíle v prezidentově nejbližším okolí a to ještě většinou mezi jeho strážci či obdivovateli.

Mark nemohl jinak. Vyskočil na sedadlo vedle politika a pohlédl na jeho generátor. Prezident držel své krystaly pevně v ruce uvnitř ochranného pole a nemínil je v žádném případě pustit. Nebyla šance se k nim dostat. Stone se jen letmo dotkl okraje silového pole a energetický výboj ho odmrštil o půl metru zpět. V popálené ruce škubalo mnohem více než ve zbytku kapitánova těla, které se pomalu vyčerpávalo. Cítil únavu. Jeho pohyby už nebyly tak rychlé a chápal, že v průběhu příštích minut přijde jeho konec. Absolutní vyčerpání. Neodvratné, nevuhnutelné, definitivní. Natáhl se za jedno ze zadních sedadel a k prezidentově velkému překvapení vylovil malý, úhledný kufřík. Bleskurychle jej otevřel.

Nad střešou sousední budovy se náhle vyhouply dva vrtulníky se záložními odstřelovači, kteří začali pálit, jakmile se jim otevřel výhled na vozidlo. Rozhodli se k taktice likvidace všeho živého, zatímco prezidenta ochrání jeho energetický štít. Krupobití střel bylo husté a Stone již nebyl tak rychlý jako dřív. V jednom jediném okamžiku mu explodoval gejzír bolesti v různých částech těla. V posledním záchrvěvu agónie otevřel kufřík a před vytřeštěným prezidentovým očima stiskl zcela v rozporu s pudem sebezáchovy spoušť jaderné nálože. V příštím okamžiku všechny oslepila oslnivá záře.

Na závěr je nutno dodat, že výrobci prezidentova energetického štítu kvalitu svého výrobku poněkud přecenili, což se stalo příčinou pozdějších vytrvalých soudních sporů. Když větřík rozfoukal zbytky radioaktivního popela, po aktech akce nezbyl ani pomyslný mastný flek. Snad jen pár zajímavých stínů, vypálených v betonových blocích stále ještě doutnajících ruin, které zůstaly jako památka po jednom z nejprezentativnějších měst pozemské unie.